DENISE ROBINS

# *Puterea de sacrificiu*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

# *Capitolul 1*

Flack Sankey, cel mai mare dintre frații Sankey, impresari, era un bărbat care se mândrea mereu cu capacitatea sa de a mirosi primejdia înainte de a se apropia prea mult.

O simți și în ziua în care intră în apartamentul Alexandrei Lee.

Rose Penham, secretara Alexandrei îl întâmpină încă de la intrarea apartamentului aflat în Hyde Park și observă expresia acestuia. Flack avea o figură cam lată, bărbie dublă, ochii bulbucați și un nas cam mare. Bietul Flack nu avea nimic plăcut, se gândi Rose. La patruzeci de ani, pufăia greu ca o focă. Cu toate acestea nu-i displăcea. De fapt, toată lumea îl agrea pe Flack. Avea mereu un aer binevoitor și un șarm anume, care te făceau să ignori felul în care arăta. Avea chiar și o nevastă blondă, care-l adora. Dar toată Londra știa că inima lui aparținea Andrei, care era preferata lui.

Jay, soția lui Flack, știa și ea dar nu-i făcea viața amară din acest motiv. Și ea ținea la Andra. Iar Rose era  sclava devotată a Andrei Lee, așa cum erau mai toți care o cunoșteau.

Rose Penham era înaltă, slabă, cam trecută, purta cercei mari de argint și era plină de energie. Îl privi îngrijorată pe Flack. Știa exact ce se întâmpla cu el. La fel de îngrijorați se simțiseră în dimineața asta toți angajații Andrei.

Se temeau cu toții că aceasta își va ruina viața și cariera.

Flack intră direct în subiect.

– Ce catastrofă! Fata asta și-a pierdut mințile!

– O să ni le pierdem cu toții, Flack, dacă nu ne controlăm.

Rose dădea impresia că este o tipă cam arțăgoasă, dar de fapt avea un suflet bun și era extrem de eficientă.

Făcuse foarte mult pentru a o proteja pe Andra de toate problemele unei stele de cinema. Ea era bodyguardul Andrei. Ea răspundea la telefoane și trântea ușa în nasul reporterilor, curioșilor, fotografilor, vânătorilor de zestre, sau celor care veneau să ceară favoruri.

Andra Lee era un succes nou și senzațional. Cu ultimul ei film, „Biata fată bogată", reușise să capteze atenția publicului englez, iar acum America îi întindea mâinile de peste ocean.

Andra era un succes ca actriță, nu numai pentru felul în care arăta, deși era foarte frumoasă. Dar era una dintre puținele actrițe care apelau la intelectul spectatorului.

Flack, după ce văzuse filmul, declarase că Andra era viitoarea Ingrid Bergman.

– Ah! exclamă Flack întinzând mâinile. Pe degetul mic strălucea un diamant. Părea nepotrivit cu felul neglijent în care se îmbrăca. Nu purta nici cravată. Era o zi caldă de iunie. Cea mai caldă, din 1947. Toată Londra era transpirată. Dar în apartamentul Andrei funcționa aerul condiționat. Grădina ei era plină de flori, iar șezlongul cu perne îl tentă imediat.

– Unde este? o întrebă pe miss Penham.

– A făcut duș, dar va veni să vă vorbească.

Flack începu să umble prin casă fără astâmpăr. Privind totul în jur își spuse că ar fi fost păcat ca o fată ca Andra să renunțe la o carieră de succes care abia începuse. Își semna sentința la moarte, ei ca actriță și lui ca impresar.

Cu doar douăzeci și patru de ore în urmă, el îi adusese un contract de valoare mare, care ar fi trebuit să entuziasmeze orice actriță. După aceea, îi păru rău că nu-l semnase el și venise s-o întrebe. Dacă-l semna, ar fi obligat-o să nu renunțe la carieră. Dar el așteptase să vadă mai întâi cum va primi publicul „Biata fată bogată".

Biata fată bogată, așa era în realitate și Andra.

Putea să facă avere dintr-un singur film, dar dădea cu piciorul la toate astea.

Și de ce? Mai precis, pentru cine?

Flack continuă să străbată încăperea nervos, fumându-și trabucul. Într-adevăr, arăta ca o focă, se gândi miss Penham, oftând. Îi era milă de el. Îi era milă și de ea. Și pentru ea decizia Andrei însemna sfârșitul carierei, al celui mai fericit an din viața ei. Muncise din greu ca secretară particulară a unei stele de film, dar o făcuse cu plăcere. Și o iubea pe Andra Lee. Era o scumpă! Avea timiditatea și reținerea Gretei Grabo. Poate că era o Garbo în devenire.

În viața particulară Andra evita petrecerile, invitațiile, strălucirea. Nu voise nici acest apartament scump și elegant.

Flack o convinsese să se mute aici.

Andra avusese rețineri să se mute într-un astfel de loc prea costisitor. Fusese foarte fericită după cum spunea, în apartamentul ei de două camere din Chelsea.

Dar Flack îi spusese că mutarea însemna mult în ochii criticilor și ai publicului.

El avusese rolul principal, el o transformase pe Andra Lee într-o stea. Ea se lăsase în seama lui.

Necazul cel mare era, după cum gândea Rose, că Andra era o persoană foarte încăpățânată; nu era prea ușor s-o domini.

Iar Flack venise aici în această dimineață toridă pentru a o convinge să renunțe la intențiile ei. Rose știa că era pierdere de timp. Nimic n-o va face pe Andra să se răzgândească.

– Ah! dădu Flack ochii peste cap pentru a treia oară. Văzând apoi că disperarea nu-l ducea la nimic bun, se așeză pe o sofa și luă o fotografie aflată pe o măsuță de sticlă din fața sofalei.

– Tu! se adresă el fotografiei. Tu ești răspunzător pentru nenorocirea mea. Te-aș putea ucide cu gândul, te-aș transforma imediat într-un cadavru. Aș putea face asta! Ai auzit?

– Chiar așa, domnule Sankey.... protestă miss Penham.

Flack se răsti la ea.

– Nu crezi c-ar fi mai bine ca acest individ să dispară de pe suprafața pământului și Andra să-și continue cariera?

– Aveți dreptate, dar miss Lee este îndrăgostită de el.

– Ah! exclamă Flack a nu știu câta oară. Îndrăgostită de cine? De individul acesta stupid, cu figură de croitor imbecil? Cred că este avidă de dragoste...

– Eu îl consider fascinant pe domnul Goodwin, se revoltă Rose Penham. Iar Andra îl adoră. Îi scrie în fiecare zi. De multe ori mi s-a confesat că i-ar plăcea mai mult să fie casnică, soția lui, decât Andra Lee, stea de cinema.

Flack își duse disperat mâinile la cap. Puse la loc fotografia lui Trevor Goodwin pe masă, aproape trântind-o, ceea ce o făcu pe miss Penham să tresară.

– Este cea mai mare prostie pe care ar putea s-o facă. Chiar dacă acest Godwin este un tânăr obișnuit, cu o figură armonioasă. Sunt sute ca el. Nu este nevoie să-și ruineze cariera numai ca să se ducă la Cape Town, să se mărite cu individul. Dacă mai așteaptă, va găsi bărbați mai interesanți și va avea de unde alege. Cine este acest Trevor Goodwin?

Miss Penham râse amar.

– Bărbatul visurilor ei.

– Nu cred că Andra și-a pierdut mințile în asemenea măsură. Mi-a vorbit de el, dar nu cred că poate să fie iubirea vieții ei. S-a logodit cu el la douăzeci de ani, și acum pentru că este o fată bună și onestă își închipuie că trebuie să-și respecte promisiunea.

– Nu văd ce este rău în a-ți ține promisiunea, replică miss Penham. Și eu am fost logodită, acum un milion de ani, dar frumosul meu logodnic a rupt logodna. Nu mi-a mai plăcut nici un bărbat de atunci. N-aș vrea să se întâmple la fel cu prietenul Andrei, deși nu-l cunosc.

Flack continua să tragă nervos din țigară.

– Așadar, Andrei nu-i pasă că-mi consum nervii, iar ea devine o imbecilă care dă cu piciorul la o carieră strălucită? Și asta pentru o căsătorie care nu-i va aduce nimic. La Cape Town se va transforma într-una din multele femei care au câte ceva de oferit lumii și cărora lumea nu le dă nimic.

– O, domnule Sankey, v-ați supărat în dimineața asta, constată miss Penham.

Flack desfăcu mâinile într-un gest de disperare. Miss Penham și-l închipui ca o focă cerșind un pește.

– Nu poți face apel la rațiunea ei? Fă-o să vadă realitatea. Trimite după părinții ei, după avocat, directorul băncii, oricine reprezintă ceva pentru ea și de care ar asculta.

Se auzi în clipa aceea o voce suavă și dulce, pe care numai starurile de cinema o au.

– Flack , dragul meu, este prea cald în dimineața asta ca să te agiți atât. Te rog calmează-te și nu te mai obosi să trimiți după nimeni. M-am hotărât și nimeni nu mă poate întoarce din drum.

– Dar de ce ai făcut-o? o întrebă Flack, începând să transpire ca o focă scoasă pe uscat. Își șterse fața cu o batistă de mătase. De ce faci asta, Andra? Draga mea, ți-ai pierdut mințile! Biletul de la tine mi-a tăiat respirația.

Andra Lee zâmbi și se apropie de el. Zâmbetul ei era firesc, natural.

Flack Sankey o privi, realizând că putea fi marea actriță pe care o așteptase lumea. Era profund afectat de hotărârea Andrei și ar fi făcut orice ca s-o păstreze.

Andra nu avusese o evoluție normală; poate tocmai asta era problema. Faima se pogorâse prea repede asupra ei și nu avusese timp să conștientizeze acest lucru.

– Te rog, Flack, ia loc și relaxează-te, îl invită Andra cu multă blândețe.

El se întoarse spre sofaua de satin galben. Rose se ridică și dispăru discret.

Servitoarea Andrei îi aduse un ceai cu gheață într-un pocal, iar el era cu privirea ațintită asupra Andrei; o privea de parcă voia să se convingă că nu este vreo lunatică.

Andra arăta ca un înger în halatul alb de baie, cu talia incredibil de subțire. Părul ei roșcat, abia spălat era strâns în mijlocul capului, dar câteva șuvițe încă ude căzuseră pe lateral și pe gât.

Andra avea pielea foarte albă, un oval perfect, ochii gravi ca ai unui copil care abia începe să cunoască lumea, gene foarte lungi, ochii cenușiu închis.

Nu puteai citi voluptate pe figura ei, dar frumusețea ei după părerea lui Flack și a altor critici se va îmbunătăți cu timpul după ce va fi trecut prin una sau două experiențe amoroase și va suferi.

Andra avea o figură prea inocentă. Era o fată frumoasă, născută înr-o familie obișnuită, fără pretenții. Filmul pe care-l făcuse avusese succes tocmai datorită chipului ei angelic, dar îi lipseau trăirile profunde ale unei actrițe mature. Mai ales în ultima scenă, cea în care era cu iubitul ei, lipsa de experiență își spusese cuvântul.

Flack își prinse capul în mâini.

– O, draga mea! De ce a trebuit să-mi faci asta?

Andra se sprijini de spătarul scaunului în care se așezase. Ținea în mână un pachet de țigări și o brichetă. Nu deschisese pachetul. Închise ochii câteva clipe.

Flack observă atitudinea ei nu fără oarecare disperare pentru că în timpul în care-i fusese impresar ajunsese să cunoască această stare care semnifica faptul că Andra se închidea față de întreaga lume și nimic nu putea să ajungă până la ea.

Era o tânără foarte încăpățânată și el nu putea ști niciodată ce gândește.

Nu puteai ști ce gândește, decât când era pe scenă.

– Andra, îți sunt prieten adevărat, începu Flack pe un ton aproape tragic. Te rog, draga mea Andra, vorbește-mi și spune-mi cum ai ajuns la hotărârea asta teribilă? Ai lumea la picioare...

– La picioare... izbucni Andra, deschizând în sfârșit ochii. Știu ce urmează să spui: că te-am dezamăgit, că ai crezut în mine...

– Dar tu ești prima căreia îi faci un mare rău, izbucni Flack pufăind din țigară. Uită-te la tot ce te înconjoară, zise el făcând un gest larg spre salonul plin de flori foarte scumpe, de cutii de ciocolată aflate încă în ambalajul lor, la maldărul de scrisori pe care miss Penham le adusese ca Andra să le citească în liniște după baie.

– Am încercat să-mi explic gestul în scrisoarea pe care ți-am trimis-o, Flack, oftă Andra.

– Aia n-a fost explicație! M-ai informat de decizia nebunească de a părăsi lumea filmului și de a pleca în Africa de sud ca să te măriți.

– Este chiar o nebunie?

– Puțin spus! Și cine este individul ăla, Trevor? Ce poate el să-ți ofere?

– Foarte puțin, dacă judecăm din punctul tău de vedere; nu are nici bani nici poziție socială.

– Știi ce mult contează asta! Dragostea fără bani nu înseamnă nimic. Tinerii de astăzi au înțeles că pâinea cu brânză nu este de– ajuns ca să păstreze vie dragostea.

Andra izbucni în râs.

– Sunt convinsă că Trevor îmi poate oferi și altceva pe lângă pâinea cu brânză de care vorbești. Mai adaugă și niște icre negre și șampanie. Trevor are o afacere destul de bine dezvoltată la Cape Town.

– Dar ce se va alege de tine, de viața ta? Ai viitorul în față și este unul strălucit. Trevor Goodwin te va transforma într-o nevastă plictisită, care-și va petrece vremea în cluburi, la tenis sau bridge.

– Sau care va avea grijă de copii, adăugă Andra.

– Ei, foarte bine. Atunci fă copii, îngrașă-te!

– Ești depășit, Flack, mamele de astăzi pot să-și păstreze silueta. Chiar și Marlene Dietrich este bunică.

– Dar nu s-a pus pe făcut copii decât după ce și-a asigurat un nume și faimă. De ce nu mai aștepți să te măriți cu acest Trevor după ce ți-ai consolidat cariera aici? Un film de succes care te-a făcut stea, nu-ți asigură și în continuare succesul. Vei fi ca un meteor care aterizează în noroi, de care nu va mai ști nimeni nimic.

– Flack, nu vreau să fiu stea, să strălucesc pe firmament.

– Atunci, de ce te-ai mai apucat? De ce ai muncit atât în ultimii doi ani ca să ajungi unde te afli acum, apoi să dai cu piciorul?

Se lăsă tăcere. Andra își mușcă buzele și scoase o țigară din pachet.

– A fost o întâmplare. N-am imaginat un asemenea succes. Tu nu înțelegi, Flack, că eu îi aparțin lui Trevor, că am așteptat ca el să trimită după mine? De la început am intenționat să mă mărit cu el.

– Nu ți se pare egoist? Doar atât? Ești deja o stea și vrei totuși să te arunci în mare, să înoți ca orice alt pește, să te duci la Cape Town, să-i faci copii lui Trevor Nu-Știu-Cum. Nu ți se pare că este egoist dacă vrea asta de la tine?

Andra se ridică.

– Ai mers prea departe, Flack. Trevor știe ce simt, nu-mi cere mai mult decât sunt eu dispusă să dau.

Flack se ridică și el, ștergându-și fața. Nici nu-i mai păsa de ceea ce spunea acum.

– Te-a deranjat că am spus că vei fi un obiect pentru el? Andra Lee este chiar așa o puritană pe care lumea nu și-o poate închipui în brațele unui bărbat? Tu ai fugit întotdeauna de cuvântul sex, și în filmele tale lumea te vedea doar ca pe o inocentă. Cu toate astea, lumea a observat pasiune în ochii tăi, deși tu negi asta.

Andra era palidă și tremura.

– Este absurd! Noi niciodată n-am fost de acord în privința termenului sex. Flack, nu sunt proastă și nici exagerată, dar n-am vrut să fiu văzută ca un sex simbol. Știu că ți se pare ridicol, dar decizia mea de a pleca la Cape Town nu poate fi în afara sexului, nu? Voi avea un soț.

Flack o privi deznădăjduit, cu trăsăturile căzute de parcă ar fi fost gata să plângă.

– Draga mea, nu vreau să ne certăm. Știi că te divinizez. N-a existat o bucurie mai mare în viața mea decât cea oferită de tine. Poți să rămâi genul intelectual de actriță, dacă vrei. Știu că ești inocentă, că n-a mai existat un alt bărbat în viața ta în afara lui Trevor, dar tot mai sper că nu vei ajunge o gospodină obișnuită și mamă a nu știu câți plozi. Ar fi păcat!

Andra puse mâinile pe umerii lui Flack.

– Iartă-mă, Flack, știu că te-am dezamăgit. Dar trebuie să-mi aranjez viața așa cum cred de cuviință. I-am făcut această promisiune lui Trevor acum doi ani. El a muncit până acum să facă o casă pentru noi. Trebuie să mă duc la el.

– De ce nu te măriți cu el și să continui să faci film?

– Pentru că asta înseamnă ruina unei căsătorii. În lumea filmului, știi că sunt foarte multe divorțuri. Eu vreau o căsnicie de succes, vreau să-i dau totul lui Trevor.

Flack gemu, disperat.

– Și el acceptă sacrificiul tău?

– El nu consideră că este un sacrificiu. Are și el multe să-mi ofere și cred că l-aș insulta dacă i-aș spune că fac un sacrificiu măritându-mă cu el. De acolo, de la Cape Town, el nu știe ce zarvă a produs hotărârea mea aici, la Londra. I-am trimis niște mesaje dar el mi-a răspuns că abia așteaptă să ne căsătorim, să las filmul, să devin soția lui.

– Este nebun, nebună ești și tu, zise Flack sufocându-se.

Andra se întoarse și porni spre ferestre, trase draperiile și privi grădina, apoi cerul Londrei. Curând, își spuse ea, se va uita la un cer mai albastru și mai fierbinte.

Casa ei va fi la Cape Town; Trevor o fotografiase și-i trimisese multe fotografii.

Va da viața de la Londra pe cea de la Cape Town, ca doamna Trevor Goodwin. Nu va mai merge la Hollywood, dar oare nu-i va lipsi lumea asta?

Nu, decise ea.

Se simțea împlinită ca actriță, dar acum voia să facă același lucru și ca femeie.

Flack avea dreptate că era prea rezervată, prea timidă. Dar avea nevoie de cineva care să-i aprindă focul. Sărutările lui Trevor o vor face. Andra îl dorea, faptul că va fi soția lui însemna totul.

Realiză că făcuse o greșeală începând o astfel de carieră.

Își lăsă gândurile să umble nestingherite...

# *Capitolul 2*

Andra, botezată Alexandra pentru că se născuse în aceeași zi cu fiica ducesei de Kent, era singura fiică a lui Geoffrey Lee, funcționar în Ministerul Aviației Civile.

Dorothy, mama Andrei, era fiica unui preot. Andra obișnuia să spună, nu fără umor, că din cauza sângelul preoțesc ce-i curgea în vine era mai mult inocentă decât senzuală. Din familia tatălui ei i se trăgea talentul actoricesc. Sora acestuia fusese o binecunoscută actriță a anilor 1900.

Andra primise o educație mediocră, într-o mănăstire de pe coasta de sud– nu pentru că părinții ei erau catolici, ci pentru că ei considerau la acea vreme mănăstirea ca locul cel mai indicat pentru educarea tinerelor.

La șaisprezece ani, când părăsise mănăstirea, Andra studiase baletul intenționând să predea lecții de dans, apoi urcase pe scenă.

La șaizeci de ani, tatăl ei se pensionase și locuiau cu toții într-o căsuță din Godaming, unde Andra repurtă primele succese actoricești.

Flack Sankey o descoperi jucând un rol într-o mică piesă școlară și-i intui potențialul.

Tot el îi oferi un rol bun într-o companie teatrală, dar numai la câteva luni se ivi o altă șansă, aceea de a juca într-un film. Și Flack i-o oferi Andrei. Din acel moment, Andra se dezvoltă rapid și evoluția ei culmină cu rolul din „Biata fată bogată".

Dar, din nefericire pentru Flack, Andra îl cunoscu pe Trevor la o petrecere de week-end. El venise în vacanță din Africa de Sud. Arăta foarte bine, avea farmec și captă încă de la început atenția Andrei.

Era foarte manierat și degaja o siguranță de sine care pe ea o atrase imediat.

Era înalt, părul îi era ondulat și negru, era frumos bronzat și arbora un zâmbet superior.

Andra îl categorisi imediat, își spuse că arăta ca un împărat roman și i-ar sta bine în togă.

Ea își dorise dintotdeauna să se mărite cu un bărbat sobru.

Trevor i se păru mai serios, sincer și mai profund ca alți bărbați și se îndrăgosti de el, simțindu-se protejată.

Trevor îi declară curând că era îndrăgostit nebunește de ea și o invită să petreacă împreună fiecare minut până la plecarea lui în Africa de Sud. Își scriseseră regulat, apoi, după un an, el reveni pentru a-i cere mâna.

Trevor era acum director adjunct într-o firmă de import din Cape Town, la care lucrase până atunci, Felders Ltd. Importau aproape orice. Era o firmă de succes, iar noua slujbă îi aduse lui Trevor și o mărire substanțială de salariu.

Stabiliseră să se cunune de Crăciun, dar soarta le aruncă prima provocare.

Trevor fu nevoit să facă o călătorie de afaceri la toate sucursalele firmei, ceea ce însemna jumătate din mapamond, ceea ce putea să dureze chiar și un an, iar Andrei i se oferi rolul în film.

Așadar, rămaseră logodiți timp de doi ani. În acest timp, Andra se îndrăgosti tot mai mult de el, convins că și el o iubea. Dar el îi spuse că intenționa să amâne căsătoria, până ce revenea la Cape Town.

Andra ajunse la concluzia că Trevor gândea corect. Îi spuse doar:

– Mi-e teamă doar că vei întâlni vreo fată mai frumoasă și vei uita de mine.

El o sărutase cu pasiune.

– Ești singura cu care vreau să mă căsătoresc, Andra, nu-mi voi schimba hotărârea niciodată.

Ea îl crezuse. Era singurul bărbat din viața ei. Își scriau mesaje de dragoste își trimiteau fotografii.

Cu câteva zile în urmă primise o telegramă de la Trevor, din care afla că revenise la Cape Town, că ajunsese director general al firmei, ceea ce însemna un salariu foarte mare și că o aștepta în Africa de Sud pentru  a se căsători cu ea.

Ea nu ezită. Răspunsul ei fu: vin imediat. Te iubesc.

Oare realiza la ce renunța? Își pusese această întrebare privind în jur la apartamentul luxos găsit de Flack. Oftă. Nu din regret pentru ea, ci pentru Flack, cel care o ajutase să ajungă aici.

Flack o întrebase:

– Ești convinsă că-l iubești pe acest bărbat? Nici nu v-ați văzut prea mult. Poate te vei trezi c-ai făcut o greșeală.

– Nu cred, Flack.

– Și dacă va fi așa?

Ea își luă o țigară.

– Repet: nu cred că va fi așa.

– Poate îi exagerezi calitățile.

Ea zâmbise, sigură de sine.

– În dragoste trebuie să și dai, dacă vrei să primești. Nu mai sunt o școlăriță, Flack, te asigur. Eu și Trevor am corespondat doi ani, ne cunoaștem bine, avem multe în comun.

El oftase, apoi îi întinsese mâna.

– Te aștept să-ți reiei cariera, dacă vei ajunge în impas.

Ea trase din țigară. Era prima oară că simțea un moment de nesiguranță. Ar fi fost chiar tragic pentru ea dacă descoperea că idolul ei era un plictisitor. Oare era posibil?

Se gândise mult la Trevor. Îl și vedea în fața ochilor. Era iubitul ei, cel mereu bronzat. Își amintea și acum privirea cu care-i spunea că o iubește. Felul în care scotea pieptenii din părul ei lung, pentru a-l admira îndelung.

– Ești atât de frumoasă! exclama el.

Andra își aminti întâlnirea cu o doamnă de vârsta a doua, sora lui vitregă, singura lui rudă, de altfel.

Părinții lui muriseră. Tatăl lui fusese medic la Cape Town, iar mama, o englezoaică venită acolo prin căsătorie.

Grace, fiica tatălui lui Trevor din prima căsătorie, era necăsătorită și conducea o școală din Bexhill. Singura asemănare între ea și frumosul ei frate era că amândoi erau bruneți și înalți. Grace era, după cum spunea Trevor, o tipă cam plictisitoare.

Când se logodiseră, o dusese pe Andra la Bexhill, ca s-o cunoască pe Grace.

Luară masa împreună, timp în care Trevor se arătase foarte plictisit. Grace o luă pe Andra în dormitor după masă și-i arată niște fotografii ale lui Trevor.

– Era un băiețel foarte frumos; numai că părinții l-au răsfățat. Și eu la fel.

– Nu mă surprinde, spuse Andra.

Grace o privise cu simpatie.

– O să-ți facă probleme, îi mai spusese Grace.

– De ce?

– Vei descoperi că este greu să te descurci cu un răsfățat. Trevor este și foarte egoist, să nu te lași călcată în picioare, Andra. Ești atât de tânără și de frumoasă...

***

Andra își aminti cu drag aceste lucruri. Dar în minte îi stăruia un paragraf din scrisoarea lui, în care-i vorbea despre La Poinsetta, casa lui. Va avea patru servitori și nu va avea nici un fel de probleme, nu va trebui să muncească. Nu se vor plictisi, pentru că el cunoștea toată lumea bună din Cape Town. Toți pregăteau petreceri pentru viitoarea lui soție.

Apoi urmaseră cuvintele care o puseseră pe gânduri:

– ... ai făcut un film grozav, iubito, dar eu mă gândesc la tine doar ca la viitoarea doamnă Goodwin și nu ca la o stea de cinema. Din clipa în care pui piciorul pe pământul Africii, nu va mai exista miss Lee. Ne vom căsători chiar a doua zi și vei deveni Andra Goodwin, soția mea.

Grace îi vorbise despre egoismul lui. Își exprimase regretul că Andra, de dragul lui, renunța la foarte multe privilegii pe

care i le oferea viața de vedetă. Dar încerca să creadă că el nu va beneficia de succesul, de banii ei, și că o dorea doar ca soție.

Încă o dată, Andra încercă să-l convingă pe Flack de fericirea care o aștepta cu Trevor. În cele din urmă, acesta nu mai insistă.

– Mă rog Domnului să fii fericită, draga mea, oftase el.

– Îți voi scrie mesaje pline de fericire, de la Cape Town.

El ridică din umeri.

– Asta înseamnă că ți-ai rezervat și zborul, deja.

– Da, la sfârșitul săptămânii, răspunse ea. Asta pentru a avea timp să-mi comand niște toalete noi.

Rose Penham intră în cameră.

– Miss Lee, sunteți căutată la telefon, este ceva urgent.

– Te rog, fă-mi legătura în dormitor, zise Andra.

Flack plecă mai trist și mai furios de cum venise.

După– amiază, Andra se duse la Godaming, să-și viziteze părinții.

Mama reuși s-o facă să se simtă fericită.

Familia Lee era un cupu de vârstă medie, ca multe altele. Geofrey Lee juca golf și dedica mult timp grădinăritului.

Dorothy, ca alte soții, se ocupa cu cusutul și cumpărăturile și avea o slujbă de secretară la o școală de orbi. Mai sprijinea activitățile organizate de paroh.

Familia Lee fusese luată prin surprindere de succesul avut de fiica lor. După ce vizionaseră premiera filmului care o făcuse celebră pe Andra, fuseseră foarte fericiți și mândri de fiica lor, dar nu se obișnuiseră cu faptul că fotografia fiicei lor apărea în toate ziarele, de parcă ar fi dat marea lovitură.

Dorothy Lee nu era de acord cu faptul că fiica ei ajunsese atât de celebră, dar nu spunea nimănui acest lucru, se împotrivise întotdeauna ca Andra să îmbrățișeze cariera teatrală.

Nici unul din cei doi Lee nu ținea pasul cu timpurile. Mai ales Dorothy nu înțelegea entuziasmul fiicei sale pentru lumea artistică. Acum era fericită că fiica sa era gata să renunțe la faimă, la succes pentru deveni soție.

Era de acord cu această căsătorie și prefera ca fiica ei să se căsătorească, să ducă o viață decentă, să-i facă nepoți pe care să-i trimită la Godaming. Era mai bine în felul acesta.

– Niciodată nu poți ști ce se poate întâmpla cu o vedetă.

De fapt, familia Lee nu se putea plânge de comportamentul fiicei de când începuse să câștige. Fiica lor îi vizita destul de des. Ei îi văzuseră cele mai bune spectacole, avuseseră cele mai bune locuri. Andra le făcea daruri costisitoare.

Cu toate acestea, Dorothy Lee nu era impresionată în adâncul inimii sale.

Când aflară că fiica lor pleca la sfârșitul lunii, cei doi răsuflară ușurați.

– Ne vei lipsi, fetițo, zisese domnul Lee.

Era mai atașat și mai mândru de fiica sa decât era dispus să recunoască în fața nevestei sale.

– Și tu îmi vei lipsi, tată, zisese Andra. Și tu, mamă.

– Nu-i nimic, fetițo, important este să-ți meargă bine, conchisese doamna Lee, întrebându-se cât costase oare costumul fiicei sale, gândindu-se că acești bani ar fi fost mai bine cheltuiți pentru hrana săracilor. Trevor ne-a scris o scrisoare foarte înduioșătoare.

– Ce v-a spus? întrebă Andra curioasă.

Nu se simțea prea bine. Avea ceva febră, o durea capul și avea o durere sâcâitoare în partea dreaptă.

– Dragul de el scrie că nu te va lăsa să practici actoria cu nici un preț, continuă doamna Lee. Te-a așteptat prea mult și te vrea ca soție, nu ca actriță.

– Nu înțeleg de ce lui Trevor îi displace munca mea.

Andra ținea mult la mama ei. Nimeni de fapt nu putea nega că fusese o mamă bună, dar tata parcă o iubea mai mult, cu toate că nu-i plăcea să-și arate sentimentele.

Andra își aprinse o țigară.

– Aș vrea să renunți la fumat, Andra.

– Fumez pentru că sunt emoționată, replicase ea.

– Viața este plină de lucruri nesănătoase iar eu voi răsufla ușurat când te voi vedea plecată să te căsătorești.

Andra se ridică, nervoasă. De obicei, zâmbea îngăduitor la replicile bine știute și la predicile mamei sale. Dar acum simți că era mai bine să plece, pentru că nu se simțea bine și nu voia să arate asta.

Poate că Grace avusese dreptate că Trevor o iubea într-un mod egoist.

– O să vin să-mi iau rămas bun cu câteva zile înainte de plecare, dragii mei, le spuse ea părinților, dar acum trebuie să plec.

Rose o duse înapoi la Londra.

Seara, când familia Lee se pregătea de culcare, primi un telefon de la Rose care le spuse:

– Vă anunț cu regret că miss Lee a fost dusă la o clinică; va fi operată de apendicită acută. Cred c-au și operat-o, de fapt,

pentru că doctorii se temeau de complicații. Voi ține legătura cu dumneavoastră, dar deocamdată nu va putea primi vizite.

Când află vestea, doamna Lee exclamă îngrijorată:

– Ce tragedie! Nu va putea pleca la Cape Town. Trevor se va îngrijora. Biata copilă!

– Cred că miss Penham i-a telegrafiat deja, o liniști domnul Lee.

La douăzeci și patru de ore de la publicarea în ziare a veștii că operația Andrei Lee avusese succes, ea primi o telegramă din Africa de Sud.

„Așteaptă-mă la sfârșitul săptămânii.
Cu toată dragostea,
Trevor.

***

La sfârșitul săptămânii, Andra nu se simțea atât de bine, precum estimaseră medicii. Nu existau motive de îngrijorare, după cum îi spusese lui Trevor miss Havant, doctorița Andrei, în ziua în care acesta sosi la clinică, dar Andra era o ființă delicată, fără prea multă rezistență. Avusese dureri și complicații, dar doctorița era convinsă că Andra își va reveni complet și va fi din nou pe picioare în câteva săptămâni. Oricum, îi recomandaseră odihnă, departe de platourile de filmare.

– Nu vă faceți probleme, va renunța la viața de actriță, le spusese Trevor. Va fi la Cape Town sub atenta mea oblăduire.

Doctorița oftase:

– Păcat că lumea va pierde o actriță atât de bună.

– Eu din contră, consider că lumea filmului este cel mai rău mediu pentru Andra. De când a început să filmeze este mereu nervoasă; abia aștept s-o rup de lumea asta.

– Desigur, desigur, admise doctorița.

Ea îl privi pe Trevor cu coada ochiului, fără a fi impresionată. Acest bărbat avea un pronunțat aer de superioritate. Era adevărat că acesta era genul de bărbat cu mare succes la femei, care se lăsau atrase de felul în care arăta.

De ce oare acea micuță și plăpândă făptură, miss Lee, voia să-și împartă viața cu un astfel de bărbat? Mai ales atât de departe, la Cape Town!

Dar Andra nu-și punea o astfel de întrebare când îl văzu pe Trevor la patul ei, ținându-i palmele în mâinile lui mari, privind-o cu ochii lui frumoși, care o fascinaseră. Se simțea atât de bine, de protejată cu el! Era un bărbat care credea că deține toate secretele existenței, pe care ea nu le cunoștea.

Andra nu se mai simți rău.

Una dintre asistente o îmbrăcase într-o cămașă bleu de șifon, cu o fundă mare de satin. Îi împletise părul în coade.

Trevor simțea o adevărată tandrețe față de ea. Andra era extrem de frumoasă și delicată. Era mândru s-o introducă în cercul său de prieteni, pe care-i va ului cu frumusețea și delicatețea ei. La Cape Town, Andra se va înzdrăveni imediat, va merge cu el la petreceri, va dansa, se va simți bine. O va învăța să joace bridge, jocul pe care el îl adora. Vor da petreceri, care îl vor ajuta în carieră.

Rămase la căpătâiul Andrei încă o oră pe lângă timpul pe care și-l propusese, auzind asistentele care șopteau pe coridor că logodnicul Andrei era „uluitor“.

Îi povesti despre viața pe care o vor duce la Cape Town, în La Poinsetta, viitoarea lor casă. Îi vorbi apoi despre succesele pe care le înregistrase în carieră și încheiase foarte mândru cu cuvintele:

– Sunt fericit că-ți voi putea oferi ceva la căsătorie!

Andra îl urmărea vrăjită cu devotament în ochii ei mari cenușii, fără ca măcar să menționeze propria-i carieră; știa că lui nu-i plac femeile independente.

Apoi, Trevor începu să măsoare încăperea cu pași mari, uitându-se la florile primite de Andra de la fani sau prieteni.

– Cred că te-ai săturat de toate astea, făcu el un gest larg cu mâna. Când cineva are prea mult nu mai apreciază nimic.

– Așa este, dragul meu, zisese Andra umilă.

– Buchetul meu pare neînsemnat pe lângă sera asta, adăugase el, privind la buchetul de trandafiri pe care-l luase din aeroport.

– Aceste flori trimise de fani nu înseamnă nimic pentru mine; dacă vrei, le voi spune asistentelor să le scoată din cameră, să lase doar buchetul tău.

El zâmbi încântat.

– Nici chiar așa, iubito! Am vrut doar să înțelegi că micuțul meu buchet este oferit din inimă.

– Desigur, dragul meu, zise Andra la fel de umilă. Nici nu avea putere să protesteze, simțindu-se copleșită de personalitatea lui Trevor. Acest bărbat frumos, înalt, puternic, bronzat care apăruse brusc în camera ei, părea să strălucească și să-i împrumute din forța lui. Îl prinse de braț.

– O, Trevor, abia aștept să ajung la Cape Town!

– Trebuie să ne căsătorim imediat, am amânat prea mult!

– Filmul meu a avut un succes extraordinar! începu ea, dar se opri brusc pentru că Trevor ridicase mâna.

– Nu mai vorbim despre filme. Acea parte a vieții tale s-a terminat. Bine că ai semnat contractul pentru un singur film!

Andra îndrăzni să spună:

– Flack nu este de acord cu tine în privința asta.

– Cine? Acel individ prea gras? Nu-mi place!

– Flack, în pofida felului în care arată, este un om foarte bun și va fi întotdeauna prietenul meu.

– Dar nu și al meu! exclamă Trevor. Nu-l invita în Africa de Sud!

Deodată, acea speranță de independență care-i mai rămăsese Andrei o făcu să reacționeze. Roși brusc de indignare.

– L-am invitat deja să ne viziteze, pentru că vine oricum să aleagă cadrul pentru un film care se va turna iarna viitoare.

– Vei găsi o scuză să nu te vezi cu el. Nu-l suport.

Andra îl privi șocată. Unde era adoratul ei Trevor? Fermecătorul ei Trevor? Oare faptul că devenise directorul unei companii îl schimbase într-atât?

Andra îndrăzni din nou:

– Dar Flack este prietenul meu. M-a ajutat teribil de mult în carieră și i-am dat deja o lovitură prin retragerea din lumea teatrului. Cu toate astea a fost tot bun cu mine.

– A fost bun cu tine! o persiflă Trevor. Normal c-a fost pentru că se așteaptă să mai semnezi vreun contract! Dar de data asta se va lovi de mine, așa că nu-l încuraja să ne viziteze, dragă.

Acel „ dragă“ mai îndulci puțin vorbele lui Trevor . Andra zăcea lividă acum, pe perne, cu inima bătându-i disperată.

Așadar, Trevor vorbise serios când spusese că nu vrea ca Flack să se numere printre prietenii lor.

Cu câteva clipe în urmă, inima ei fusese cuprinsă de bucurie la gândul că Trevor străbătuse o distanță atât de mare doar pentru a veni s-o vadă. Mai știa că Trevor, pasionat de munca sa, făcuse un efort pentru a se desprinde pentru câteva zile.

La început se simțise flatată de gestul lui, dar mai apoi simți frisoane și se scutură de parcă ar fi vrut să alunge gândul că nu se îndrăgostise de bărbatul potrivit. Că acest bărbat din fața ei, cu toate că era atât de atrăgător nu era un dur, așa cum îl văzuse ea. Era doar un individ egoist, care-i interzicea profesia și prietenii.

Andra lăsă ochii în jos cu durere și din tăcerea ei prelungită Trevor înțelese că dusese lucrurile prea departe.

O iubea pe Andra, atât cât le iubise și pe celelalte femei din viața lui.

Probabil că era prea obosit și nu realizase că făcuse o greșeală interzicându-i prea multe chiar de la început.

Biata Andra era bolnavă și nu trebuia s-o supere. Mai târziu îi va conduce viața, oricum, dar nu de acum.

Îngenunche la patul ei și o privi cu duioșie.

– Mica mea iubită, iartă-mă. Sunt o brută. Tu te-ai comportat ca un înger, ai renunțat la tot pentru mine; dacă vrei ca prietenul tău cel gras să ne viziteze, o să-l las s-o facă, nu-ți fie teamă. O să-i dau o țigară și o bucată de șuncă, dar o să-l țin în hol. Glumeam, iubito, vei face exact așa cum dorești.

M-am comportat ca un copil răzgâiat. Și sunt răzgâiat la Cape Town, este timpul să am o nevastă, ca să mă țină în frâu.

– Trevor, realizezi că am fost foarte aproape de o ceartă? exclamă ea.

– Nu se va repeta, iubita mea.

– Nici eu nu-mi doresc. De altfel, cred că înțelegi că succesul meu n-a însemnat nimic fără tine.

– Nici al meu fără tine, iubito.

– Dar este uimitor cum ai ajuns directorul acelei companii!

– Tu mă vei ajuta de acum înainte, tu vei fi pe culmi la Cape Town, alături de mine!

– Strânge-mă în brațe, iubitule!

El o sărută, simțindu-se vinovat. Andra era din nou fericită.

El nici nu observă că Andra fusese prea emoționată, că se simțea slăbită, până ce veni asistenta care-l rugă s-o lase liniștită.

Fericit că lucrurile mergeau pe făgașul dorit de el, Trevor se duse în apartamentul Andrei, așa cum vorbiseră și se instală acolo. Mai stătea o zi sau două, apoi se ducea să-și viziteze sora la Bexhill și se întorcea la Cape Town.

Deodată, îi veni o idee strălucită. Sună numaidecât la clinică și-i spuse Andrei.

– Draga mea, de ce naiba nu ne căsătorim cu dispensă înainte de plecarea mea? Te voi aștepta la Cape Town unde vei sosi ca soția mea.

Andra își adună toate puterile în clipa aceea, deși numai ea știa cu ce eforturi. Câteva momente nu rosti nimic.

– Andra iubito... ai închis? Andra...

Se auzi vocea ei pierită, de parcă ar fi fost pe punctul de a-și pierde cunoștința.

– Trevor, iubitule, nu pot hotărî acum... trebuie să mă gândesc... este un lucru atât de serios... nu vreau să mă căsătoresc pe patul spitalului! Aș vrea să fiu mireasă la Cape Town, să am o nuntă adecvată...

Trevor o întrerupse.

– Mă dezamăgești, Andra.

Discutară în contradictoriu, dar Andra nu cedă și Trevor fu nevoit, după ce închise telefonul, să admită că fusese manipulat, lucru care-i displăcea. Susținea că nu se simte bine, că era prima oară când se căsătorea și voia să fie mireasă. Nici nu voia să meargă cu el la Cape Town cu vaporul să se căsătorească acolo, din același motiv că nu suporta călătoria.

Voia o nuntă senzațională la Cape Town, pe care să și-o amintească toată viața.

Iar când Trevor îi reproșase că poate nu era sigură că vrea să se mărite cu el, Andra izbucnise:

– Îmi pare rău, dragul meu, dar nu mai pot continua conversația.

Apoi, o voce de asistentă îi spusese:

– Domnule Goodwin, îmi pare rău, dar pacienta nu mai poate vorbi. Nici nu-i mai simt pulsul. Voi chema medicul.

Trevor își ceru scuze desigur, apoi dădu buzna la clinică ducându-i flori. Nu i se dădu voie s-o vadă, dar îi trimise florile și un bilet în care-și cerea scuze pentru felul în care procedase, dar toate astea se întâmplaseră din cauză c-o iubea prea mult.

„ Nu voi repeta greșeala, îngerul meu, mâine când te voi vedea. Nu vreau să te simți hărțuită de solicitarea mea. Nu vreau decât să te simți bine, să vii la Cape Town."

Al tău

Trevor

Când Andra își reveni și citi biletul, se simți vinovată că-l dezamăgise pe Trevor. Îl iubea din toată inima și abia aștepta să plece la Cape Town. Dar și ea rămăsese surprinsă de reacția dură, chiar de respingere, pe care o avusese la propunerea lui exagerată. De ce nu reacționase imediat la propunerea lui? Ce o oprise să se mărite cu el chiar în spital?

Desigur, faptul că nu se simțea bine încă.

Medicul îi administră calmante, dar înainte de a adormi gândurile îi zburară spre el, la faptul că-l dezamăgise. Dar apoi reveni și se felicită pentru felul în care reacționase; avea nevoie de drumul pe mare până la Cape Town ca să se pregătească sufletește pentru noua existență.

# *Capitolul 3*

Trevor plecase. O făcuse fiind aproape fericit. Andra considera că el își redobândise locul în inima ei, iar mintea ei se eliberase de orice îndoială. Ca orice femeie lipsită de logică, i se confesase Rosei Penham că regreta faptul că-i refuzase căsătoria, chiar în starea în care se afla.

Trevor se purtase extraordinar în zilele cât fusese în oraș. Nici nu se dezlipise de patul ei. Nu mai era acel egoist pompos care o pusese pe gânduri și-i furase mințile de la prima întâlnire. Era atent, calm, nu lua decizii pripite și-i era devotat. Toate asistentele se îndrăgostiseră de el; așa îi spuseseră Andrei. Fotografiile lui la patul Andrei apăruseră în toate ziarele. Fanii Andrei îi scriseseră felicitând-o pentru iubitul atât de devotat. Chiar și Rose Penham, care nu agrea ideea că Andra renunța la carieră pentru acest Trevor, se lăsase impresionată de ideea în sine.

– Am fost chiar sedusă de domnul Goodwin, îi spusese ea zâmbind.

Andra, care reușise să se ridice în capul oaselor își recăpătase râsul acela cristalin, cu care fermecase lumea.

– Fetelor, dacă este cineva care trebuie să se lase sedusă de Trevor voi fi doar eu!

Rose Penham începuse să râdă și ea.

– Vorbind foarte sincer, miss Lee, a fost foarte bun cu mine; m-a scos în oraș când nu putea sta la capul tău. Este un bărbat extraordinar, dar mai are ceva de copil; poate tocmai în asta constă farmecul lui... este atât de dulce, de ingenuu...

– Știu ce spui, începu Andra. Cu toate că este un foarte bun om de afaceri, nu și-a pierdut ingenuitatea. Nici n-am realizat cât de dependent este de mine...

– Te adoră, miss Lee. Veți fi un cuplu minunat.

După acest schimb de cuvinte, Andra rămase singură și se gândi la Trevor. Camera în care se afla era plină de darurile lui. Trevor insistase să primească o brățară de aur pe care erau gravate cuvintele: „Cu toată dragostea pentru tine. Trevor."

Trevor își adusese și un aparat de fotografiat foarte sofisticat, fiind pasionat de fotografie. Petrecuse ore întregi prinzând-o în diferite ipostaze și pentru asta trăsese patul aproape de fereastră, pentru ca soarele să-i lumineze chipul.

Andra se gândi că fusese copleșită, aproape anesteziată de atenția și adorația lui. O rugă pe Rose Pen

ham să-i rezerve imediat biletul spre Cape Town.

Miss Penham se întoarse victorioasă de la agenție spunându-i că obținuse rezervarea doar folosind numele Andrei, pentru

că vasul pleca la mijlocul lui iulie. Asta însemna că mai avea la dispoziție încă două săptămâni să se pună pe picioare și să facă ultimele cumpărături.

Unele dintre rochiile ei fuseseră deja împachetate, altele comandate.

În prima noapte când părăsi clinica și reveni în apartamentul ei, avu un coșmar.

Visa că mergea cu Trevor pe un drum îngust, aflat pe marginea unei prăpăstii, într-o mașină albă, decapotabilă. Mergeau cu viteză foarte mare. Ea era foarte nervoasă din această cauză și simțea cum transpirația îi curgea pe spate. Pe măsură ce acesta apăsa mai tare pe accelerator, ea își înfigea unghiile în palmă, până la durere. Îl rugă să încetinească, iar el o repezi:

– Am întârziat și oricum, știi că-mi place să merg cu viteză.

– Mi-e frică, Trevor, scâncise ea. Oprește! Suntem prea aproape de prăpastie.

Puse mâna pe mâna lui. El i-o îndepărtase cu un zâmbet foarte ciudat, care la un moment dat se transformă într-un rânjet hidos.

– Contează ce vreau eu să fac, nu tu, așa că ține-ți gura!

Ea își aminti deziluzia și șocul pe care-l simțise la vorbele lui brutale. Durerea din subconștientul ei ajunse teroare când mașina se opri exact pe marginea prăpastiei. Andra se auzi țipând și căzu. Apoi se simți prinsă de brațele puternice ale unui bărbat. Nu-i vedea fața, dar îi auzea vocea. Era o voce puțin gravă, guturală.

– Stai liniștită, Andra, draga mea. Te-am prins... ești în siguranță.

Se trezi și aprinse lampa de pe noptieră, cu lacrimile curgându-i pe obraji și mâinile tremurând. Văzu servitoarea în prag, privind-o mirată.

– Vă simțiți rău? V-am auzit țipând.

Dar acum Andra zâmbea. Găsise o batistă în care-și sufla nasul privind-o somnoroasă pe Milly.

– Am visat urât. Acum mă simt bine, te poți duce la culcare, îmi pare rău că te-am trezit.

– Dacă mai aveți nevoie de ceva... începu fata.

Dar Andra o trimise la culcare. Fumă o țigară pentru a se calma. Încercă să râdă de visul ei, dar nu prea se simțea în stare pentru că din fața ochilor nu-i dispărea figura dură a lui Trevor; dar nu-l putea învinui pentru visul ei. Și oricum, el nu s-ar comporta ca bărbatul din vis. Adormi din nou, iar când se trezi dimineață, uitase visul.

În timpul săptămânii primi două telegrame foarte drăgăstoase de la Trevor, care-i readuseră bucuria de viață. Se simți chiar vinovată că se îndoise de dragostea lui.

Ziua în care plecă spre Africa de Sud fu una plină de emoție, dar și de tristețe.

Părinții ei voiseră să vină la Southampton, s-o conducă. Ea îi preveni că drumul era foarte obositor. Ultimele vorbe ale tatălui ei o deprimaseră. Părea obosit și cu toate eforturile ei de a-l înveseli era mult prea trist de plecarea ei. Mama, din contră; abia aștepta să-și știe fiica măritată. Așa sunt toate mamele, se gândi ea, practice și lipsite de imaginație.

Fusese o zi cumplită pentru Flack Sankey și Rose Penham, care o conduseseră la Southampton. Fusese însoțită de fotografi, dornici s-o arate pe miss Lee în ziarele de seară. Rose Penham își și imagina titlurile:

„Frumoasa stea de cinema renunță la marele ecran pentru a se căsători...“

– O să-ți trimit articolele din ziar, miss Lee, oftă ea.

– Articolele din ziar... murmură Flack. Andra tocmai își pune lațul de gât... a dat cu piciorul la șansa vieții ei.... e nebună!

Andra era fericită. Marea era calmă și părea c-o invită la călătorie. Cerul era albastru, fără nici un nor. Nu călătorise niciodată cu un vas mai frumos ca Outspan Queen, un vapor modern.

Urcă la bord cu brațul încărcat de flori; Flack, în urma ei, ducea și mai multe buchete și pachete; Rose Penham aducea caseta cu bijuterii și cutiile cu farduri. În jur, multă lume. Pasageri, prieteni. Stewarzi încărcați cu bagaje, ofițerii de cart. Timpul trecea, se băuse șampania, se făcuseră ultimele urări.

– Ce bine că am ales vaporul în locul avionului! exclamă ea.

Miss Penham fu de acord. Flack Sankey continua să bombăne.

Zarurile fuseseră aruncate. Andra părăsea Anglia pentru Cape Town. În cabină o aștepta un teanc de telegrame. Una singură avu importanță pentru ea, cea de la Trevor.

„Călătorie plăcută, iubita mea, slavă Domnului că fiecare milă pe care o vei străbate te va aduce spre mine“

Trevor.

– Vedeți cât de iubitor este? întrebă ea fericită.

– Iubitor? zise Flack cu dispreț.

Andra îl bătu încet pe umăr.

– Nu fi nesuferit, Flack! Încearcă să mă înțelegi și să mă ierți. Nu mai gândi rău despre bărbatul pe care-l iubesc.

– Nu mă gândesc decât la tine și mi-aș dori să te știu fericită, murmură el sărutându-i mâna.

– O, miss Lee, ce voi face fără tine? se smiorcăi miss Penham.

Numai când se trezi singură, după ce le făcuse semne lui Flack și Rosei Penham, rămase cu privirea ațintită asupra dârei de spumă pe care o lăsa vaporul în urmă și începu să se simtă deprimată.

Nu se simțea tocmai bine. Îi luase destul timp să-și revină după operație, iar acum se angaja la cel mai mare pas din viața ei.

Se simți dintr-o dată foarte singură, după ce nu se mai zări cheiul. Se simțea foarte ciudat în cabină, nu-și găsea locul, pentru că i se părea ceva foarte impersonal. Era o cabină luxoasă, frumos mobilată, cu tapet într-o nuanță îmbietoare. Începu să examinexe cărțile de vizită de la buchetele de flori. Erau de la prieteni, de la cei care o admirau.

Rose îi despachetase lucrurile. Îi pusese până și fotografia lui Trevor pe noptieră. Se simți mai bine după ce privi chipul lui cunoscut. Se îndrepta spre el. El îi va oferi o viața frumoasă, miza pe asta.

Cineva bătu la ușă. Șeful stewarzilor intră privind-o cu admirație, observând nenumăratele buchete de flori din cabină. Și el văzuse filmele Andrei Lee și o plăcuse. Își oferi serviciile și o invită să apeleze la el cu orice problemă. Îi întinse o carte de vizită cu orarul meselor și-i spuse că era mai bine să-și depună în seif lucrurile de valoare.

– Căpitanul secund ar vrea să vă vorbească, miss Lee.

Andra îl ascultă, așa cum asculta pe oricine.

– Căpitanul?

– Da, căpitanul Rowland, care a avut mare succes pe drumul anterior spre Cape Town. Este englez, un adevărat gentleman. A organizat tombole și spectacole pe vas.

– Are barbă?

– Nu, miss, și este destul de tânăr pentru un căpitan secund. N-a împlinit încă treizeci și cinci de ani. Oricum, îl veți plăcea pe căpitanul Rowland, Frey, cum i se spune.

– Fray! repetă Andra. Este numele de botez? Se scrie cu e sau a?

– Desigur , miss, cu e.

Mai află că Frey câștigase campionatul de tenis din Africa de Sud. La plecare făcuse cele mai reușite fotografii din viața animală. Curând, Andra începu să se simtă mai bine la bordul vaporului decât pe uscat.

Briza bătea foarte plăcut; Andra luă un pulovăr și ieși pe punte.

Outspan Queen se îndrepta cu toată viteza spre Selsey Bill.

Pe când inspira aerul sărat al mării veni un marinar spre ea cu o telegramă.

– Este pentru dumneavoastră, miss Lee.

– Văd că nu se mai termină, oftă ea plictisită, dar când o citi chipul i se însenină:

„Ai plecat spre mine? stop. Te iubesc. stop.“

Trevor

Primise două telegrame într-o oră. Ce prostuț, extravagant dar și fermecător era acest bărbat! Cum putea să nu-l iubească?

Coborî de pe punte urmată de un șir lung de admiratori și se duse spre cabina căpitanului, de unde-i răspunse lui Trevor:

„Abia aștept să ajung. Stop. Te iubesc, stop".

Andra

Căpitanul secund nu apăru la masă. Cineva îi spuse că acesta nu servea masa atunci când vasul era purtat de curenți în larg. Se afla pe punte, cu comandantul Stevens. Astfel că Andra nu-l întâlni pe acel bărbat cu nume puțin obișnuit.

Masa se desfășură destul de plăcut. Se aflau șapte persoane la acea masă importantă, cu un loc liber care-l aștepta pe căpitan. Așadar, Andra era considerată printre persoanele importante de la bord.

Se mai afla la acea masă directorul firmei Outspan Shipping, Sir Ashton Boliver cu soția sa; era cărunt, dar fermecător. Perechea Boliver nu auzise de Andra dar își ceru scuze că nu prea mergea la filme. Fuseseră informați imediat că miss Lee era o stea.

Andra le spuse numaidecât că renunțase la statutul de vedetă, că se îndrepta spre Cape Town, unde urma să se căsătorească.

Când Andra începu să discute cu un alt mesean, sir Boliver i se adresă soției sale:

– Ce gene lungi! N-am mai văzut așa ceva!

Lady Boliver îi șopti:

– Ashton, temperează-te! Amintește-ți că ești bătrân, ai chelie și gută!

Dar fu de acord că miss Lee era foarte frumoasă.

Andrei îi plăceau mesenii, cu excepția doamnei din Africa de Sud, numită Oppendorf. Andra află că această doamnă era

cea mai bogată femeie din zona aceea, că avea cele mai mari și mai valoroase diamante din lume. Desigur fură nevoite să admire „pietroaiele“ agățate pe pieptul doamnei când aceasta veni la masă.

Mai era un holtei numit Benedict Lane-Ben. Era un cunoscut gazetar londonez, un tip deșirat, cu o claie de păr, cu ochelari cu ramă și sticle foarte groase. Nasul coroiat și o gură foarte mare îi stricau aspectul, dar avea un zâmbet frumos și o colecție întreagă de bancuri de pe Wall Street. Nu-și mai lua ochii de la Andra.

– Sunt convins că odată ce veți deveni doamna Goodwin, nu vă veți mai întoarce la lumea filmului.

Doamna din Africa de Sud deschise ochii mari și se întoarse spre Andra. Începu să transpire abundent. Mai apoi, Andra află că doamna purta o perucă largă care părea nefirească și-i dădea acel aer foarte ciudat. Andrei i se făcu milă de ea. Păcat că avea atâția bani și nu știa să-i folosească!

Edna Oppendorf nu putea avea mai mult de cincizeci de ani, dar părea mai bătrână și lipsită de farmec, cu toate bijuteriile și hainele ei scumpe. Andra își spuse că va ține dietă și se va îngriji toată viața pentru Trevor, ca să nu ajungă ca această doamnă.

Deodată, doamna i se adresă Andrei:

– Ați spus ceva de Trevor Goodwin?

– Da, este logodnicul meu, mă duc să ne căsătorim.

– Se pare că unii au foarte mult noroc, bodogăni sir Ashton.

– Și încă ce noroc! exclamă și Ben.

Doamna Oppendorf continuă:

– Ce uimitor! Trevor Goodwin este prietenul nostru de familie. Vine destul de des la Johannesburgh cu afaceri. Abia acum îmi amintesc că spunea că-și așteaptă viitoarea soție să vină la Cape Town. Este un bărbat foarte frumos! A zdrobit multe inimi la Johannesburgh, va trebui să aveți grijă, miss Lee.

– Da, voi avea, răspunse Andra zâmbindu-i.

– Eu cred că din contră, domnul Goodwin va trebui să fie cu ochii în patru, interveni Ben.

Andra o privi pe doamna Oppendorf.

– Mai vorbiți-mi despre Trevor; mă bucur că am cu cine să discut, spuse ea.

Doamna Oppendorf îi relată despre ultimul bal la care dansase cu Trevor și nu conteni cu laudele.

Discuția avu darul de a o bine dispune pe Andra. Când se termină masa și Andra se retrase în cabina ei să se odihnească, se simțea foarte bine.

Mai apoi, bău ceaiul tot pe punte, unde multă lume o recunoscu și veni spre ea, să-i ceară autograful și fotografia. Ben Lane o invită la o plimbare pe punte. Andra află mai multe despre viața și lumea presei, ultimele cancanuri.

Seara, fiind prima cină pe care o luau la bordul vasului, se aștepta ca lumea să abordeze o ținută corespunzătoare. Dar nimeni nu veni în ținută de seară, iar pe la șapte era destul de rece.

Andra îmbrăcă o rochie călduroasă din mătase gri care o făcea să arate foarte elegant.

Își periase părul roșcat, îl strânsese într-o coadă la spate și aplicase foarte puțin fard de ochi, care-i accentua privirea.

Sosi ultima în salonul în care se lua cina, o încăpere minunată, cu fresce pictate de un artist contemporan, cu scaune și mese albe, cu pernele grena, draperii albe și lumânări electrice care aruncau umbre stacojii pe masă.

Undeva se auzea o mică orchestră.

Când Andra se îndreptă spre masa căpitanului, șeful ospătarilor îi trase scaunul iar Ben îi ieși în întâmpinare.

Era prima oară când îl vedea pe secund. Acesta era deja așezat, dar se ridică înclinându-se.

– Bună seara, miss Lee.

– Bună seara, îmi pare rău că am ajuns ultima, se scuză ea.

– Este apanajul doamnelor...

– De obicei, sunt foarte punctuală.

– Asta înseamnă că sunteți o femeie specială.

Andra se așeză și se concentră asupra meniului. Era conștientă doar de prezența și privirea căpitanului Frey Rowland concentrată asupra ei. I se părea cunoscută vocea lui, dar nu-și amintea de unde. Își aminti vocea bărbatului din visul ei, în care Trevor voia s-o arunce de pe stânci. Dar pe atunci figura bărbatului rămăsese în umbră. Acum, când îl văzu pe Frey Rowland realiză că era vorba despre el.

Deveni brusc conștientă că se afla în prezența unui bărbat cu o personalitate foarte puternică.

Nu era înalt ca Trevor, dar avea umerii foarte largi. Purta o uniformă albă, ca toți ofițerii care ajungeau la tropice.

Uniforma îi venea foarte bine și-i punea în evidență picioarele lungi. Era frumos bronzat, cu părul negru, ușor grizonant; ochii îi erau foarte atrăgători, albaștri, uimitor de deschiși.

Avea trăsături dure, puternice. O privea printre gene.

Gregson, stewardul, spusese că este un bărbat inteligent.

Asta se putea constata foarte ușor; avea figura unui bărbat rasat, căruia nu-i scăpa nimic. Andra simțea acest lucru pe propria-i piele, pentru că simțea că ochii lui o sfredelesc.

– Este grozav să vă avem printre noi, miss Lee, zise el. Din nefericire, n-am văzut „Biata fată bogată" când am rămas câteva zile la Southampton, orașul meu natal, dar am văzut multe fotografii ale dumitale, miss Lee.

Ea se bâlbâi:

– Adevărat? exclamă ea.

– Cum vi se pare nava noastră?

– Minunată, și cred că sunteți foarte mândri de ea.

– Sunt și eu, ca și comandantul.

– Iar noi suntem fericiți că-l avem printre noi pe căpitanul Frey Rowland, care știe să ne facă să ne simțim bine, interveni doamna Oppendorf, strălucind de diamante.

– Da, foarte fericiți, zise și Andra.

– Nu veți mai face această afirmație când veți vedea că nu sunt un bun organizator, cred că vă voi forța să faceți multe lucruri nedorite, se scuză el.

Andra încercă să studieze meniul, conștientă că stewardul aștepta comanda. Cu toate astea, se trezi privindu-l pe căpitanul Rowland.

Timpul nu mai avea răbdare cu ea. Era ca și cum se afla suspendată între două lumi.

Dar poate pentru Rowland, ea nu era decât un alt VIP de care trebuia să se ocupe.

El era cam plictisit, știind că avea un număr destul de mare de personalități de care trebuia să aibă grijă. Destule femei care i se ofereau.

– Fă-le fericite, dar nu te complica, fusese sfătuit.

Andra nu-l interesa prea mult; actrițele, indiferent cât de frumoase, erau la fel pentru el. O încărcătură plăcută ca înfățișare, care trebuia livrată dintr-un port în altul.

La treizeci și cinci de ani, era printre puținii care-și luaseră Masters Certificate și visa să fie comandant pe propria-i navă. Spera ca într-un an să realizeze acest vis.

Outspan Shipping Company intenționa să pună doar tineri în posturile de comandanți. Cei de cincizeci și cinci de ani cum era actualul comandant, ieșeau la pensie.

Când la început Frey protestase că nu poate să facă față orelor lungi în care trebuia să facă pasagerii să se simtă bine, râseseră de el.

– Ești un bărbat frumos, Frey, genul sportiv care place oricărei femei.

Făcuse acest lucru, dar se cam săturase, căci fiind un bărbat cu personalitate nu era mereu dispus să flirteze cu toate femeile de la bord. Putea fi amuzant doar cu cele care-l interesau. Dansa bine, era o bună gazdă. Dar mai exista o latură a personalității sale necunoscută multora. Putea să se facă plăcut, dar avea și o gândire profundă. Era interesat de filozofie, de metafizică, de muzica simfonică. Avea un gramofon în cabină, cu multe discuri ale lui Bach și Beethoven, care ar fi uimit multe dintre tinerele de la bord, cărora li se scurgeau ochi după el și-l considerau afemeiat.

Existau doi Frey; uneori, conflictul dintre ei îl deranja considerabil.

# *Capitolul 4*

Frey Rowland se născuse cu treizeci și cinci de ani în urmă, la Christchurch, Hampshire, într-o casă mică de piatră de râu, cu vederea spre pădure, care aparținuse bunicilor materni.

Tatăl său, care servea în marina comercială, muri pe mare, pe când Frey era doar un copil.

Mama sa se consideră fericită că-i avea pe părinții ei care s-o ajute cu creșterea băiatului. Bunicul din partea mamei era un medic pensionar, care avea ceva bani; destui oricum, pentru a-i asigura băiatului o educație bună.

Nimeni nu știa cum fusese băiatul botezat Frey, un nume mai neobișnuit. Oricum moștenise acest nume din familie pentru că bărbații din ultimele trei generații se numiseră astfel. Străbunicul, care era francez, își pronunța numele Fre; acel bunic fusese pianist. Fără îndoială, de la el moștenise Frey talentul muzical.

Copilăria lui Frey nu fusese nefericită și deși simțise lipsa tatălui, mama sa, Penelope Rowland, o femeie cu bun-simț, nu-l crescuse să fie dependent de ea.

Frey avea marea în sânge și de aceea îl încurajă să îmbrățișeze o carieră în acest sens.

După moartea părinților ei, Penelope se mută la Southampton.

Frey își amintea de lucrurile din copilărie de pe la cinci, șase ani; amintirile lui constau în vapoare și alte ambarcațiuni. Macaralele din port, feriboturi.

Nașul lui Frey, un bun prieten al tatălui său, îi descurajă pornirile spre muzică, pentru că mama îl rugase să-l îndrume spre marinărie și sport.

Băiatul crescu și se dezvoltă foarte bine, cu un fizic excepțional, în acel Colegiu Nautic, unde primi toate calificările sportive pe care le dorise mama sa.

La vremea aceea, doamna Rowland se recăsători. Frey avea optsprezece ani pe atunci. Tatăl său vitreg, un fost căpitan de vas ieșit la pensie, constitui un ajutor pentru băiatul frumos al soției sale.

Frey plecă pe mare ca ofițer de gradul doi, angajat de Outspan Shipping Company. Cei de la această firmă de navigație îi cunoscuseră tatăl.

La început îi plăcu viața pe mare, ca oricărui tânăr și stătea foarte puțin pe acasă.

Când rămânea pe uscat, pentru el viața însemna ca și pentru alți tineri, un prilej de petrecere, legături cu fete. Zile minunate, când se putea bucura de muzică, o pasiune care-i

revenea mereu, ca o nostalgie. Cărțile pe care le avea în cabina sa erau o sursă de permanent amuzament pentru ceilalți ofițeri.

Trecea drept un tip ciudat acest Frey Rowland, cu toate că nu lăsa ca aceste ciudățenii să depășească limita; reușise să le țină sub control, pentru a nu părea și mai ciudat decât îl vedeau ei.

Nu apăru nici o femeie care să-i sucească mințile decât când ajunse ofițer trei pe un vas de cursă lungă din Africa de Sud.

Atunci o cunoscu pe Leonore. Era americancă și avea deja două divorțuri la activ. Era o femeie cum nu mai întâlnise până atunci și-l luă prin surpindere. Sofisticată, extrem de amuzantă și de frumoasă.

Când își permitea să-și amintească de ea, o și vedea stând alături de el în salon. O considerase atunci cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse vreodată. Deși călătoria se desfășura iarna, Leonore era toată îmbrăcată în alb, într-un costum de lână cu cercei, brățări și centură turcoaz. Avea părul închis la culoare, tuns scurt. Nu știuse niciodată ce vârstă avea, dar oricum nu avea peste treizeci.

Avea pielea foarte frumoasă, nasul puțin cârn și ochi frumoși, verzi, o gură frumoasă, care râdea mereu.

– Boy, oh, Boy, era formula ei preferată.

Adesea le punea ofițerilor întrebări stânjenitoare de genul:

– Nu transpirați în uniformele astea?

Nu dură prea mult până frumoasa Lennie, cum obișnuia să-și spună, petrecu prima noapte în cabina lui Frey ascultând

muzică simfonică, ocazie cu care-l impresionă prin cultura ei, la care, dacă adăugăm atracția fizică ne putem imagina ce putea să iasă.

Se îndrăgosti ca un disperat. Nu-i păsa că femeia avusese deja doi soți. Voia să se însoare cu ea.

Ea părea să-i răspundă dragostei și voiajul lor deveni un extaz continuu.

Acum când privea înapoi la acele zile, se simțea amuzat de cât de lin mersese relația lor.

Frey o vedea ca pe o zeiță și se mira că ea, cu experiența ei în privința bărbaților, se putuse îndrăgosti de un ofițer fără bani.

Dar veni și ziua în care se trezi forțat din vis. Leonore se duse la Johannesburgh să locuiască la fratele ei. Frey îi sugeră că voia s-o însoțească să-i cumpere un inel, să se căsătorească imediat. Mai apoi își aminti că Leonore îl privise uimită, apoi îl bătuse ușor pe obraz cu degetele ei cu unghii vopsite în roșu strident.

– Ești un scump, iubitule.

Dar nu zise nimic referitor la căsătorie.

Îi promisese doar să vină în cabina lui după ce se retrăgeau ceilalți pasageri. Acest lucru era strict interzis, dar Frey nu respecta această regulă, iar Leonorei nu părea să-i pese că încalcă regulile. Apoi, un steward îi adusese un bilet de la ea în care-i scria că nu se simte bine, dar că se vor vedea dimineața la acostarea vasului.

Lui Frey i se întâmplă ceva foarte ciudat; simți o puternică durere de cap, lucru care se întâmpla foarte rar și se duse la cabinetul doctorului să-i ceară o aspirină.

Acesta, era un tânăr chipeș din Africa de Sud, de o seamă cu el, de fapt, un prieten destul de bun.

Când bătu la ușă și nu auzi nici un răspuns, Frey apăsă pe clanță și intră. O văzu pe Leonore îmbrăcată într-o cămașă albă de noapte foarte sexy întinsă pe patul doctorului, care, tot în pijama o ținea de mână. O sticlă de șampanie desfăcută și paharele din care băuseră completau imaginea. Nu încăpea dubiu în privința celor petrecute acolo.

Cei doi îl priviră pe Frey. Era alb ca o coală de hârtie.

Îi spuse câteva vorbe dure Leonorei, care pe moment păru surprinsă, pentru ca în secunda următoare să se întoarcă spre doctor, spunându-i:

– Mai bine i-ai administra un sedativ, iubitule. Bietul băiat pare să fi avut un șoc puternic. De ce dracului n-ai încuiat ușa?

Doctorul încercă să se scuze. Frey nu mai așteptă scuzele acestuia. Trânti ușa cabinei, se duse în cabina sa și se trânti pe pat. Lumea lui fusese zguduită din temelii. Știa acum exact ce fel de femeie era Leonore și cât de prost fusese.

Ea nici nu mai încercă să-l vadă înainte de despărțire. Îi trimise un bilet scris în grabă:

„Îmi pare rău că te-am dezamăgit, iubitule, dar trebuia să te maturizezi. Nu fi supărat pe Leonore a ta, care tocmai te-a ajutat să vezi lumea așa cum este. Nu ți s-a părut că ești depășit dorind să materializezi relația noastră printr-o căsătorie? Erai foarte drăguț propunându-mi asta, dar dacă tot vrei să știi tot

adevărul, n-am nici un frate la Johannesburgh. Mă duc să mă mărit cu un miliardar, care-mi va oferi diamante cât oul de găină.

Mica ta Leonore."

Frey rupse biletul în mii de bucăți, pe care le aruncă în vânt. Cu ele zburară și iluziile lui despre femei și dragoste. Îl iertă pe doctor. Ajunseră curând chiar în situația în care-și puteau împărtăși amintiri despre Leonore.

– Evită complicațiile cu femeile la bordul vasului. Sunt mii de Leonore în lumea asta și cu cât afli mai repede, cu atât mai bine. Desigur, mai sunt și femei de treabă, dar e mai greu să le găsești. Leonore asta avea ceva de reptilă.

Frey se transformă în cel mai prudent bărbat și nu se mai îndrăgosti niciodată.

Nu mai putea avea încredere în femei. Îl mulțumea faptul că ele îl considerau atrăgător și nu trebuia decât să ridice un deget pentru a le avea.

Acesta era Frey care o cunoscu pe fosta stea a filmului, Andra Lee. Era mereu înconjurat de femei, era adulat.

Lady Bolliver și doamna Oppendorf monopolizau conversația în timpul mesei, ca de obicei. Miss Lee abia scotea o vorbă. De fapt, era prea tăcută pentru o stea de film. Când o chestionă discret cu privire la cariera ei Andra îi spuse că era încheiată.

– Oare „Biata fată bogată" a devenit atât de bogată încât se poate retrage în plină tinerețe?

Ea începu să râdă, dar lui i se păru că este puțin nervoasă.

– Sunt o biată fată săracă, vă asigur, îi spusese ea, dar am considerat că mi-aș pierde vremea inutil prin studiouri dacă aș mai accepta un contract. Viața de actriță nu mi se potrivește, oricum. Mă duc la Cape Town să mă căsătoresc, încheie ea foarte simplu.

– Ar trebui să sărbătorim acest eveniment! conchise el.

– Nu văd de ce viața mea privată ar trebui să ajungă motiv de sărbătoare și oricum lui Trevor nu i-ar plăcea.

– Trevor? repetă Frey. Logodnicul, presupun? Așadar, mergi la Cape Town să te măriți cu acel norocos individ.

Înainte ca Andra să aprobe, doamna Oppendorf interveni:

– Nu vi se pare grozav?Îl cunosc pe Trevor Goodwin, vor fi un cuplu extraordinar!

– Sunt convins că așa va fi, zise Frey. El îi întinse tabachera Andrei care luă o țigară oftând ușurată; așa i se păru lui. Fusese foarte încordată în timpul mesei și-și dorea mult să fumeze.

Când Rowland îi aprinse țigara, Andra simți privirea lui pătrunzătoare, până în adâncul inimii, conștientă că se îndrăgostise de el.

Frey observă inelul de logodnă de pe degetul ei.

La terminarea mesei, Andra scăpă poșeta, iar Frey i-o ridică. Observă că Andra era foarte grațioasă, că avea o talie foarte subțire; ca aspect general, părea mult prea fragilă. Fata asta va trebui să se mai îngrașe, își spuse el. Dar ce ochi minunați avea!

I se citește dragostea în priviri, își spuse el. Dragostea și minciuna. Îmi pare rău pentru tipul cu care merge să se căsătorească. Cât va dura până îl va lăsa neconsolat și se va întoarce pe marele ecran? Dar de fapt este problema lor, nu a mea. Când Andra plecă din salon, Frey observă câte capete se întoarseră după ea. Andra îl impresionase cu citatele ei din Coleridge. Era printre puținele femei care auziseră de „Bătrânul Marinar" al lui Coleridge.

– Nu sunt prea mulți cei care îndrăgesc poezia, remarcase Andra.

– Nici eu nu mai citesc acum, dar am avut o perioadă în care lectura mi se părea fascinantă.

– Și acum, ce citiți?

– Nimic care să vi se pară interesant, miss Lee. De obicei, cei care-mi văd biblioteca mă consideră plictisitor.

-Nu cred asta!

– Nu știți prea multe despre mine!

– Aș vrea să văd cu ochii mei cărțile și să-mi formez o părere.

– Curând, voi da o mică petrecere în cabina mea. Voi servi niște cocteiluri minunate.

– Eu nu beau, alcoolul nu-mi prieste.

Afirmația ei îl surprinse pe Frey, care-și imagina că toate stelele consumau alcool peste măsură. Dar în zilele următoare avea să afle și alte lucruri despre ea, care era o actriță atipică.

Andra îi vorbi în continuare despre Trevor. Frey o ascultă, prefăcându-se interesat de acest iubit al ei, deși i se părea un plictisitor.

Mai apoi, Andra se retrase în cabina ei, unde mai fumă o țigară. După ce trase și ultimul fum privind fotografia lui Trevor își aminti ziua în care se logodiseră. Îi spuse „noapte bună“ iubitule. Încercă apoi să se concentreze asupra apropiatei lor căsătorii. Sperase că aerul de mare îi va aduce imediat somnul, dar nu se întâmplă așa. Amintirea lui Frey Rowland n-o lăsa să adoarmă.

***

Veni și ziua în care Outspan Queen făcu prima escală între Southampton și Cape Town.

Andra se trezi devreme în dimineața aceea. Era frumos, cald și senin. Mai dăinuia puțină ceață peste insula cu acel port pitoresc, plin de palmieri, cu apa atât de limpede. Era prima dată când vedea un loc cu climat subtropical și simțea că este mai aproape de Trevor și viitoarea lor casă. Curând, se va obișnui cu căldura, cu frumusețea luxuriantă a Africii de sud; acum însă era iarnă la Cape Town și temperatura mai scăzuse. Trevor îi spusese că se făcea focul noaptea și că uneori putea fi foarte rece în munți.

Andra fu printre primii care se treziră și urcă pe punte, fotografiind localnicii care veneau în întâmpinarea vasului de coastă, în bărcile lor colorate.

Frey apăru, salutând-o:

– Bună dimineața, miss Lee. Îmi pare rău, dar pasagerii n-au voie pe punte.

Ea făcu o grimasă.

– Și mă veți pune în lanțuri, dacă voi rămâne aici?

– Sunt sigur că veți fi escortată politicos; nu vor face așa ceva unei tinere atât de fermecătoare. Oricum, vă voi escorta acum până jos.

– Nu vă mai obosiți, căpitane. Pot coborî singură. De fapt, venisem aici să scap de lume.

– De fani, poate?

– Nu cred că sunt o actriță care are deja fani. Sunt miss Lee, viitoarea doamnă Goodwin.

– Îmi pare rău, dar nu mi te pot închipui cum ai arăta ca o nevastă obișnuită, chiar și la Cape Town. Nu ți se potrivește.

– De ce nu, dacă mi-ai putea spune?

El o privi ciudat. Nu avea de gând să-i mărturisească, dar o considera mult prea atrăgătoare pentru a deveni o nevastă de rând. Zilele de călătorie pe mare făcuseră minuni în cazul Andrei. Avea ochi minunați, pielea îi era foarte frumoasă, se bronzase minunat. Făcuse plajă și înotase zilnic. El o admirase adesea în costum de baie; era ca o statuie de aur, ca o zeiță, nu avea nici un gram de grăsime. Nu mai era nervoasă.

– Miss Lee, te compar mereu cu fotografiile pe care ți le-am văzut în ziare. Mi-o amintesc în special pe cea în care dansai într-un palat din Veneția, într-o rochie vaporoasă, cu o floare la ureche. Arătai fantastic acolo!

– A, aceea! zise Andra nu fără sarcasm. A fost ideea producătorului meu, care susținea că așa ar vrea publicul să mă vadă.

Frey făcu o plecăciune.

– Consideră-mă și pe mine făcând parte din acest public.

– Nu ești o persoană sinceră, domnule Rowland, nu cred nimic din ce spui! exclamă ea. Toate femeile de la bord te consideră un fel de zeu. Acum înțeleg de ce s-a inventat această funcție la bord.

Frey o privi intrigat; nu prea avea ocazia să întâmpine rezistență din partea sexului frumos.

Andra observă că îl supărase pe frumosul căpitan Rowland, dar nu-i păsa. De cum intrase în contact cu Frey Rowland devenise conștientă de efectul pe care-l avea asupra ei. N-o putea păcăli. Știa că toate complimentele lui făceau parte dintr-o strategie pe care probabil o aplica și altor femei.

În același timp, era conștientă de calitățile acestui bărbat. Observase că se purtase minunat cu o bătrână artritică, greu deplasabilă, sau cu niște copii a căror mamă, bolnavă fiind, nu părăsea cabina. Cu toate acestea, voia să-l evite pentru că-i tulbura liniștea și pacea sufletului.

Se vedeau în special în timpul meselor, când discutau pe diferite teme. Aveau multe puncte comune. El era uimit că Andra putea discuta pe diverse subiecte, că-i plăcea muzica clasică.

– Viitorului tău soț îi place muzica? o întrebă el.

Andra admise că, din păcate, nu era așa.

– Păcat! Telegrafiază-i că renunți la căsătorie. Cei care iubesc muzica nu se pot căsători cu cei care n-o suportă.

– Ai fost căsătorit încât să emiți astfel de judecăți?

– Toate soțiile mele adorau cei trei B: Beethoven, Bach și Brahms.

Brahms... ea îl adora! Se trezi întrebându-l dacă are Concertul Brandenbrugic. El confirmă și o invită în cabina sa.

Într-o după– amiază, Andra află dintr-o discuție, că Frey nu era căsătorit, ba era chiar holtei declarat.

– Nu vă luați după primele impresii, miss Lee, i se spusese. Frey este un om deosebit, are o inimă caldă, este sincer și generos.

Andra se întrebă dacă în puținul timp rămas mai avea cum să spargă crusta aceea de curtoazie exagerată pe care o afișa el.

Într-una din seri se organiză o petrecere pe punte când Andra se trezi lângă căpitanul vasului Stevens. Frey apăru invitând-o politicos la dans. Ea, fără să știe de ce, luă brațul căpitanului.

– Aș prefera, dacă nu te deranjează, să continuu discuția cu căpitanul.

– Desigur, îmi face plăcere s-o ascult pe miss Lee, dar dacă dorești să dansezi, Frey...

– Da, din toată inima, răspunse Frey și aproape o ridică pe Andra de pe scaun.

Andra recunoscu, era un bun dansator. Orchestra cânta un cha-cha, melodie pe care ea o adora. Trevor nu prea știa să danseze. Ea și Frey dansau de parcă erau o singură persoană.

Nu vorbiră în timpul dansului, iar ea nu îndrăzni să-l privească în ochi. Spera doar să nu distrugă magia acelui dans fiind cinică, așa cum făcea în ultimul timp. El o ținea strâns.

Când se opri muzica, fără să vrea, oftă. Frey ar mai fi vrut să danseze cu ea, dar îl refuză. Nu mai rămase pe punte, dar

în cabina ei se străduí să-și amintească de Trevor. Dar în pofida eforturilor pe care le făcea, în fața ochilor îi apărea doar Frey Rowland și dansul lui aproape senzual.

Andra fumă țigară după țigară. De ce simțea atât de vie prezența acestui bărbat? De ce o forța să nu-i fie loială lui Trevor? Ajunseseră să găsească satisfacție chiar și din polemici. Liniștea sufletului ei era tulburată de existența acestui bărbat.

Deveni dintr-o dată conștientă că se ducea să se mărite cu Trevor, care nu avea cunoștințe artistice, nu citea, nu asculta muzică. Atunci, de ce îl așteptase atâta vreme? De ce ignorase eforturile lui Flack de a o opri?

Dimineață, după o noapte nedormită, Andra se ridică în capul oaselor, privind fotografia lui Trevor de pe noptieră, cu toate că gândurile îi reveneau obsesiv la Frey.

Era o nebunie că-și punea la îndoială dragostea pentru Trevor. Dar îndoiala i se strecurase în suflet și-n minte și era aproape imposibil de alungat.

Era tot mai conștientă că farmecul lui Trevor pălea tot mai mult prin comparație cu al lui Frey.

Ieși din cabină și se îndreptă spre punte.

– Fii atentă la trepte, ai putea să aluneci! auzi glasul lui Frey. Dar tocmai atunci alunecă pe ultima treaptă și căzu la picioarele lui. Frey o ridică imediat. Pentru o clipă se rezemă de pieptul lui, simți forța brațelor lui. Se priviră în ochi și Andra aproape că se temu de forța acelui moment.

– Mulțumesc, dar cred că nu mi-am rupt nimic.

Frey o privi lung.

– Ai un păr superb, constată el. Îmi amintești de Rita Hayworth.

– Vreo prietenă a ta? glumi Andra.

– Aș fi vrut eu să fie! N-aș da-o pe nici una din stelușele contemporane!

– Cu atât mai mult pe Andra Lee!

Frey o privi admirându-i glezna subțire și piciorul frumos arcuit.

– Poți merge, sau te duc în brațe?

– Să fii sigur că pot merge singură.

Andra dispăru imediat, iar Frey rămase privind spre un grup de tineri care coborîseră la apă o barcă și se amuzau teribil sărind din ea.

Frey, care era totuși un bărbat cu oarecare experiență la femei, descoperi cu stupoare că era vulnerabil în fața farmecelor Andrei. Când acel păr minunat îi trecuse foarte aproape de față cu o mireasmă de neuitat, diferit de parfumul de mosc al doamnei Oppendorf, trebui să recunoască: totul era minunat la Andra Lee.

Începu să se întrebe cum arăta acel norocos Trevor Goodwin. Ce fel de om era? Va dura oare, căsnicia lor?

Ajunsă în cabina sa, Andra își frecă bine cu alcool glezna care o durea și se simți mai bine. Nu putea uita ce simțise când Frey o luase în brațe, când se aflase la pieptul lui. Își reaminti visele în care îi apărea obsesiv chipul lui Frey și nu i se părea corect. Nu pe el trebuia să-l viseze.

Se înfioră și-și spălă fața cu apă rece pentru a se trezi. Era foarte confuză. Încerca să și-l scoată pe Frey din minte, dar nu reușea pentru că figura lui revenea obsesiv. Se așeză la masă,

să-i scrie lui Trevor. Luă hârtia să-i scrie tocmai pentru a se ajuta să scape de figura obsesivă a lui Frey și pentru a realiza un contact mental, care să înlăture

influența pe care Rowland o avea asupra ei. Prezența lui Frey începătoșa imaginea lui Trevor, care i se părea tot mai neclară. Își repeta mereu că-l iubește pe Trevor. Dar nu era chiar așa.

Scrise, speriată de concluzia la care ajunsese, trei telegrame, apoi le rupse. Scrise o a patra, pe care o duse la telegraf:

„Mai sunt patru zile și voi fi cu tine. Stop. Andra."

Nu-l văzu prea curând pe Frey. Era ocupat cu organizarea ajungerii la Las Palmas. Se trezi uitându-se lung la scaunul lui gol; abia auzea ce-i spunea doamna Oppendorf.

Mai târziu primi o telegramă de la Trevor, în care acesta își exprima dragostea.

Citi mesajul lui Trevor cu voce tare de câteva ori pentru că doar așa i se părea că se poate concentra asupra lui.

# *Capitolul 5*

Mai trecuseră patruzeci și opt de ore de când Outspan Queen se îndrepta spre Cape Town. Era din ce în ce mai cald. Femeile tinere de la bord își petreceau timpul în rochii de plajă sau chiar în costume de baie. Piscina era întotdeauna plină.

Nopți înstelate urmau acelor zile însorite, și în fiecare seară se organizau petreceri, se dansa, se flirta.

Andra nu avea timp să se plictisească. Se organizau mereu alte activități. Fime, spectacole. Se juca bridge de către cei mai în vârstă, ca familiile Oppendorf sau Oliver, pe când tinerii jucau tenis de masă.

Căpitanul Rowland se ocupa de distracția celor de la bord.

O invitase politicos pe Andra să facă parte din comitetul de organizare al distracțiilor, dar Andra îl refuzase la fel de politicos, sub pretextul că voia să fie singură. De fapt, profita de fiecare ocazie de a se sustrage de la orice fel de

manifestare. Își așezase șezlongul într-un loc ferit de orice privire, dar de unde putea să urmărească tot ce se întâmpla pe punte.

Petrecea ore întregi stând la soare, citind sau doar odihnindu-se, pentru ca Trevor s-o vadă bronzată. Făcea parte din categoria femeilor roșcate cu pielea albă, care se puteau bronza fără a se arde. Se simțea mult mai bine, iar oglinda îi confirma faptul că după șase zile de croazieră era alta.

Cu toate acestea, nu atinsese relaxarea mentală după care tânjea atât. Nu-și putea lua gândul de la Frey Rowland, pe care-l considera foarte atrăgător.

Nu știa ce simțea căpitanul Rowland față de ea, pentru că acesta obișnuia să-și ascundă adevăratele sentimente sub o veselie și politețe care nu prea lăsau să se vadă nimic altceva, iar farmecul lui nu se limita la ea, ci se exercita asupra tuturor femeilor de la bord.

De fapt, Andrei i se păru că în timpul meselor luate în grupul prsonalităților era mai puțin atent cu ea decât cu celelalte femei. Scăpa din când în când comentarii critice la adresa femeilor, care începuseră s-o deranjeze.

În cea de a șasea seară, căpitanul Rowland o invită la un cocteil în cabina sa. Erau prea mulți invitați, așa că Andra nu se simți bine, amintindu-și nesfârșitele petreceri la care fusese nevoită să participe. Se plictisea și acest lucru i se citea pe chip. Asta până când gazda, cu un pahar de șampanie în mână, se apropie, întinzându-i-l.

– Am văzut că nu bei nimic, poftim, ia acest pahar de șampanie.

– Mulțumesc, dar nu beau de obicei, fu răspunsul Andrei.

– Ai o rochie șocantă, zise el cu un zâmbet amuzat sau poate ușor disprețuitor, ceea ce pe ea o făcu să se întrebe de ce îi acorda atenție.

Andra îmbrăcase o rochie albă cu spatele gol, tocmai pentru că era foarte bronzată. Purta cercei și colier negru, sandale cu tocurile foarte înalte și subțiri. Ochii ei păreau verzi acum după ce se bronzase, contrastând cu părul de culoarea focului.

– Arăți teribil în seara asta, murmură el. Te rog să mai rămâi câteva minute după ce pleacă lumea; aș vrea să-ți arăt câte ceva.

– Nu cred că .... începu ea.

El o întrerupse.

– Nu trebuie să crezi nimic, ci doar să mai rămâi câteva clipe.Vreau să-ți arăt două cărți și să asculți un disc. Apoi, dispăru fără a mai aștepta confirmarea ei.

După ora zece, când lumea începu să mai plece, Andra începu să discute cu un domn pe care-l știa din vedere. O interesa acest Rowland și ar fi vrut să afle câte ceva despre lumea lui. Cabina lui era la fel de interesantă ca și el. Era spațioasă, iar mobila astfel proiectată încât să ocupe foarte puțin din spațiu. Avu ocazia să-i vadă cărțile despre care voia să-i vorbească. Nu văzu nici o fotografie. Interesant. Nu era nici o femeie în viața lui Frey Rowland? Era doar un tablou mic înfățișând o căsuță flancată de copaci înalți, casa bunicului, așa cum avea să afle de la el.

Era un apartament de holtei aproape impersonal păstrat într-o stare de perfectă curățenie de un steward numit Pink.

– Pun mereu lucrurile aiurea, sunt cam dezordonat, îi spuse Rowland mai târziu. Pink mi le adună de peste tot.

În sfârșit, plecară invitații și rămaseră singuri.

Andra începu să se simtă mai bine acum, când fumau liniștiți. Ar fi trebuit să plece odată cu ceilalți invitați, dar se lăsase atrasă fără să știe de ce făcea asta, de farmecul lui. Nici măcar amintirea lui Trevor n-o ajutase pentru a o scăpa de influența lui Frey.

De fapt în seara asta nici nu se mai gândise la Trevor. Era singură cu Frey în cabina acestuia și simțea că el este bărbatul cu care-și dorea să fie. Era și el serios, gânditor, renunțase la zâmbetul acela disprețuitor.

Frey stătea în fața ei pe un scaun, figura îi era umbrită și-i vorbea despre sine.

Andra îi puse o mulțime de întrebări. Voia să știe despre copilăria lui, despre munca în cadrul companiei maritime. El îi spuse că nu era satisfăcut.

– Nu mă mulțumește ce am aici, se confesă el, vreau să fiu comandantul propriului meu vas.

– Cu toate astea ai făcut lucruri minunate în sectorul tău de activitate, spuse Andra. Toată lumea de la bord nu vorbște decât de tine. Cred că dacă ai dispărea acum, mâine dimineață ar fi în stare să coboare chiar și în mijlocul mării dacă știu că tu nu mai ești aici.

– Mulțumesc, dar pentru mine nu este de-ajuns. Mie îmi plac provocările.

– M-am uitat prin cărțile tale, sunt din categoria celor „serioase“.

– Ți-o pot împrumuta pe oricare dintre ele. Frey îi întinse o carte la care ea se uită cu neîncredere.

– Cred că mă depășește, dar o voi citi. Ce bărbat ciudat ești! Cred că nu citești romane obișnuite nici măcar din cele de groază.

– O fac, dar numai ocazional.

– Mai ales cărți lipsite de romantism.

– Sunt sigur că nu-ți plac bărbații romantici.

– Nu cei care exagerează.

– Chiar toți bărbaii romantici sunt plictisitori?

Începură să râdă.

– Poate că femeile sunt cam perverse, zise Andra în cele din urmă. Mai precis, nu le plac bărbații romantici, dar le plac cei capabili să le întrețină o poveste de dragoste.

– Pe mine te rog să mă numeri printre cei incapabili de așa ceva.

– Poate că ai fost dezamăgit în dragoste, dacă vorbești așa.

El își aminti de Leonore.

– Poate. Oricum, am fost transformat într-un bărbat care nu mai crede în dragoste.

– Și lumea cum să mai meargă înainte? glumi Andra. Nu va mai există familie din cauză că Frey Rowland nu crede în dragoste?

– Nici vorbă. Cei care mai pot, sunt liberi s-o facă. Numai că Frey Rowland a renunțat definitiv la acest aspect al vieții.

– Cred că vei regreta mai târziu.

– Asta li se spune de obicei misoginilor. Eu oricum am de gând să ajung la senectute fără neveste sau copii.

– Supremul egoist!

– Eu sunt!

– Nu știu cum spui aceste vorbe unei viitoare mirese!

Vorbele ei avură darul să tulbure liniștea și tihna acelei ore. El se încruntă nemulțumit, privind-o pe fata cu pielea de satin. Era o fată cu care orice bărbat ar fi vrut să facă dragoste, se gândi el. De ce primea faptul că se ducea la Cape Town să se mărite ca pe o lovitură?

– Nu mă lua în serios. Ceea ce spun mi se aplică doar mie; nu mă îndoiesc că viitorul tău soț îți va oferi romantismul de care ai atâta nevoie. Iar acum, va trebui să asculți ultima mea achiziție de la Southampton, zise el îndreptându-se spre locul în care se afla un pick-up. Sper că-ți place muzica clasică.

Andra se miră că nu se mai gândise la Trevor. Parcă nu era loc și pentru el în această cabină.

– Sigur că da, abia aștept!

Era un Adagio al lui Barber, un compozitor necunoscut Andrei. Rămase ascultându-l cu ochii închiși. Când muzica se termină, deschise ochii și observă că Frey o privea.

– A fost interpretat de orchestra din Philadelphia.

– A fost minunat, o surpriză pentru mine. N-am mai ascultat muzica acestui Barber.

– Mai am și alte discuri minunate, dar va trebui să revii înainte de a ajunge la țărm.

– Voi reveni, îți promit.

El își aprinse o țigară. O urmărise atent cât Andra stătuse cu ochii închiși, uimit de frumusețea ei ,de chipul ei angelic cu gene lungi, obrajii de porțelan, gura frumoasă. I se păru că aflase destul de mult despre ea urmărind-o astfel.

Observase că Andra reacționase la muzica lui. Urmărise cum strânsese și deschisese pumnii mici, cum încruntase acele sprâncene delicate, observase că durerea sau plăcerea aveau efecte asupra ei.

Își aminti totuși că nu era ca el, un lup singuratic, ci o femeie care se ducea la Cape Town să se mărite. De ce îmi pasă ce se va întâmpla cu femeia asta? se întrebă el.

Cu toate astea, se întreba ce viitor va avea această tânără atât de delicată, atât de de sensibilă și de frumoasă...

Andra nu era o femeie obișnuită, era o fenomen. Zi de zi se desfășurase în fața ochilor lui, ca un boboc de floare plin de grație și de strălucire. Nu știa decât că voia să afle tot mai multe despre ea.

– Aș mai putea asculta puțină muzică? întrebă Andra.

El se ridică și puse „Îndrăgostitul și Privighetoarea“ lui Granados.

Era interpretat de Victoria de Los Angeles. Frumusețea lirică a vocii ei, tristețea cântecului privighetorii umplură cabina. Andra închise ochii din nou. De data asta, suferea pe muzica pusă de Frey. El observă că buzele îi tremurau, că dinții mici mușcau buza inferioară.

Frey simți că fruntea i se acoperi subit de o transpirație rece. Sunt un prost își spuse el, dacă las ca femeia asta să-mi intre în viață, așa cum făcuse alta, care venise ca și Andra, stătuse pe același scaun, fumase. Era drăguță, în sensul comun al cuvântului. O vedea și acum; refuzase cărțile pe care i le oferise ca neinteresante, și-i ceruse să-i pună muzică de dans.

Dar Andra era diferită de celelalte femei. Abia acum înțelegea de ce afirmase că nu se simțea în largul ei pe platoul de filmare. Dar căsătoria... cu acel individ din Africa de Sud... cum va fi pentru ea?

Frey se ridică, începând să străbată cu pași mari cabina de parcă era într-o cușcă. Iar când se termină placa nu mai așteptă comentariile ei, ci începu să-i pună întrebări.

– Vorbește-mi despre tipul cu care te măriți. Cine este?

Andra îi spuse.

– Și de ce ați avut o logodnă atât de lungă?

– Așa a fost să fie, din diverse motive. Trevor a trebuit să călătorească mult în interesul serviciului și nici n-a vrut să ne căsătorim până nu avea bani destui pentru o casă.

Frey începu să râdă.

– Ăsta da, bărbat! exclamă el. Cum să lase o fată ca tine singură, doar cu inelul de logodnă pe deget?

– Dar este absurd ... Andra roși de furie și neputință. Nu suporta ca altcineva să chestioneze viața ei privată. Dar trebuia să-i răspundă lui Frey.

– Avea încredere în tine, spui? repetă Frey. Cred că era mai degrabă prea vanitos.

Frey atinsese în punctul sensibil. Se discutase prea mult în ultimul timp despre egoismul lui Trevor.

– De ce să nu aibă încredere în mine? O, urăsc cinismul tău!

El zâmbi amuzat.

– De ce te deranjează afirmațiile mele?

– Insinuezi că Trevor este un prost, care nu trebuia să aibă încredere în mine.

– Nu este chiar așa. Cred că se poate avea încredere în tine.

Andrei îi trecu un gând prin minte.

– Uneori mă întreb dacă așa este! Altceva ce-ai mai vrea să știi?

– Să-mi vorbești despre Trevor. La început mi-ai spus că este un bărbat frumos, dar spune-mi: lui Trevor îi place tot ce-ți place ție? Vei găsi în el companionul potrivit?

– Sigur că da! exclamă ea.

Dar ea știa că lucrurile nu stăteau chiar așa și adevărul rostit de el își croi drum spre mintea ei, nu ca un șarpe care se insinuează, ci ca mareea cea puternică ce mătură totul în cale.

Andra păli, iar Frey observă schimbarea.

– Am spus ceva care te-a deranjat, Andra?

Ea se ridică.

– Mi se pare o impertinență că te preocupă problemele mele.

– Andra!

Era prima oară când i se adresa astfel. Până acum, fusese miss Lee. Se întoarse și fugi din cabina lui.

Frey rămase acolo; mai trase un fum din țigară, apoi o stinse. Încă o dată își șterse transpirația cu dosul palmei. Gândurile îi erau haotice. Dar acum era sigur de un lucru; Andra Lee nu era prea sigură de bărbatul de la Cape Town. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi simțit atât de ofensată. Ar fi râs cu cinism de curiozitatea lui.

Își aminti expresia ei când ascultase muzica. Dacă putea trăi și simți astfel o piesă muzicală... cum reacționa când era în brațele unui bărbat iubit? Cum ar fi, se gândi el, dacă ar săruta-o pe Andra Lee? Și dacă ea i-ar răspunde?

Este o nebunie la care n-are sens să mă mai gândesc, își spuse el, apoi se îndreptă spre chiuveta din cabină și se spălă pe față cu apă rece.

Când ajunse în salonul în care se servea masa, Andra nu se afla la locul ei.

Era organizată o seară de dans pe punte în seara aceea. Frey își spuse că era mai bine să renunțe la dans, să joace șah. Dar aflat la jumătatea drumul spre cabina lui Wilson se întoarse deodată și intră în bar, unde întâlni mulți cunoscuți care îi oferiră de băut. Imediat, toate femeile din bar se adunară în jurul lui. El continua s-o caute din priviri pe Andra.

Începu să joace șah, dar jocul nu-l absorbea într-atât încât s-o dea uitării pe Andra.

Andra era imaculată ca un trandafir, neîntinată de succesul de scenă. Era intangibilă, precum stelele cu toate că acel bărbat din Cape Town reușise să-i fure inima. Nu-l iubește, sunt convins că nu-l iubește cu adevărat, își spuse Frey în mijlocul partidei de șah.

– Nu prea ești în formă în seara asta, Frey, remarcă Jim Wilson.

– Mă tem că nu mă pot concentra, recunoscu el.

Ieși din cabină și se îndreptă spre punte, unde era deocamdată liniște. Se aplecă peste parapet privind apa de o culoare incertă la ora aceea, cu valurile pe care le despica vasul. Las Palmas rămăsese mult în urmă. Nu vor vedea uscatul prea curând. Mai erau oricum, cinci zile, apoi el o va întâlni la Cape Town pe frumoasa Andra. Cred că ar fi bine să nu mă mai gândesc la fata asta, își spuse el.

În cele patruzeci și opt de ore care urmară, Andra și Frey stătură la aceeași masă și se întâlniră ocazional. Dar se comportară amândoi de parcă acea scenă din cabina lui nu avusese loc. Discutară fleacuri, evitând să se privească. Conversația lor nu atinse nici o notă personală.

Frey continua să se gândească la ea, neștiind că și ea suferea cumplit. Lumea ei se destrămase după vorbele lui. Nimic nu-i putea readuce încrederea că lucrurile vor merge bine între ea și Trevor.

Știa acum că nu-l iubise niciodată. Îl plăcuse doar, și ajunsese să se logodească. Se întreba dacă o căsătorie ar fi lucrul indicat pentru ea.

Nu-și putea lua gândul de la Frey, care-i apărea mereu în fața ochilor, o făcea să se metamorfozeze.

Descoperi că se îndrăgostise de el. Acesta era adevărul, pe care trebui să-l admită în final. Cum va fi oare întâlnirea cu Trevor la Cape Town? Nici nu îndrăznea să se gândească la el.

***

Cu două zile înainte de acostarea vasului la Cape Town, căpitanul Stevens dădu o petrecere pentru un număr redus de invitați la care participă și Andra, fără pic de entuziasm. Era invitată de onoare și nu putea să refuze participarea, dar nu avea chef de petrecere.

Fusese o zi înnorată, iar spre seară nici măcar stelele nu se mai vedeau; furtuna amenința să izbucnească. Marea căpătase un aer sumbru, neprietenos.

Andra îmbrăcase o rochie neagră, elegantă, făcută de un croitor francez, cu spatele gol și un decolteu îndrăzneț.

Când Frey o văzu intrând în cabina comandantului, inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul. Era atât de frumoasă în acea rochie mulată pe corp, fără alte bijuterii în afară de cerceii foarte mari cu diamante, care străluceau ori de câte ori întorcea capul și inelul de logodnă.

În seara aceasta, inelul îl deranjă teribil. Dar mai mult îl deranja faptul că peste patruzeci și opt de ore Andra va ieși din viața lui. O privi din nou.

Căpitanul vasului o întâmpină jovial și-i spuse ceva care o făcu să râdă. În clipa aceea, ea întâlni privirea lui Frey. Zâmbetul îi pieri. Andra părea palidă și cam tristă, așa i se păru lui. Se duse în întâmpinarea ei, cu un pahar de șampanie pentru ea.

– Ai chef să stai de vorbă cu mine în seara asta? o întrebă el.

– Doar fac asta în fiecare seară!

– Ne apropiem de Cape Town.

El o privi lung. Andra lăsă ochii în jos.

– Știu.

– Te așteaptă un eveniment acolo. Cred că logodnicul tău a cumpărat deja toate florile din oraș.

– Da, va fi foarte palpitant.

– Cred că abia aștepți!

Andra roși. Frey observă că strânse paharul. Apoi, râse nervos.

– Desigur.

Deodată, Frey zise:

– Încep să mă întreb dacă este chiar așa.

Andra păru șocată, dar înainte să poată protesta, Frey plecă spre un alt grup de invitați. Andra rămase singură cu gândurile ei. Apoi îl văzu pe Ben Lane venind spre ea, dar înainte ca aceasta s-o poată ajunge, lăsă pe masă paharul de șampanie și ieși pe punte. Nu avea chef să asculte pălăvrăgeala jurnalistului.

Găsi un loc retras pe punte și se rezemă cu coatele de parapet urmărind valurile.

Ce voise să spună Frey Rowland? Sugera că n-o entuziasma revederea cu Trevor? Ce să fac oare? se întrebă ea, disperată.

Își punea aceeași problemă de două zile și nopți.

Simțea că nu va putea să mănânce avându-l în apropiere pe Frey, că nu va putea participa la conversație, cu toate că doamna Oppendorf o stimula neîncetat. Nu contenea să facă aluzii la viitorul ei alături de Trevor.

– Cred că și Trevor abia așteaptă să-și revadă mireasa!

Andra, care nu îndrăzni s-o privească, răspunse foarte prompt:

– Cine știe, doamnă Oppendorf? Poate Trevor se distrează acum cu fetele la Cape Town așteptându-și cicălitoarea nevastă să sosească!

Lumea începu să râdă.

Doamna Oppendorf insistă:

– Nu te va considera cicălitoare; veți fi cea mai frumoasă pereche!

Andra întoarse capul auzind remarca lui Frey spusă cu jumătate de glas:

– Femeii ăsteia i-aș da cu bucurie un purgativ!

După ce reuși să se retragă de la petrecere, Andra își prinse capul în mâini fericită că era în sfârșit, singură. Voia să fie singură pentru a-și pune ordine în gânduri. Dar nu putea gândi corect. Nu mai știa decât că pe Frey îl iubea, că greșise enorm considerând că Trevor era alesul ei.

Stătea pe punte sprijinindu-se de balustradă când izbucni furtuna. Nici atunci nu se mișcă. Lăsă ploaia s-o biciuiască. Curând, izbucniră fulgerele. Nu-mi pasă dacă voi fi trăsnită și voi muri, își spuse ea. Decât situația asta imposibilă în care nu-mi pot sorta propriile gânduri, mai bine moartea!

Nu auzi pașii lui Frey, dar se întoarse speriată când acesta o prinse de mână, întorcând-o spre el.

– Andra! Bine că te găsesc! Cum stai aici în ploaie?Te-am căutat peste tot!

– De ce? întrebă ea, cu toate că realiza că pusese o întrebare prostească.

– Pentru Dumnezeu, vino încoace! Ești udă până la piele! strigă el văzându-i părul ud, rochia lipită de corp. Părea extraordinar de tânără, așa cum era cu apa șiroindu-i din păr; nu mai era sofisticata Andra Lee, ci doar o tânără speriată de propriile-i trăiri.

– Dă-mi drumul, gemu ea. Îmi place să stau în ploaie.

– Dar nu este normal să stai așa, aici, Andra, insistă el. Este chiar o nebunie din partea ta!

– Și tu te-ai comportat la fel de nesăbuit făcând acea afirmație despre Trevor. Nu aveai dreptul să faci o afirmație de genul acesta!

– Acesta este adevărul, Andra, nu vrei să ajungi la Cape Town. Nu vrei să te măriți cu tipul ăsta, nu?

Andra se eliberă din brațele lui.

– Te rog să nu mai faci această afirmație.

– Insist că faci o greșeală!

– Frey! Te rog!

Tocmai atunci figura ei fu luminată de un fulger. Frey îi văzu chipul frumos, dar livid. Se simțea și mai atras de ea acum. În această furtună puternică, sălbatică, Frey era conștient doar de dorința puternică, pasională pentru această femeie neobișnuită. Nu mai puteau fi spuse alte cuvinte între ei, nici proteste, nici jumătăți de adevăr. Trebuia spus tot adevărul, reflectă el, chiar dacă era sau nu acceptat de Andra.

– Te iubesc Andra, strigă el. Sunt teribil de îndrăgostit de tine și cred că nici eu nu-ți sunt indiferent. Sper că n-am greșit făcându-ți această declarație...

Ea încercă să spună ceva. Acest moment fu pentru ea clipa de revelație și de capitulare. Corpul ei zbură parcă spre al lui. Erau acum o singură inimă bătând în ploaie și furtună. Sărutul lui înăbuși orice ar fi vrut să zică ea, pentru a-și păstra loialitatea față de Trevor.

Acum era toată a lui Frey. Îl prinse cu brațele după gât. Urmă un sărut lung. După acesta ea știu că niciodată lucrurile nu vor mai fi la fel. Andra îi spuse:

– N-ai făcut nici o greșeală, Frey. Și eu te iubesc. M-am îndrăgostit de tine cu mult timp înainte de a ne cunoaște; mi-ai apărut într-un vis pe care ți-l voi povesti într-o zi. Te-am

recunoscut imediat ce te-am văzut. Situația este foarte grea pentru că mă duc la Cape Town să mă mărit cu Trevor. Frey, ce voi face?

Îmbătat de sărutul ei, de vorbele ei, o sărută din nou, trecându-și mâinile prin părul ei ud. Gestul lor de dragoste așa disperat cum era pentru că se desfășura într-un cadru nefiresc, îl făcea să înțeleagă puterea sentimenteleor care puteau exista între un bărbat și o femeie. Era dragostea pe care el o refuzase cu cinism, despre care nici nu credea că există. Nu avea nici o legătură cu aventura trecătoare, pe care o avusese cu Leonore. Din acest motiv n-o putea lăsa pe Andra să iasă din viața lui.

***

Iubirea pentru Andra era o iubire matură, pe care nu voia s-o mai piardă.

– Iubito, spuse el, trebuie să rupi logodna cu Trevor. El va trebui să afle ce s-a întâmplat.

Andra oftă și-și ascunse capul la pieptul lui.

– Nu pot. Cum să fac asta? Ar fi o lovitură pentru el.

– Dar eu? La mine nu te-ai gândit?

– Tu vei putea depăși această iubire, zise ea cu timiditate.

– Nu mai spune asta, Andra, știi că este imposibil!

Andra se strânse mai mult la pieptul lui râzând și plângând în același timp.

– Știu, Frey, nici eu nu pot trăi fără tine.

– Asta voiam să știu, zise Frey. Iar acum te-aș ruga să scoți acest inel...

Frey îi scoase inelul de logodnă, pe care i-l puse în palmă.

– Va trebui să i-l înapoiezi lui Trevor, spunându-i ce simți. Știu că nu va fi ușor. Nici eu nu accept situația prea ușor, dar este foarte important că nu ești măritată.

– Era să mă mărit cu Trevor luna trecută la Londra când eram în spital, dar m-a reținut ceva. Acum știu ce era.

– Știu că nu fac un gest frumos că fur logodnica altui bărbat, dar nu mă pot controla, Andra. Este ceva mai presus de noi.

– Frey, am fost conștientă de această dragoste neașteptată în ultimele patruzeci și opt de ore. Cred că m-am îndrăgostit de tine din seara în care am ascultat muzică în cabina ta. Am încercat să țin situația sub control, însă n-am reușit.

– Și eu m-am îndrăgostit de tine observându-ți atent trăsăturile în timp ce ascultai muzica.

– Nici unul din noi n-a vrut să se întâmple asta...

– Să mergem undeva, să ne ascundem de ploaie, iubita mea, n-aș vrea să te îmbolnăvești.

Ea nu se împotrivi. Nu mai avea putere să lupte împotriva acestei iubiri neașteptate. Dar începu să tremure violent la gândul că va trebui curând să-i explice lui Trevor ce se întâmplase. Nu se putea mărita cu el; dragostea pentru Frey era mult prea puternică.

După câteva clipe, se afla pe marginea patului lui Frey la căldură. Își scosese rochia udă și îmbrăcase un halat al lui Frey. El pornise radiatorul, îi uscase părul și o privea teribil de fericit.

– Cred că nici nu-ți închipui cât te iubesc, Andra, zise el.

Andra îl privi cu lacrimi în ochi.

– Vei fi totul pentru mine; mamă, soră, iubită și soție.

La auzul cuvântului soție, Andra se întunecă la față.

– Frey, nu știu cum îi voi spune lui Trevor...

– Îmi pare teribil de rău pentru acest bărbat, mă simt ca un hoț, dar în același timp nu cred că am comis o crimă, ci că mi-ai aparținut dintotdeauna și că el te-a furat de la mine pentru o vreme.

– Frey, amintește-ți că vom acosta curând! Bietul Trevor a făcut toate pregătirile, a cumpărat casa, inelul...

Frey se ridică, aprinzându-și o țigară.

– Te-ai mai încălzit, iubita mea?

Andra se simți fericită că i se acorda atâta atenție. Numai acum realiză, prin comparație, că dragostea lui Trevor fusese una egoistă. El încercase să controleze totul, să pună stăpânire pe inima, pe gândurile, și acțiunile ei chiar dinainte de a-i deveni soț. Frey nu va încerca așa ceva. El va soțul pe care și-l va dori ea. Sentimentele lor erau reciproce.

– Draga mea, logodna este perioada în care afli tot mai multe despre partenerul tău, ca și despre tine. Este un lucru să te logodești, altul să rupi o logodnă, dar oricum, nu este o crimă. Ar fi o crimă să te sacrifici, măritându-te cu acest bărbat, pe care nu-l iubești.

– Cred că ai dreptate, știu că n-aș putea trăi alături de Trevor, iubindu-te.

– Andra, ești cea mai grozavă femeie! M-ai fi distrus dacă ai fi insistat că te vei mărita cu Trevor. N-aș suporta să te pierd.

Andra îl privi cu tandrețe.

El observă pentru a mia oară că era foarte frumoasă chiar și așa nemachiată, cu părul ud. El înțelese că Andra trecea prin

momente grele, luptând cu simțul datoriei și cu noile sentimente. Nu va fi prea ușor să-i reziste lui Trevor, nu era suficient de dură pentru asta.

– Dragul meu, zise ea, nu este minunat ce ni s-a întmplat?

– Extraordinar, iubito! Am jurat că nu mă voi căsători niciodată, dar acum știu sigur că m-aș însura imediat cu tine; imediat ce aș obține licență, un inel și un preot!

Ea tăcu o clipă. Era puțin confuză că acum nu mai avea perspectiva de a deveni soția lui Trevor ci a lui Frey.

– Desigur, sunt complet nebun, pentru că n-am ce-ți oferi în afara salariului în această companie și a unui alt venit privat care este nesemnificativ, în timp ce tu ești Andra Lee!

– Urăsc faptul că am devenit celebră, abia aștept să scap de presă, publicitate și să duc o viață normală.

El o prinse în brațe.

– Iubita mea, ce ni s-a întâmplat este un miracol. Deodată, el îi spuse: furtuna s-a domolit, văd că au apărut stelele. Îmbracă-te cu rochia care ți s-a uscat de acum. Vrei să-ți trimit masa în cabină?

– Nu vreau decât o ceașcă de cafea. Mă voi schimba și voi reveni pe punte, exact acolo unde m-ai găsit. Trebuie să mai vorbim, să ne facem planuri, să-l afectez cât mai puțin pe Trevor.

– Iubita mea, trebuie să-i spui adevărul. Între noi n-a fost un simplu flirt, suntem amândoi conștienți de acest lucru. Ne așteptam de multă vreme.

Andra se aruncă din nou la pieptul lui.

– Presupun că n-ar trebui să fiu atât de fericită dar sunt, iubitule. Sunt teribil de fericită. Nu știu cum voi reuși să trec

prin cele ce vor urma. Este ciudat că i-am trimis lui Trevor atâtea telegrame fără să simt în realitate ce ar fi trebuit să simt pentru el.

– Rămâi îndrăgostită de mine, iubito; deși poate nu merit atâta dragoste.

– Nici unul din noi n-o merită pentru că i-am făcut rău lui Trevor.

– Dumnezeule! exclamă Frey. Dacă atunci când îl revezi realizezi că, totuși, pe el îl iubești și nu pe mine?

– Iubitule, ai încredere în mine! Am făcut o greșeală și n-o voi repeta.

-Sigur?

Andra încuviință.

– Absolut sigur.

– Îți va fi greu s-o rupi cu Trevor; ești prea bună la suflet și-ți va fi milă de el.

– Mai bine sunt dură cu Trevor decât să fiu fără tine!

– Andra, n-am dorit nimic mai mult în viață decât te doresc pe tine!

– Și eu simt la fel, iubitule.

Frey o sărută.

– Mai bine plec, Andra.

Și închise ușa cabinei în urma sa.

Ea închise ochii, simțindu-se puțin amețită. Își luă lucrurile uscate acum, apoi își îngropă fața în halatul lui Frey.

Era o nebunie ce făcea! Ce va spune acasă când se va întoarce cu Frey Rowland și nu cu Trevor?

# *Capitolul 6*

Cape Town. Outspan Queen ancorase în golf la ora două noaptea. Acum era ora șase. Andra, aplecată peste parapet admira grandoarea și splendoarea orașului aflat la poalele munților Table. Era destul de rece aici, pentru că în Africa de Sud era iarnă. Se îmbrăcase bine și-și pusese o eșarfă albastră pe cap. Ofițerii vamali urcau la bordul vasului. Pe la opt și jumătate fură lăsați să urce ce-i care-i așteptau pe pasagerii veniți cu vasul.

Andra era teribil de emoționată, dar și nefericită pentru că o aștepta o misiune foarte grea. Trebuia să-l facă pe Trevor să înțeleagă că nu-l iubea și că nu se va căsători cu el.

Frey o sfătuise să nu dea prea multe explicații, care l-ar fi rănit și mai tare pe Trevor. Trebuia să-i spună doar că se gândise pe drumul spre el.

– Ar trebui să fiu cu tine, când îi vei spune asta, iubito. Dacă va deveni violent, căci nu poți ști cum va reacționa, voi putea să te apăr.

Dar mai, apoi tot el spusese:

– Nu cred că va avea reacții necontrolate, deși ar fi de înțeles, nici mie nu mi-ar conveni să aflu că logodnica mea s-a îndrăgostit de altul.

Andra nu era într-o stare prea bună. Încerca să-și închipuie scena care va avea loc între ea și Trevor. Ce va crede despre ea? Nu trebuia oricum să fie prea dură cu el și cu o vorbă să-l șteargă de pe suprafața pământului, numai pentru că se îndrăgostise de Frey.

Își dori să nu-i fi expedat nici o telegramă de la bordul vaporului, pentru că astfel îl făcuse să creadă că este iubit, până în ultima clipă. Oricum, urma o întâlnire foarte neplăcută cu el. Dar apoi o aștepta fericirea, o fericire neașteptată alături de Frey, căsătoria cu el.

Poate că părinii n-o vor înțelege niciodată. Mama nu va fi niciodată de acord și nici n-o va ierta pentru asta. Apoi mama va pretexta că nu va avea o căsătorie fericită cu Frey. Un ofițer de navă nu avea ce să-i ofere în comparație cu un om de afaceri de la Cape Town. Nici când va ajunge căpitan de vas, Frey nu va avea banii lui Trevor.

Frey îi spusese cu o seară în urmă că nu va continua să plece pe mare după căsătorie, ci va cere o slujbă pe uscat la sediul companiei maritime.

– Dar ți-ai dorit toată viața să conduci nava ta! ripostase Andra.

– Acesta era visul meu până a te cunoaște, acum nu-mi doresc decât să fiu cu tine.

Banii și poziția socială nu contau pentru nici unul. Frey era gata să renunțe la voiajele sale pe mare pentru a sta cu ea, iar

ea să uite că fusese o stea de cinema și să ducă o viață obscură alături de el. Aranjaseră să caute o căsuță la malul mării, retrasă, unde să trăiască rupți de lume. Vor fi o familie adevărată.

Atunci, Frey o întrebase cum vor face rost de bani pentru educația copiilor, iar ea ridicase din umeri. Asta îi făcuse să râdă.

Dar acum, Andra era singură și aștepta cu o strângere de inimă clipa revederii cu Trevor. Pe Frey nu-l va vedea câteva ore. Va trebui să-l însoțească pe șeful său Stevens la căpitănie, de unde nu va scăpa decât după-amiază, când urma să se întâlnească în holul hotelului Nelson. Asta după ce va fi discutat cu Trevor și anulat căsătoria de a doua zi.

Termină formalitățile vamale și căută cu inima plină de durere figura lui Trevor printre cei care așteptau la țărm. Seîntrebă de ce nu urcase la bord. Nu-l văzu pe Trevor, dar un steward veni după ea:

– Vă caută o doamnă, miss Lee.

– Oh! exclamă Andra. Unde era Trevor? Cine era doamna?

Privind în față Andra văzu o doamnă înaltă, subțire, care aștepta. Era elegantă, proaspăt coafată. Veni spre ea.

– Miss Lee?

– Da, eu sunt.

– Ce faceți, miss Lee? Abia așteptam să vă cunosc! Sunt soția reverendului Alistair Graeme. Logodnicul dumneavoastră este enoriașul nostru. Ceremonia de căsătorie este aranjată pentru mâine și între timp veți locui în casa noastră.

Andra îi zâmbi, așa cum numai ea știa s-o facă.

– Ce faceți doamnă Graeme! Sunt încântată să vă cunosc. Trevor mi-a vorbit despre dumneavoastră în scrisorile sale.

Doamna Graeme o privi fără încântare; se vedea că fusese trimisă într-o misiune imposibilă. Era o femeie fără sentimente, foarte practică, cu educație scoțiană. Trăise împreună cu soțul ei în ultimii douăzeci de ani în Africa de Sud. Avuseseră mult noroc, făcuseră avere, dar nu aveau copii. Pierduseră trei copii la naștere, și de aceea Monica Graeme era pasionată de oamenii tineri și nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât o nuntă.

Abia aștepta cununia lui Trevor Goodwin cu steaua lui de cinema. Și ce fată frumoasă era această miss Lee, chiar și așa machiată. Doamnei Graeme îi cam displăcea machiajul, dar știa că este la modă. Ea nici măcar nu se rujase vreodată, dar era tolerantă cu acele tinere care foloseau din plin machiajul. Își dorea numai să nu fi trebuit să-i aducă acele vești teribile.

Andra continua să-i zâmbească.

– Trevor este plecat din Cape Town? De aceea ați avut amabilitatea să mă întâmpinați?

Doamne Graeme își drese glasul.

– Vino și ia loc puțin aici, draga mea, mă tem că trebuie să-ți dau o veste proastă.

Andra simți fiori.

– Vreți să spuneți că s-a întâmplat ceva cu Trevor?

– Mă tem că da, zise soția preotului. Sunt vești teribile, draga mea, îmi este cam greu să ți le dau, te vor afecta teribil.

Andra păli.

– Vă rog, spuneți-mi mai repede, doamnă.

Monica Graeme începu să-i povestească foarte concis, pentru că era o femeie metodică și nu-i plăcea să vorbească prea mult. Andra o asculta șocată. Nici în cele mai avântate gânduri nu crezuse că lucrurile vor decurge astfel.

Cu patruzeci și opt de ore în urmă, Trevor fusese implicat într-un accident de avion, întorcându-se din Rodezia, unde avusese de rezolvat o afacere.

Doamna Graeme nu putu să-i explice cum avusese loc accidentul, dar avionul căzuse.

Andra simți că nu are aer.

– Și Trevor, a murit?

– Nu, slavă Domnului, nu! Este în viață!

– Este grav rănit? Vă rog, spuneți-mi adevărul, doamnă, vreau să-l aflu!

– Destul de grav , deși nu este în stare critică. Dar îi este afectată coloana vertebrală. Este paralizat de la mijloc în jos, iar doctorii, dacă tot vrei să afli adevărul, au spus că nu va mai putea să meargă vreodată.

Andra îngheță.

– Nu pot crede ce-mi spuneți.

– Și eu aș fi vrut să nu fie adevărat!

– De ce nu va mai putea merge din nou? Astăzi, chirurgii fac miracole.

– Draga mea, nu înțelegi că i-a fost afectată coloana?

Andra, care abia așteptase să-l întâlnească să-i spună despre Frey, își acoperi fața în mâini și izbucni în lacrimi.

– O, bietul Trevor! Este îngrozitor!

Mai apoi, soția preotului avu grijă de ea. Simțind că nu mai are pic de voință, o urmă pe soția preotului, dar nici nu

mai întoarse capul să vadă unde ar putea fi Frey. Nu avea vreme să-i dea vestea cea teribilă. Trebuia să ajungă imediat la Trevor.

Ajunse în mașina doamnei Graeme în centrul orașului. Nici măcar nu văzu copacii sau clădirile din Cape Town.

Doamna Graeme o duse la spitalul Groote Schuur, dar înainte de a intra o privi îngrijorată.

– Aș vrea să rog asistentele să-ți aducă o ceașcă de cafea, înainte de a intra la Trevor.

– Nu, vă rog aș vrea să-l văd imediat.

Andra se lăsă condusă într-o rezervă cu storurile trase, cu aer condiționat, unde Trevor zăcea pe spate, un Trevor a cărui figură o șocă. Figura lui de obicei frumos bronzată, era acum suptă, iar ochii îi erau înfundați în cap. Fu un șoc pentru ea să-l vadă pe acel bărbat înalt, puternic, frumos, redus la această stare.

– Trevor, dragul meu... murmură ea.

El întoarse privirea. Observă cum trăsăturile i se însuflețiră la vederea ei.

– Andra! exclamă el.

Doamna Graeme o luă pe asistentă cu mult tact deoparte, apoi ieșiră pe nesimțite din salon.

– Dragă Andra, bine că ai venit! exclamă Trevor.

Andra nu-și mai amintea de Frey, nu mai îndrăznea s-o facă.

– Bietul de tine, îmi pare atât de rău!

El o îmbrățișă. Mai avea forță în mâini cu toate că nu-și mai putea mișca trupul.

– Ce nenorocire mi s-a întâmplat chiar înainte de căsătorie!

Andra reîncepu să plângă. De data asta simțea o milă infinită pentru bărbatul care zăcea în fața ei. Chiar dacă nu-l mai iubea, fusese logodnicul ei atâta vreme și nu putea uita acest lucru cu ușurință.

– Bietul de tine...

– Nu știu de ce mi s-a întâmplat tocmai mie, Andra. Nu știu ce am greșit să merit asta. La început am considerat că am avut noroc că am fost scos din avion. Ceilalți doi colegi care erau cu mine muriseră, iar pilotul și-a pierdut vederea. Dar oare mă pot considera norocos dacă am rămas fără picioare? Doctorii spun că nu voi mai putea merge vreodată. Mi-au spus adevărul dimineață, am vrut să-l aflu indiferent cât era de dureros. Voi fi un om redus la căruciorul de invalid, Dumnezeule! Înțelegi, Andra?

Andra văzu lacrimile care începură să-i curgă pe obraji. Fără să știe de ce, lacrimile lui n-o mișcară atât de mult cum ar fi făcut-o un act de curaj din partea lui. Îi înțelegea durerea dar realizase că Trevor îi vorbise de nenorocirea lui fără a o implica în vreun fel. Și totuși până în acest moment ea era considerată viitoarea lui soție. Dacă l-ar fi iubit ca întotdeauna? N-ar fi fost și pentru ea o tragedie?

Tocmai vru să spună câteva cuvinte de îmbărbătare când Trevor reîncepu văicăreala. Nu-l scoseseră la timp din acel avion blestemat; era vina personalului de serviciu care ar fi trebuit să intervină rapid. Trevor rămăsese practic fără coloană vertebrală și picioare. Asta însemna sfârșitul vieții sale și a muncii. Devenea astfel o legumă. Afirmă că ar fi fost mai bine să moară în acel accident.

Asta până când ea, sătulă de văicărelile lui se ridică să-și aprindă o țigară.

El o urmări cu privirea.

– Ce noroc că te poți mișca! Nimeni nu știe ce înseamnă asta până nu ajunge ca mine!

– O, Trevor, dragul meu! începu ea.

– Te rog dă-mi o țigară și scoate-mă din acest spital blestemat; du-mă acasă. La casa din New Lands. Nu mai pot sta aici, nu mi-au dat nici măcar un brandy.

Andra îi aprinse o țigară și-i dădu să fumeze. Se întreba când se va ocupa și de ea.

– Este îngrozitor să mi se întâmple asta la vârsta pe care o am! Ce mai am de așteptat acum decât ani întregi de invaliditate? Tocmai când ajunsesem director, aveam o casă, iar tu ai venit. Nu voi putea merge dansa, nu mă voi distra niciodată. Nici măcar o viață normală de om căsătorit nu voi avea. Totul se terminase pentru el, cu toate că o iubea. Sentimentele față de ea nu se schimbaseră. Dar se mai putea aștepta ca ea să se mărite cu el?

Andra se simțea cumplit, nu putea scoate o vorbă. Nu mai vedea cum mai putea să-i spună despre Frey și sentimentele ei.

– Dar tu ești o fată bună și știu că n-o să mă părăsești, Andra, conchise el.

Andra simți dintr-o dată nevoia să țipe și să iasă în grabă din încăpere. Era teribil i se părea că pereții se strâng dintr-o dată în jurul ei, ca în cazul unui claustrofob.

Începu să tremure violent.

– Lasă-mă să mă gândesc... a fost o lovitură teribilă pentru mine...

Dar el o prinse de mână apoi i-o duse la buzele sale fierbinți.

– Iartă-mă Andra, poate că-ți par egoist, dar cred că nu mai gândesc corect. Cred că-ți imaginezi cum este să treci printr-un accident ca acesta. Pentru câteva clipe am văzut moartea cu ochii. Apoi a avut loc accidentul și m-am mai trezit doar la spital. Și când te gândești că mâine trebuia să ne căsătorim! Acum, pentru ce să mai trăiesc? Presupun că mă vei părăsi... nici nu-ți pot cere să te mai măriți acum cu mine....nu mi-a rămas nimic...

Vocea lui se frânse. Șocată, Andra îl privea cu țigara în mână în timp ce el îi acoperea cealaltă mână cu sărutări. Știa că nu este corect din partea ei dar nu putea accepta lașitatea lui Trevor. Faptul că acesta fusese cu câtva timp în urmă un bărbat puternic frumos iar acum  se pierduse cu totul o impresiona dar atâta tot. Îi era milă pentru el, cui nu i-ar fi fost, dar nu înțelegea cum poate să se umilească astfel.

Trevor înțelese într-un târziu că Andra nu-l mai privea decât cu milă. Dădu drumul mâinii și-și îngropă fața în pernă.

– Dumnezeule, ce tot spun? Mi-am pierdut mințile. Ce comportament disprețuitor am! Doamna Graeme va veni să te ia ,dragă Andra, și se va ocupa de tine. Eu va trebui să-ți redau libertatea.

Andra trase aer în piept. Era ca și cum și-ar fi văzut libertatea cu adevărat ca o pală de aer curat, ca o boare, dar asta doar pentru o secundă pentru că simți din nou acel coșmar cuprinzând-o.

– Oricum, fără tine, nu vreau să mai trăiesc.

Cuvintele lui o doborâră. Se uită din nou la acel bărbat cu comportament de femeie plângăreață și dintr-o dată fără să realizeze ce face, alungă din minte imaginea lui Frey și-și

spuse că nu-l putea abandona acum. Fără ea Trevor își dorea moartea. Oricum jurase să se mărite cu el, să-l iubească veșnic, așa că trebuia să-i fie alături și acum.

– Cum să te părăsesc, Trevor? Ai acum mai multă nevoie de mine ca întotdeauna.

Ochii lui se înviorară dintr-o dată. Parcă răsuflă ușurat.

– Cum? Andra, vrei să spui că nu mă vei abandona din cauza accidentului?

Ea îi evită privirea, pentru ca să nu poată citi durerea din ochii ei.

– Sigur că nu te voi abandona!

– Așadar, te vei căsători cu mine?

– Sigur, nu vom renunța la speranța că te vei putea reface într-o zi.

– O Andra! exclamă el, ești un înger! O sfântă! Mi-ai redat speranța! O, Andra mă mai iubești?

Ea reuși doar să articuleze un „ da“.

***

În clipa în care o văzu, Frey știu că se întâmplase ceva neplăcut. Se plimba nerăbdător în holul hotelului Nelson așteptând-o. Era ora patru. Nu prea era lume în holul hotelului, cu excepția unui recepționer cam adormit și a două doamne în vârstă, care-și beau ceaiul. Frey era îmbrăcat într-un costum gri; nu mai era marinar, ci doar un tânăr englez extrem de atrăgător, frumos bronzat.

Abia aștepta s-o vadă pe aleasa inimii sale și nici nu bănuia că Andra nu va reuși să se despartă de Trevor.

Era teribil de îndrăgostit de ea și simțea dorința să-i dăruiască tot viitorul său. Retrăise fiecare clipă petrecută alături de ea.

Se întrebase chiar cum fusese atât de .... încât să excludă femeile și iubirea din viața sa. Toată nefericirea provocată de Leonore se topise în focul pasiunii pentru Andra.

Dar imediat ce ea apăru în hotel, inima îi spuse că se petrecuse ceva neașteptat, că planurile i se vor schimba. Andra părea obosită nu arăta prea bine, era total diferită de fata plină de fericire care părăsise vasul.

Andra veni repede spre el.

– O, Frey!

– Ce s-a întâmplat?

– Un dezastru!

Lui începu să-i bată inima, presimțind ce era mai rău. O prinse după umeri și se așezară la o masă aflată sub un palmier. Acolo, îi aprinse o țigară pe care i-o întinse.

– Despre ce dezastru vorbești, iubito?

Ea începu să-i povestească. În timp ce o asculta, speranțele i se spulberară una câte una.

– Nu cred! Nu te pot lăsa să faci asta, Andra! Nu merită sacrificul tău!

Andra întinse mâinile, disperată.

– Nu văd altă rezolvare, Frey! Te rog să mă crezi că este ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac; nu-mi doresc să fiu legată de Trevor pentru tot restul vieții. Nu este ușor să fii asistenta unui bărbat pentru care nu simți decât milă.

– Nu te voi lăsa să-ți ruinezi viața, Andra! Ce-ar însemna să devii asistenta unui invalid?

– Frey, trebuie să mă obișnuiesc cu ideea. M-a amenințat că nu vrea să mai trăiască fără mine!

– Este un laș și procedează total greșit închipuindu-și că, dacă te leagă prin actul căsătoriei, asta va și dura.

– S-a oferit să mă elibereze de promisiunea făcută.

– Fiind sigur că n-o vei accepta, desigur.

– Cum aș putea, Frey? Repetă mereu că are acum mai multă nevoie de mine ca înainte. Dacă l-aș lăsa așa jur că n-aș putea trăi fericită restul vieții știindu-l țeapăn ca un buștean, neajutorat și singur.

Frey și mușcă buzele. Știa că Andra este o tânără extraordinară, că așa ar fi trebuit să se poarte, dar și el fu cuprins de disperarea că vedea fericirea risipindu-i-se din cauza acestui Trevor, un laș și egoist fără seamăn. Dumnezeule! Andra era atât de tânără, de frumoasă. Viața alături de el însemna renunțarea la iubire la pasiune, la veselie pentru tot restul vieții ei.

El izbucni:

– Nu este drept, Andra! Nu are voie să-ți ceară asta!

Ea continua să repete:

– Trebuie să am grijă de el, Frey...

Andra ridică disperată din umeri. Nu putea înăbuși mila pentru Trevor, deși își dorea din toată inima să fie cu Frey. Revăzu cu ochii minții scena în care acceptase să se mărite cu el, iar Trevor fericit și organizase ceremonia la spital, chiar a doua zi, sub oblăduirea reverendului Graeme. Apoi ambulanța îi va duce la La Poinsetta, casa pe care o cumpărase pentru ea.

– Știu că nu va fi nunta pe care ai visat-o, iubito, și că ți-am spulberat visele, dar dacă mă iubești va trebui să rămâi cu mine.

Ce egoism fantastic! Țâșnea din fiecare por al acestui bărbat! Deși îi era foarte greu de suportat nu se putea hotărî să se desprindă de el.

Deodată, Andra ridică ochii plini de lacrimi spre Frey.

– Nu cred că este bine ce faci, Andra!

– Frey, n-aș putea pleca astăzi cu tine știindu-l pe acel om singur și părăsit zăcând pe patul de spital, fără a se putea mișca!

– Ai putea, Andra, zise Frey printre dinți.

– Sper că nu spui asta cu toată convingerea, ești un om prea bun și nu poți gândi astfel.

– Sunt un bărbat obișnuit, nu am puterea ta de sacrificiu.

– Văd că te-ai supărat pe mine, ceea ce înseamnă că nu mă înțelegi.

– O, Andra, te rog, nu plânge, n-aș suporta lacrimile tale. Numai că nu te pot înțelege; susții că mă iubești, iar eu sunt teribil de îndrăgostit. Cum aș putea lăsa să te sacrifici? Nu vreau să fii o eroină, ci o ființă obișnuită ca mine.

– Și ce-aș face cu conștiința?

– N-ai putea face un compromis, spunându-i lui Trevor că ai vrea să mai aștepți?

– Pentru ce să mai aștept? Să văd dacă îi merge mai bine?Am avut o discuție cu medicul lui Trevor și mi-a spus că nu va mai putea merge niciodată.

Frey stinse țigara, nervos. Tăcură amândoi, evitând să se privească.

După câteva clipe, Frey zise:

– Ei bine, dacă așa gândești, eu nu mai am dreptul să insist. Oricum n-a fost bine ce am făcut; am intervenit între tine și iubitul tău, Trevor.

Andra oftă din adâncul sufletului.

– Te rog să nu regreți nici o clipă. Nu tu ai determinat ruptura dintre noi. S-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. Se pare că nu l-am iubit niciodată pe Trevor, altfel nu m-aș fi îndrăgostit de tine.

– Eu, din contră, consider că-l iubești mult pe Trevor, dacă ești gata să te sacrifici să fii asistenta lui toată viața.

– O, dragul meu, înțelege că nu este dragoste, ci milă!

– Cine a scris cartea intitulată „Fie-vă teamă de milă!“ a dovedit că mila poate fi ceva foarte perfid și periculos. Nu uita că o dată măritată cu Trevor, nu vei putea divorța. O logodnă ar fi cu totul altceva.

– Într-un fel, zise Andra. Trevor crede că am venit aici plină de dragoste și că sunt legată de el prin jurămintele făcute. Eram gata să le încalc dacă știam că este sănătos și-și poate continua viața alături de altă femeie, dar așa...

– Este îngrozitor!

– Știu, Frey....Sunt prinsă ca un animal într-o cușcă, fără nici o portiță de ieșire. Cușca este propria-mi conștiință. Nu știu cum voi suporta situația, dar dacă aș pleca acum cu tine m-aș simți foarte vinovată.

Continuară să discute, Frey încercând s-o facă să înțeleagă că nu este necesar sacrificiul ei. La un moment dat el simți că are nevoie de aer. O prinse de braț și porniră.

– Se pare că am dezbătut acest subiect din toate punctele de vedere, dar tu insiști să tragi aceeași concluzie. Ceea ce s-a întâmplat este oribil.

– Așa este, Frey.

– Bănuiesc că nu ne vom mai vedea niciodată...

– La ce bun, Frey? Pentru a ne chinui și mai mult?

– Nici măcar nu mă voi putea gândi la tine ca la soția pe care am pierdut-o, dar mi te voi închipui întotdeauna împingând acel cărucior...

– Frey, nu face lucrurile și mai grele pentru mine!

– Știu că sunt cinic, dar te iubesc atât de mult încât nu pot renunța la tine.

Se opriră amândoi și se prinseră în brațe. O îmbrățișare fără cuvinte. Tot trupul Andrei era dureros, se simțea ametită, copleșită de durere.

– Frey, nu vreau să ne despărțim. Știi bine că te iubesc. Mă crezi, nu? Știi că mă despart de tine doar pentru că viața mi-o impune, sau poate conștiința...

– Știu că mă iubești, dar sacrificiul tău este prea mare.

– Iartă-mă, Frey, zise ea cu fața plină de lacrimi.

– Nu-mi cere să te iert. Ești cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o și te admir pentru ceea ce faci chiar dacă o faci renunțând la mine.

– Iartă-mă, repetă Andra.

El continua s-o strângă la piept și s-o sărute, încercând s-o consoleze, încercând în același timp să-și întipărească chipul ei pe vecie, parfumul ei.

– Faptul că nu te voi vedea niciodată mă omoară, Andra.

– Nu crezi că ne-am pune în primejdie dacă am continua să ne vedem?

– Nu cred.

– Îmi sugerezi să continuăm o relație după ce mă mărit cu Trevor?

– Nu vom merge atât de departe, dar sunt destul de meschin încât să-mi doresc să te mai văd din când în când... este prea mult ce-i cer vieții?

– Știi că nu ne vom rezuma doar la întâlniri...

– Ai dreptate, draga mea...

– Și asta n-ar fi tocmai corect din partea mea...

– Așadar, ești hotărâtă să persiști în sacrificiul ăsta stupid, Andra? Ce să facem? Să ne întâlnim doar din întâmplare? Să fim doar prieteni?

Poate că aceasta era pedeapsa lui pentru că intervenise între Trevor și logodnica lui.

– Poate este mai bine să nu ne mai vede deloc o vreme, murmură el.

Andra era palidă și tremura. Părea epuizată, bolnavă. Frey o strânse și mai tare în brațe.

– Biata de tine! Ce zi înfiorătoare ai avut! Te simți bine?

– Voi încerca să fac față situației. Cred că va trebui să chem un taxi și să mă întorc acasă la doamna Graeme. Stau acolo în noaptea asta.

– Și mâine?

– Nu mă întreba.

– Mâine te măriți cu domnul Goodwin! Ce ironie!

Andra suferise prea mult în ultimele ore și nu voia să mai accepte prelungirea acestei suferințe.

– O, Doamne, ce planuri minunate ne făcusem! zise Frey.

– Nu vreau să le mai aud!

– Iubita mea, chiar vrei să te condamni singură la nefericire? Crezi că vei putea îndura asta?

– Va trebui s-o fac.

– Și dacă nu vei mai putea îndura mă vei căuta?

– Desigur dar va trebui să fac față situației. Probabil Trevor se va întoarce în Anglia să consulte un specialist.

Frey o prinse încet de braț și începură să meargă agale spre o zonă în care se putea găsi un taxi.

Când apăru unul Frey insistă s-o conducă până la casa doamnei Graeme. Andra se așeză ca un animal speriat într-un colț și nu scoase o vorbă tot drumul. Când se apropiară de casa familiei Graeme Andra îl sărută cu disperare.

– Dumnezeule, aș vrea să mor în clipa asta, Frey!

– Dacă asta simți, vino cu mine, zise el, apoi se corectă. Nu. Vrei să stai cu Trevor, nu vreau să te influențez cumva. Trebuie să-ți spun totuși că te admir teribil ești o femeie foarte tare, o persoană minunată. Cred că nu există o alta ca tine.

Frey scoase o carte de vizită din buzunar și i-o întinse.

– Mă vei găsi întotdeauna la adresa asta din Londra. Dacă ai vreodată nevoie de mine va trebui doar să-mi telegrafiezi și voi veni.

Ea îl privea uimită.

– Asta înseamnă foarte mult pentru mine, Frey. Ce vei face acum?

– Mă întorc pe vas și sper să plec din acest oraș blestemat cât mai curând.

– Mai vii vreodată aici?

– După ce acostăm în Port Elizabeth.

– Dumnezeule, exclamă Andra, vei fi atât de aproape de mine!

– Nu voi coborî la țărm. Dar voi continua să mă gândesc la tine în fiecare clipă a vieții, Andra. Acum voi pleca. Ce pot să mai spun? Dumnezeu să te aibă în pază pentru că te așteaptă iadul!

– Îmi pare teribil de rău pentru ce ți-am făcut Frey, murmură ea.

– Nu te mai gândi la mine, m-ai făcut foarte fericit pe vas.

Andra se agață de gâtul lui, de parcă n-ar fi vrut să-l lase să plece.

– Dacă vreodată te răzgândești, anunță– mă, Andra.

Acestea fură ultimele lui cuvinte.

Andra intră în casa doamnei Graeme, iar el se îndreptă spre unul din multele baruri din oraș să se îmbete. Poate astfel va reuși să uite pentru câteva ore că a doua zi Andra devenea doamna Goodwin.

# *Capitolul 7*

Într-o dimineață rece de septembrie, care-i amintea de Anglia, Andra se îndreptă spre camera de zi spre a aranja niște crini aflați pe o măsuță din fața șemineului. Acesta era aprins, desigur, iar ea văzându-l cum arde vesel oftă adânc și continuă să aranjeze florile, cu toate că nu se vedea nici o bucurie pe chipul ei că făcea asta. Era doar obosită și tristă.

Trevor se afla în încăperea alăturată, unde un servitor îl îmbrăca, pentru a-l aduce apoi în camera de zi. Se aștepta desigur ca Andra să-l facă să uite de necazul lui, să-l amuze, căci asta era sarcina ei zilnică.

Fiecare dimineață se desfășura după același tipic. Trevor era așezat în scaunul său fără speranță de însănătoșire, neajutorat. Fusese examinat de cei mai buni specialiști din Africa de Sud și de cei care se aflaseră accidental la Cape Town și opinia lor fusese aceeași; nu va mai putea merge vreodată. Nu aveau cum să-l ajute. În rest, sănătatea îi era bună.

Își făcea planuri, renunța imediat la ele, făcea altele, și în tot acest timp nu contenea să se lamenteze. Andra era motivul permanent al nemulțumirilor lui. Devenise un om foarte dificil, dar ea încerca cu greu să-l suporte spunându-și că poate era astfel din cauza inactivității și imobilizării.

În fiecare dimineață, trebuia să stea cu el pe veranda casei să-i cânte la pian, sau să discute cu el despre prietenii care veneau în vizită. Trevor avusese foarte mulți prieteni. Toți foștii lui asociați din firmă sau din alte afaceri nu conteneau să-și exprime regretul pentru ceea ce i se întâmplase amicului lor, sau s-o căineze pe frumoasa lui soție.

Andra îi primea cu bucurie, pentru că lui Trevor îi plăcea să aibă casa plină de oaspeți. Nu suporta să rămână singur, să se plictisească. Iar când era foarte multă lume, Andra se putea retrage singură într-un colțișor numai cu gândurile sale, putea să plece singură la cumpărături.

Simțea adesea nevoia să fie singură pentru că din ziua în care se căsătoriseră Trevor insistase să nu-l părăsească nici o clipă. Trebuia să doarmă în același dormitor pentru că, peste noapte, Trevor se trezea și trebuia să schimbe o vorbă cu cineva.

Trevor devenise ca și copilul ei. Nu puteau trăi ca soț și soție. De fiecare dată Trevor îi reamintea că se descurcă bine dar că aceasta trebuie să-i aducă o bucurie foarte mare. Iar când într-o zi unul dintre prietenii lui îi spusese că este foarte norocos să aibă o astfel de soție frumoasă și devotată, Trevor începuse să râdă:

– Andrei îi face plăcere să mă îngrijească. Și are noroc, pentru că aș fi putut muri în acel accident. Oricum, mă are alături și asta înseamnă mult pentru ea. Nu-i așa, draga mea?

– Desigur, răspunsese ea, cam fără chef.

Patronul firmei la care Trevor fusese director se purtase foarte bine. Era un om bogat, așa că nu fusese o problemă pentru el să le trimită flori, tablouri, cărți rare, chiar și un gramofon. Dar într-una din zile sosise inevitabil și o scrisoare prin care acesta îl informa pe Trevor că întrucât nu lucrase prea mulți ani la el nu putea să-i garanteze o pensie, dar va continua să-i plătească salariul timp de un an. Deja, firma avea un director nou.

Ce amărăciune pentru omul care muncise din greu pentru a ajunge la conducerea acestei firme, se gândi Andra. Citind scrisoarea, Trevor izbucnise în plâns, lucru care pe Andra o șocase.

Abia acum realiză că soțul ei era slab și sentimental uneori crud, dar dacă trebuia să se răzbune pe cineva, aceea era ea. De aceea, nu contenea să-i reproșeze.

– Nici nu-ți pasă dacă mor sau trăiesc. Tu poți oricând să te întorci la filmele tale. Nici măcar nu se poate spune că ești doamna Trevor Goodwin, ci miss Andra Lee, steaua de cinema... Eu sunt un martir...

Într-o zi, răbdarea ei ajunse la limită.

– M-am măritat cu tine și te îngrijesc. Nu pot face mai mult!

El o privise pe sub gene:

– Ți se pare o corvoadă? Dar dragostea cu care te lăudai? Dacă tu ai fi avut un accident mie nu mi s-ar fi părut greu să am grijă de tine!

Andra nu răspunsese nimic, doar ridicase din umeri. Săptămânile interminabile care trecuseră de la căsătorie se

derulaseră toate la fel, iar scenele pe care i le făcea zilnic îi deterioraseră sistemul nervos. I se părea tot mai greu să aibă grijă de el. Își repeta mereu că trebuie să aibă răbdare dar Trevor continua s-o scoată din minți. Câteodată, după o ceartă, Andra fugea din casă. Când se întorcea îl găsea spășit, gata să plângă în brațele ei.

– Sunt o brută egoistă, te rog să mă ierți.

În această dimineață, după ce aranjă florile așteptându-l pe Trevor să apară Andra își permise libertatea de a se gândi la Frey. Ce departe i se părea acum ziua în care își luase rămas-bun de la el! Trecuseră doar trei luni de atunci dar ei i se păru că murise și înviase de zeci de ori de atunci. Pierduse ce avusese mai bun. Iar acum sacrificiul autoimpus i se părea tot mai greu de suportat.

Se bucurase când auzise că Outspan Queen ridicase pânzele spre Port Elizabeth. Era mai bine să-l știe departe pe Frey decât s-o chinuie prezența lui în oraș. Știa că la întoarcere el va fi din nou în Cape Town și se rugă să nu vină la țărm. Așa îi promisese. Nu suporta gândul că s-ar putea întâlni accidental cu el. Nu voia să fie în nici un fel tentată să fugă de Trevor. Dar acum după ce se legase de el prin jurământul căsătoriei, începu să simtă o dorință disperată de a fugi cât mai departe de el.

La câtva timp, primi un semn de la Frey; un buchet de trandafiri roșii cu o carte de vizită pe care se aflau inițialele lui, FR. Rupse cartea de vizită și ținu buchetul în brațe, plângând cu disperare.

Își aminti fără să vrea ceremonia căsătoriei cu Trevor care fusese oficiată de domnul Graeme chiar la spital. Doctorii, asistentele, și prietenii se adunaseră la patul lui Trevor.

Andra îmbrăcase o rochie de mireasă superbă pentru că Trevor insistase asupra acestui lucru.

Doamna Graeme care simțise că Andra mai avea și o altă durere în afară de accidentul lui Trevor făcuse tot posibilul pentru a o ajuta în timpul ceremoniie observând că de câteva ori Andra fusese pe punctul de a-și pierde cunoștința.

– Curaj, draga mea. Faci un lucru bun și Dumnezeu te va răsplăti.

Cuvintele doamnei Graeme o îmbărbătaseră pe moment dar se îndoi de valabilitatea lor pentru că nu credea că Dumnezeu o va răsplăti cumva pentru ce făcuse. Lui Dumnezeu nu-i păsase că ea îl iubea atât de mult pe Frey și putea să aibă o viață normală alături de el și că în loc de asta se transformase în infirmieră. Nu mai avea sens să se roage. Când Trevor îi pusese verigheta pe degete nu simțise nimic. Când ceremonia se sfârșise Andra simțise că și viața ei se dusese.

Dar nu știuse atunci ce torturi o așteptau. După ceremonie, șampanie, tăierea tortului veselia și felicitările prietenilor, urmase prima noapte alături de Trevor, când după ce îndurase mângâierile lui acesta își ceruse scuze că nu putea face dragoste cu ea.

Desigur, Trevor avusese o cădere nervoasă chiar în noaptea aceea, plânsese, iar ea îl consolase, repetându-i că nu-l va părăsi. De fapt, viața și pasiunea ei muriseră o dată cu despărțirea de Frey.

– Nu vom avea copii, îi spuse Trevor.

– Nici nu-i doresc, îi răspusese ea.

Și chiar așa era. Nu voia să aibă copii cu el. Nu voia să aibă nici un fel de relații cu Trevor. Trupul ei îi aparținea lui Frey.

Cu o zi în urmă, primise o scrisoare de la mama ei, în care aceasta îi spunea ultimele noutăți de prin partea locului. Mama încheia scrisoarea cu cuvinte de laudă pentru fiica sa.

„Eu și tatăl tău suntem mândri de felul în care te-ai comportat, Andra. Când am auzit de accidentul lui Trevor, mi-am închipuit că vei rupe logodna, dar tu ai făcut ceea ce trebuia și ne-ai umplut sufletul de bucurie și mândrie. Dumnezeu te va răsplăti..."

O altă promisiune că Dumnezeu o va răsplăti!

Compară scrisoarea mamei cu cea a lui Flack Sankey:

„ Pentru numele lui Dumnezeu, Andra, am încercat să te înțeleg când ai insistat că te-ai îndrăgostit de individul ăsta. Mi-am spus atunci că ești nebună să dai cu piciorul la carieră, dar să te măriți cu acest individ chiar și în aceste condiții, este mai mult decât pot înțelege. Este foarte ciudat ca o femeie tânără frumoasă și talentată ca tine să facă acest sacrificiu.

Îmi poți spune de ce-l faci, Andra? Toți am fost șocați. Te admir ești o femeie nobilă dar nu te înțeleg și nici nu pot admite ce ai făcut, draga mea. Cu toate acestea dacă vei ajunge să ai nevoie de bani studiourile te vor reprimi. Nu uita asta!"

Andra își amintea de multe ori vorbele lui Flack. Nu-i arătase scrisoarea lui Trevor, desigur. Nu voia să-i rănească sentimentele, dar îi spusese că Flack ar reprimi-o oricând. Trevor se opusese imediat, declarând că nu voia să-și părăsească prietenii din Cape Town.

– Cine naiba crezi că suportă vremea aia de la Londra? Și apartamentele alea mici! Nu, vom sta aici cât vom mai avea bani, mai am niște economii.

Ea nu argumentase atunci, dar știa bine că va veni momentul în care Trevor se va confrunta cu adevărul crud, așa cum era el. Nu puteau continua s-o ducă precum milionarii la Cape Town cu toate economiile lui Trevor și generozitatea domnului Felder.

Sora vitregă a lui Trevor le scrisese, spunându-le că le punea casa la dispoziție, dar că nu-l putea îngriji pentru că se ocupa singură de școală.

Andra știa sigur că se apropia ziua în care va trebui să revină la film.

Începu să tânjească după casa părinților. Se dusese cu mari speranțe în Africa de Sud, sperând că va găsi acolo fericirea dar nu găsise acolo decât o tristețe sfâșietoare. Tânjea după Londra, după o zi fără soare, cu ploaie și vânt în locul zilelor frumoase de la Cape Town. Își aminti apartamentul ei de la Londra, de Rose Penham, care venea dimineața cu scrisorile de la admiratori. Simți dintr-o dată nevoia să revină pe scenă, să-și ocupe mintea cu ceva, să nu se mai gândească la realitatea crudă de a fi măritată cu Trevor.

O, Frey, Frey cel cu ochii atât de albaștri cu sarea mării în păr, Frey pe care-l iubesc atât de mult; unde te afli acum?

Andra izbucnise de multe ori în lacrimi în primele luni de căsătorie cu Trevor, dar se consolase singură și încercase să facă totul pentru ca Trevor să nu simtă durerea ei.

În această dimineață, africanul îl aduse pe Trevor în camera de zi, iar ea încercă să-i zâmbească, așa cum făcea în fiecare dimineață. Era proaspăt bărbierit, pieptănat, îmbrăcat cu cămașă albă și-și fuma trabucul preferat. Era un bărbat frumos.

Andra se repezi să facă ce-i ceruse Trevor; să-i aducă o cutie nouă de țigări. Apoi îl înjură pe servitorul african, pentru că nu mai cumpărase, ca să aibă o rezervă. Trevor îl înjura adesea pe băiat, lucru care pe ea o scotea din minți pentru că era un băiat binevoitor, care se temea de omul din scaunul de invalid. Uneori, Trevor se comporta cu aroganța unui stăpân de sclavi.

Trevor bodogănea nemulțumit în dimineața aceasta, pentru că era înnorat. Mai apoi își exprimă nemulțumirea că perechea invitată seara anunțase că nu putea veni pentru că li se îmbolnăvise copilul.

Andra simți brusc că nu are aer. Cum făcuse greșeala de a se mărita cu acest individ din cărucior care-i era un străin?

În dimineața asta, Trevor o surprinse spunându-i pentru prima oară că nu puteau continua să trăiască în această casă. Trăgând din țigară, Trevor continuă, afirmând că dacă nu făcea o afacere bună imediat, se putea declara falit.

– M-am gândit toată noaptea la scrisoarea lui Felder. Ce măgar!

– Din contră, eu cred c-a fost foarte bun cu noi!

– Oricum, realitatea este că nu pot munci și că am rămas și fără bani!

– Eu mai am ceva bani, zise ea. N-am cheltuit nimic din ce am luat pe ultimul meu film.

– Nu pot sta pe banii nevestei, zise Trevor, privind-o cu coada ochiului, lucru care ei îi displăcea teribil. Andra știa că el aștepta să-i spună că era o mândrie și un privilegiu pentru ea să-l întrețină.

– Suntem căsătoriți, așa că vom împărți tot ce am, dar aș vrea să știi Trevor că nu voi rămâne aici la Cape Town să cheltuiesc banii pe care-i am pe prietenii tăi.

– Și eu ce să fac fără ei? Nu vezi că mă plictisesc?

– De ce te plictisești? Doar mă ai pe mine!

Trevor o privi critic. Pentru prima oară încercă să se gândească și la binele ei. În felul său egoist îi era devotat și nu suporta gândul să fie departe de ea, iar Anglia îi amintea că ea fusese cu câteva luni în urmă o stea de cinema care renunțase la carieră ca să fie cu el. El acceptase sacrificiile ei așa cum acceptă osul un câine flămând.

– Nu arăți prea bine, zise el, te simți rău cumva?

Ea ridică din umeri. Se uitase în oglindă și văzuse cum arăta.

– Clima nu-mi prieste și parcă nu mi-am revenit după operație, nu am pic de energie.

– Uite ce este, Andra, niciodată nu mi-am pus problema să părăsesc Africa de Sud pentru că aici este casa mea, dar încep să mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mă las dus în Anglia.

Lumina apăru în ochii Andrei.

– Adevărat, Trevor?

– Nu-ți vine să crezi?

– Cu toate că lumea m-a primit frumos aici, este soare, iar țara foarte frumoasă, eu tot Anglia o prefer. Iar acolo este

munca mea. Știu c-am promis că nu mă mai întorc la film ca să mă mărit cu tine, dar acum, situația s-a schimbat și cred că nu-mi mai pot permite să stau fără să muncesc. Sunt de fapt două motive întemeiate Trevor pentru care ne-am întoarce la Londra. Acolo ai putea consulta cei mai buni specialiști, iar eu m-aș întoarce la munca mea. Avem nevoie de bani, tu ai nevoie de un valet permanent.

– Încep să cred că ai dreptate Andra. Dar munca mi te-ar răpi foarte mult timp.

– Voi petrece tot timpul liber cu tine, îți promit.

– Ești atât de bună cu mine! Câteodată mă gândesc că nu trebuia să te las să te măriți cu mine!

Andra se duse la ușa dinspre verandă pe care o deschise larg și aerul curat îi atinse ușor obrazul amintindu-i fără să știe cum de Frey, de ochii lui albaștri. Apoi se întoarse spre Trevor.

– Te rog, lasă-mă să te duc din nou la spital, Trevor, iar eu să mă întorc la actorie.

– Ești atât de nerăbdătoare să scapi de mine? Bine, dacă plecăm, o vom face cu vaporul desigur.

– Da, cred că voiajul pe apă nu-ți va face rău.

– Voi vinde casa asta și cred că voi lua ceva bani pe ea.

Andra privi indiferentă în jur. Nu-i va lipsi nimic din ce avea aici. Cu toate că Trevor decorase casa cu ajutorul unui arhitect bun, nimic din jur nu avea importanță pentru ea. Nu se simțise niciodată acasă aici.

– Vom găsi un apartament bun la Londra; cred că-i voi scrie fostei mele secretare Rose Penham, care mi-a sus că se va întoarce oricând să lucreze pentru mine. Ne va găsi un

apartament la parter, fără prea multe trepte ca să poți coborî ușor, voi face totul pentru ca să te ajut să-ți revii, Trevor.

– Este bine cum gândești, draga mea, să începem de mâine să strângem ce luăm cu noi. Voi vorbi cu Felders să ne rezerve o cabină la Outspan Line.

Andra respiră ușurată. Culoarea îi reveni în obraji, căci momentul de teamă de neliniște trecuse. Îl lăsă pe Trevor și ieși în grădină deși nu era o zi frumoasă. Nu mai plouase de mult și peste plante se așternuse un strat de praf care le împiedica să respire. Era nevoie de o ploaie bună.

Mama îi scrisese că nici în Anglia nu mai plouase de mult și avuseseră o vară extrem de fierbinte și secetoasă.

Andra se gândi că va fi deja octombrie când se vor întoarce în Anglia, dar ideea că se va plimba prin Hyde Park, că va termina cu acest exil autoimpus o umplu de căldură. De o căldură ciudată plăcută, dar în care gândul la Frey nu avea nici un loc. Nu-l mai putea vedea; ea era acum doamna Trevor Goodwin, cea mai singură femeie din lume.

La sfârșitul zilei Trevor o anunță că rezervase o cabină pe Outspan Star pe patru octombrie.

Andra nu-și putu ascunde fericirea. Îl aduse cu mai multă ușurință pe Trevor la masă și chiar i se mai înmuie inima văzându-l rezemat de pernele acelea, în loc să stea unde i-ar fi fost locul alături de ea la masă. Dar apoi își aminti cu o strângere de inimă că dacă așa ar fi stat lucrurile, ea nu s-ar mai fi aflat acum aici. Ar fi fost altundeva, fericită cu Frey.

– Sper că nu facem o greșeală; îmi va lipsi mult Cape Town.

– Vei găsi altceva la Londra care să compenseze pierderea.

După masă jucară Scrabble, un joc care nu plăcea nici unuia dar îl jucară pentru a le mai trece vremea.

– De ce ai insistat să mergem pe Outspan Star? Ce ai împotriva Outspan Queen?

Andra deveni dintr-o dată foarte tăcută.

– Nu știu ce am avut, dar n-am vrut să mai merg cu Queen, asta este, nu mă mai cicăli, Trevor.

– Scuze.

Faptul că el amintise de Outspan Queen reușise să-i alunge zâmbetul și buna dispoziție. Pretextă o durere de cap și se culcă devreme cu o senzație ciudată de disconfort.

Starea de nervozitate n-o părăsi până ce nu vândură casa și făcură ultimele pregătiri pentru plecare.

Apoi veni și ziua plecării. Răsuflă ușurată când aplecată peste parapetul navei urmărea orașul Cape Town care rămânea în urmă. Își luase rămas– bun de la prietenii care veniseră să-i conducă. Doamna Graeme plânsese.

– Nu știu cum mă voi descurca fără tine draga mea, mă obișnuisem să te văd zilnic. Ești o persoană atât de drăguță încât îmi vei lipsi mult...

Andra o invită să-i viziteze în Anglia, iar doamna Graeme acceptă cu plăcere invitația ei.

– Draga mea, ai reacționat așa cum n-am fi crezut c-o vei face. Sper că vei continua la fel...

– Desigur, doamnă Graeme....

Sigur că va continua. Ce putea face altceva?

Se duse în cabină să despacheteze lăsându-l pe Trevor la bar, în compania ultimei extravaganțe pe care și-o putuse permite acesta; un nou însoțitor, un student la medicină.

Inevitabil, Andra se gândi la ziua în care sosise la Cape Town, la acea călătorie magică în compania lui Frey. Acum era redusă la compania unui invalid, iar toate visurile i se spulberaseră.

Îi scrisese lui Flack. Telegrama lui sosi numaidecât:

„Slavă Domnului! Am deja un contract aranjat pentru tine. Te aștept,

Flack"

Un contract nou! Nici nu sperase că lucrurile se vor aranja atât de bine! Asta însemna bani mulți cu care va putea să facă ceva pentru bietul Trevor.

Se duse să-l ia pe acesta de la bar, amintindu-și că el voia să vorbească neapărat cu căpitanul vasului, căruia să-i transmită un mesaj din partea lui Jack Felders. Fără să vrea, Andra se întrebă cine era secundul vasului și gândurile îi zburară cum era și firesc la Frey. Trevor îi dădu un mesaj pe care să-l trasmită căpitanului, iar ea înmână mesajul unui steward care-i ieși în cale. Acesta, citind cui îi era adresat, o privi nedumerit.

– Miss... madam... cred că este o greșeală. Mesajul este adresat căpitanului Lyle.

– Nu el este comandantul acestui vas?

– A fost... până acum trei săptămâni, când a suferit un atac de cord și a murit.

– Îmi pare rău, zise Andra. Soțul meu dorea să-i vorbească. Cine i-a luat locul? De ce nu s-a anunțat schimbarea?

– N-am avut timp să anunțăm pentru că am fost luați pe nepregătite. Locul comandantului Lyle a fost luat de un comandant tânăr care este pentru prima dată în această funcție. A fost numit chiar în ziua plecării de la East London.

– Cum îl cheamă pe noul comandant?

– Rowland, doamnă. Frey Rowland.

Pentru o clipă, Andra păru că se clatină și-și va pierde echilibrul. Stewardul o prinse de braț. Andra îl privi pe steward de parcă nu i-ar fi venit a crede.

– Căpitanul Frey Rowland?

– Da, doamnă, un bărbat care arată foarte bine. Este și campion la tenis. Să-i duc mesajul?

Andra îi smulse hârtia cu disperare, lucru care-l făcu pe tânăr s-o privească uimit. Inima ei începu să bată tare. Frey era comandantul vasului la bordul căruia se afla! Frey! Obținuse așadar comanda unui vas, așa cum își dorise dintotdeauna.

O, Dumnezeule, el știe oare că mă aflu la bord? S-a uitat oare pe lista de pasageri?

Ar fi vrut să evite reîntâlnirea cu el, dar soarta îi jucase o festă!

# *Capitolul 8*

Stewardul continua s-o privească uimit, iar ea reuși cu greu să se adune.

– Nu-ți face probleme în privința mesajului... i-l voi înmâna chiar eu căpitanului în seara asta sau mâine dimineață, spuse ea și plecă lăsându-l pe tânăr foarte nedumerit.

Îl găsi pe Trevor la bar, cu picioarele acoperite de o pătură, fumându-și trabucul, amuzat. Două australience foarte tinere, cu fuste foarte scurte, cu părul lung, se așezaseră lângă scaunul lui. Andra le auzea chiar și vocile.

– Vom veni mai des să mai stăm de vorbă, nu-i așa Carol?

– Da, va fi foarte roamntic, chicoti cealaltă.

Trevor le spuse:

– Vă asigur că pentru mine este extrem de neplăcut să mă aflu în postura asta, dar prezența voastră mă va ajuta să trec mai ușor peste momentele grele. Voi ști că două fete atât de frumoase  vor să-mi fie alături. Abia aștept să stăm de vorbă. Aș vrea să aflu totul despre voi...

Fetele începură să-i spună ce le făcuse să plece în acest voiaj spre Anglia.

Andra decise că Trevor nu avea nevoie de ea și se depărtă, mulțumită că putea avea câteva clipe de liniște, în care să asimileze cum se cuvine informația despre Frey.

Fără să vrea, se simți atrasă de treptele care duceau spre punte. Voia să fie puțin liniștită să-și calmeze bătăile neregulate ale inimii, pentru a se obișnui cu gândul că bărbatul iubit era comandantul acestei nave care o va duce acasă în Anglia.

Pe punte se aflau deja persoane care începuseră să joace diferite jocuri, altele să facă fotografii...

Auzi râsete și frânturi de conversație. Acest vas nu era nou, modern și luxos ca acela cu care venise la Cape Town, dar putea oferi destule posibilități de distracție.

Andra ar fi putut petrece destul de bine la bord fiind o fostă stea de film, dar încă tânără și frumoasă, iar faptul că avea soțul paralizat i-ar atrage simpatia tuturor. Destui bărbați se vor oferi s-o amuze. Dar inima ei era aici, pe punte; era extrem de încordată dar și fericită.

Încercă să facă abstracție de prezența lui Frey pe vas să se gândească doar la Trevor. Era imposibil ca acesta să fie transportat de două ori pe zi în salonul în care se servea masa, așa că aranjă cu un steward să-i ducă mâncarea pe o tavă la bar. Îi era ușor să-l ducă acolo pentru că aveau cabina la același nivel cu barul.

Andra luă masa singură. Nu-și putea lua privirea de la scaunul comandantului rămas neocupat. Știa că atâta timp cât vasul nu se depărtase mult de țărm comandantul nu părăsea

cabina de control. Poate seara Frey va cina în salon și atunci cu siguranță îl va vedea. Se întrebă dacă Frey văzuse lista pasagerilor și dacă știa că ea se află la bord. Destinul aranjase să se mai vadă o dată, să le prelungească agonia.

Începu o durere cumplită de cap și simți nevoia de odihnă.

Oricum, viața ei urma să fie ceva mai ușoară după ce-l lăsase pe Trevor în mâinile acelui student la medicină, Brian Horne.

Trevor începuse deja să se simtă în centrul atenției, zâmbea mereu, glumea chiar încerca să câștige admirația celor din jur mai ales a femeilor. Doar când rămânea numai cu ea renunța la această mască și stătea fără să scoată o vorbă.

– Ce bine ar fi dacă aș putea să merg singur! Nu te-aș mai plictisi atât, dar aș observa când te asaltează bărbații!

– Nu-ți face probleme în privința mea, Trevor, nu sunt interesată de așa ceva!

– Glumeam, draga mea. Ești atât de bună cu mine încât nici n-aș avea ce să-ți reproșez.

– Nu-mi este greu să fiu așa, Trevor, mă bucur că-ți sunt de ajutor.

– Păcat c-a murit căpitanul Lyle, altfel ne-am fi distrat bine pe vas! Cine este noul comandant?

Andra îi răspunse evitându-i privirea:

– Căpitanul Rowland. L-am cunoscut pe drumul spre Cape Town.

Dezinteresat de ce i se spunea, Trevor o rugă să-l caute pe Horne ca să-l ducă sus pe punte, să stea la soare.

– Am două tinerele din Melbourne care-mi țin de urât, îi spuse el Andrei, ceea ce pe ea o scoase din sărite.

De fapt fusese revoltată de râsul lui de om egoist.

Andra rămase singură o vreme în cabină și se simți chiar bine. Era o cabină elegantă rezervată de firma la care lucrase Trevor, cu mobilă de mahon, birou, două paturi, baia cu faianță albastru închis.

Buchetul cel mare de trandafiri roz de pe măsuța de toaletă fusese trimis de Jack Felders. Andra și-l imagină pe acesta spunându-le angajaților:

– Cu acest buchet de trandafiri am scăpat definitiv de bietul Goodwin și nevasta lui!

Cu mâinile sub cap, începu să se întrebe:

– Cum n-am realizat ce viață voi duce alături de Trevor? Cum n-am intuit ce mult îmi va lipsi Frey?

La sfârșitul primei zile de călătorie, Andra era la capătul răbdării și nimic nu-i mai putea intra în grații. Trevor era tot la bar cu admiratoarele sale, iar ea se temea că soțul ei va bea cam mult în acest voiaj. Medicul îl prevenise că prea multă mâncare sau băutură îi va dăuna și ca atare trebuia să fie precaut. Printre alte efecte ale accidentului se număra inima slăbită și tensiunea cam mare.

Andra îmbrăcă o rochie albă de crep. Observă că ochii ei deveniseră mult prea mari în ultimul timp, poate din cauză că slăbise foarte mult. Medicul de la Londra care o îngrijea îi recomandase să se îngrașe. Avea picioarele și brațele mult prea subțiri. Se întrebă dacă Frey va observa cum arată.

Urmă clipa cea mare în care intră în salon și-l văzu stând la masă. Simți că va leșina când o privi. Imediat, el se ridică strivind în mână șervetul de masă.

Ca în vis, Andra se apropie de acel bărbat înalt, bine făcut, în uniforma albă, care avea o tresă în plus. Îi întinse mâna.

– Ce mai faceți, căpitane Rowland? Ce grozav să vă reîntâlnesc acum comandant fiind!

– Ce faci? o întrebă Frey și întinse mâna spre ea, dar nu apucă să-i atingă brațul pentru că-și retrase mâna de parcă ar fi simțit o arsură. Pentru o clipă, Andra privi în ochii lui mari, albaștri și inima ei începu să bată necontrolat. Ce faceți doamnă Goodwin? o întrebă el. Vă rog luați loc, aici la stânga mea. Vreau s-o cunoașteți pe lady Comber...

Frey făcu prezentările și Andra cunoscu astfel toată lumea de la masa din salonul de oaspeți.

Lady Comber, o doamnă de cincizeci de ani dar încă atrăgătoare, fostă actriță și ea, manifestă interes pentru Andra.

– Mă bucur mult să vă cunosc, v-am admirat filmul. Abia aștept să mai realizați ceva.

– Da, confirmă Andra mă duc în Anglia pentru un nou film.

Frey, care nu-și putea desprinde privirea, i se adresă:

– Am crezut c-ați renunțat la cariera de actriță, doamnă Goodwin...

Andra încercă să-și controleze bătăile inimii, dar și tremurul mâinilor, lucru care nu-i scăpă lui Frey. El înțelese că Andrei nu-i mergea nimic așa cum sperase.

– Da, am crezut c-am renunțat definitiv la carieră, domnule Rowland, dar situația mea s-a schimbat de când nu ne-am văzut. Datorită accidentului suferit de soțul meu, care nu mai poate munci, trebuie să-mi reiau activitatea.

Un arhiepiscop, care se afla cu ei la masă, îi spuse Andrei:

– Am auzit de accidentul domnului Goodwin. Este foarte tânăr și curajos, poate există o șansă pentru el.

– Este foatre atrăgător, zise lady Comber.

– Mulțumesc, zise Andra cu ochii plecați, în jos conștientă de privirea lui Frey ațintită asupra ei.

În timpul mesei el o privi mereu. El discuta cu lady Comber, dar întorcea mereu privirea asupra ei. Ori de câte ori o făcea Andra simțea ca o maree care se năpustea asupra ei făcând-o să se înece. Trebuia să facă un efort ca să poată respira normal.

Frey reuși să-i șoptească la un moment dat:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Andra, de ce ai venit pe vasul ăsta?

– N-am știut de schimbarea petrecută. Am evitat să merg cu Outspan Queen pentru ca să nu te întâlnesc și...

– Îți imaginezi ce-am simțit când am văzut lista de pasageri.

– Știu ce am simțit eu!

– Trebuie să stăm de vorbă, Andra.

– Crezi că este bine?

– Nu, sigur că nu este, dar trebuie să-ți vorbesc. Te rog, ieși pe punte după cafea. Putem sta de vorbă în salonul de lângă cabina mea, nu ne va deranja nimeni.

– Voi fi acolo, răspunse ea.

Imediat, se ridică îndreptându-se spre punte conștientă că nu era bine cum proceda trădându-l astfel pe Trevor. Dar era și ea o ființă vie din carne și oase, care ajunsese la o limită cu acest mariaj donquijotesc.

Trecu să-l vadă pe Trevor care era cam nefericit că australiencele găsiseră doi indivizi de seama lor și se duseseră la dans. El juca pocher cu un prieten de la Cape Town, dar Andra simți că pe ea n-o va lăsa să plece.

– Nu te-am văzut astăzi aproape deloc, zise el.

Andra abia aștepta să urce pe punte, să fie cu Frey.

De aceea, îi spuse cam răstit:

– De ce ai nevoie de mine, Trevor?

– Doar să fii prin preajmă.

– Vă servesc cu un brandy, doamnă Goodwin? întrebă prietenul lui Trevor numit Erroll Copeland. El lucra pentru o firmă importantă de import export din Durham.

– Nu, mulțumesc, îl refuză ea politicos.

Trevor îi aruncă o privire ciudată. Observase că Andra nu-și găsea locul și figura ei avea o expresie ciudată.

– Nu te simți bine? o întrebă el grijuliu.

– Simt nevoia de aer curat, răspunse ea ridicându-se, este foarte cald aici.

Cu aceste cuvinte, ieși.

– Amintește-ți că m-ai lăsat aici și nu pot veni după tine! strigă el.

Copeland, cu toate că-i era prieten, o privi cu înțelegere pe frumoasa doamnă Goodwin, neînțelegând cum rezista alături de un bărbat invalid. Merita o soartă mai bună, își spuse el.

După ce scăpă, Andra porni în viteză spre punte. Acolo în bar alături de Trevor se simțise pentru prima oară prizoniera lui Trevor , mai precis a egoismului lui.

Dar acum nu mai raționa, nu mai avea conștiință; era doar o femeie, care abia aștepta să ajungă în brațele bărbatului iubit. Ajunse pe punte unde Frey o aștepta nerăbdător.

Fără o vorbă, el o prinse de mână și o conduse spre cabina sa. Închise ușa imediat ce intrară. Andra privi în jur revăzând

cărțile lui Frey, casetele, albumele de artă care se aflaseră și în cabina de pe Queen. Mai exista ceva: un interfon care asigura comunicarea cu puntea de comandă.

Frey își lăsă cascheta pe birou și întinse brațele spre ea. Andra continua să privească în jur, impacientată.

– Nu te teme, iubito. Nu intră nimeni aici decât dacă este chemat de mine.

Andra se lipi de pieptul lui, iar Frey o strânse în brațe. O vreme, nici unul nu spuse nimic. După ce o sărută lung el îi spuse:

– Nici nu știi cât am visat la clipa asta, iubito!

– Știu, Frey, pentru că și eu ți-am simțit lipsa și am regretat din toată inima că am făcut un pas greșit. Dar pe moment amândoi se bucurară că erau din nou împreună. Se așezară pe o sofa aflată în dreptul unui hublou prin care se vedea marea, cam întunecată în seara aceasta și începură să vorbească.

– Andra, nu-mi mai pasă dacă este bine sau rău ce fac, dar sunt teribil de îndrăgostit de tine!

– Și eu te iubesc, Frey, și am fost disperată realizând că nu te mai am aproape.

– N-a trecut nici un minut fără să mă gândesc la tine, iubito, îi spuse el.

– Nici nu-ți imaginezi cât de greu mi-a fost să trăiesc departe de tine!

– Se vede, Andra. Ai slăbit foarte mult.

– Mi-a fost teamă că vei observa. Am fost foarte nefericită.

– Vreau să știu totul, Andra, ai regretat pasul făcut? Nu-mi evita privirea, răspunde-mi cinstit.

Andra lupta cu lacrimile.

– Am realizat c-am greșit și am vrut să realizez imposibilul. Nu sunt fericită, nici nu m-am așteptat să fiu dar conștiința îmi este împăcată, simt c-am făcut ce trebuia.

– Ți-am spus de la început că nu trebuie să te sacrifici. Nimeni nu are dreptul să-ți ceară acest sacrificiu. Lasă gesturile de acest fel martirilor, fanaticilor care vor să moară pentru vreun ideal. Tu ești doar o femeie sensibilă care nu avea dreptul să-și asume o astfel de responsabilitate a îngrijirii unui om paralizat.

– O, Frey... începu ea.

– Nu-mi cere să-ți înțeleg eroismul, Andra. Eu sunt doar un bărbat care te iubește. Îmi pare rău de Goodwin și-mi va părea întotdeauna, dar nu atât de rău cât îmi pare de tine sau de mine.

Andra îl privi disperată.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar pe atunci nu credeam că-l pot părăsi pe Trevor.

– Acum, spune-mi tot ce vrei să-mi spui. Se poartă frumos cu tine? Îți este recunoscător?

– Da, răspunse ea cu ochii în jos.

– Cred că este plin de nervi și-l irită orice și-ți face viața iad.

Ea oftă.

– Nici chiar așa, dar Trevor este o ființă ușor iritabilă, dacă ne gândim prin ce a trecut. Viața lui este un iad.

– Eu n-aș gândi așa dacă te-aș avea alături, iubito.

– Da, dar tu nu mi-ai fi permis să mă mărit cu tine, dacă ai fi fost în locul lui.

– Nu, n-aș fi fost atât de egoist și tocmai asta mă face să mă revolt împotriva lui.

– Este prea târziu și nu se mai poate face nimic.

– De ce sunteți acum pe vas, Andra?

Ea îi explică, apoi la rându-i îi puse întrebări.

– Cum ai ajuns să preiei comanda vasului?

– Moartea lui Lyle i-a luat prin surprindere pe cei din conducerea companiei de navigație. Eu era singurul căpitan care avea pregătirea necesară fără să fi fost însă vreodată comandant. M-au luat de pe Queen și mi-au dat vasul acesta, iar eu am acceptat situația ca pe o provocare. Singura pe care mi-a mai lansat-o viața după ce m-a lăsat fără tine.

Frey se îndreptă spre biroul pe care se afla o cutie cu țigări, scoase două și le aprinse, iar una i-o întinse ei.

– Viața n-a fost prea generoasă cu noi, iubito.

– Acum, după ce am trecut și peste șocul de a mă afla pe un vas condus de tine, mi se pare minunat că putem fi împreună câteva zile.

– Sper că vei veni zilnic aici; măcar în aceste două săptămâni nu vei mai face sacrificii. Ar putea fi singurele zile pe care le vom petrece vreodată împreună. Spuneai că te reîntorci la film. Curând vei fi angrenată în noi filme și nu știu cum ne vom vedea. Eu voi fi poate nominalizat la comanda acestui vas...

– Este ceea ce-ți doreai, murmură ea.

– Acum nu-mi mai place nimic ce mă poate despărți de tine.

– Și eu simt la fel.

– Nu te cred Andra! Vei continua să-i ții companie acestui invalid toată viața!

– Frey, nu fi prea dur! N-aș suporta!

– Suferința ta este o permanentă sursă de iritare pentru mine, iubito, zise el îmbrățișând-o. Te iubesc mai mult decât mi-aș fi putut închipui c-am să iubesc vreo femeie. Numai faptul că porți asta, zise el, arătând spre verigheta ei mă scoate din minți.

– Nu te mai consuma Frey, ceea ce este acum nu poate fi desfăcut. Trevor va fi un fel de copil al meu cineva de care mă voi simți răspunzătoare până la moarte. Noi doi vom profita ne vom bucura de aceste zile împreună. Voi veni aici oricând mă vei chema.

– Îți mulțumesc, Andra, zise el sărutând-o.

Timpul trecu foarte repede și curând ea constată că se întunecase, că-l lăsase singur pe Trevor mai mult de o oră. Se ridică își netezi părul.

– Trebuie să plec, Frey nu vreau ca Trevor să devină suspicios.

– Presupun că va trebui să-l întâlnesc, zise Frey cu amărăciune.

– Sigur că da. Te rog să fii amabil cu el. Gândește-te că nici lui nu-i este prea ușor.

– Voi încerca să-mi amintesc vorbele tale, dar îl văd doar ca pe o barieră între noi.

– Eu am ridicat-o dragul meu, așa că doar pe mine mă poți învinui.

El oftă.

– Noapte bună, îngerul meu. M-am simțit extraordinar avându-te aici cu mine. Nu înțeleg de ce n-ai veni în fiecare

seară. Voi trimite stewardul cu un mesaj când pot să plec de pe punte. Desigur nu un mesaj scris. Este un tânăr discret și va ști cum să pună problema în fața soțului tău.

– Așa fac de obicei căpitanii de vas? Iau nevestele de lângă soții lor? glumi ea.

– Aș putea spune că se practică asta, dar cel pe care-l ai acum în față nu are nici cea mai vagă intenție de a vedea o altă femeie. Știi, Andra, m-am schimbat mult de când ne-am despărțit, am devenit mai retras. Inima, gândurile mele, îți aparțin doar ție.

Andra îl asculta cu bucurie dar și cu tristețea că acest bărbat nu putea fi al ei. După ce-l mai sărută o dată coborî scara care ducea la cabina ei unde-l găsi pe Trevor într-o stare de nervi destul de avansată. Era deja în pat, prefăcându-se că citește ediția unui ziar de seară pe care-l aruncă deoparte imediat ce intră ea.

– Unde naiba ai fost, Andra? Am crezut că te-ai aruncat peste bord!

Ea îi evită privirea.

– Nu te prosti! De ce aș face-o?

– Unde naiba ai fost?

– Am discutat cu diferite persoane printre care, căpitanul...

Andra tăcu apoi, conștientă că rostise adevărul și minciuna laolaltă. Dacă voia să smulgă aceste ore binecuvântate în compania lui Frey, trebuia să-l mintă pe Trevor; dar dacă nu știa asta nu avea cum să-l afecteze...

– Ar fi trebuit să-ți amintești că m-ai lăsat să zac aici singur, începu el văicăreala. Dar observând-o cu coada ochiului, sesiză că vorbele lui nu aveau nici un efect asupra ei de data

sta. Andra părea epuizată. Abia aștepta să se culce, să închidă lumina și, în întuneric, să se gândească la Frey. Dispăru în baie și-l auzi pe Trevor strigând după ea:

– Nu ai nimic de zis?

– Dacă ai de gând să continui tot așa, nu. Te-am lăsat în bar cu Copeland unde jucai pocher.

– Așa a fost dar când am început să pierd prea mult mi-am dat seama că nu-mi mai pot permite. Vezi tu, nu mai pot face nimic din ceea ce-mi face plăcere. Nu-mi mai pot permite nici un biet joc de pocher. Nu vreau să ajung să depind de tine.

– Ce mai contează? răspunse Andra și-și aranjă perna pentru a se culca.

Privindu-l ea observă din nou ce ochi frumoși avea Trevor. Ochii lui minunați o atrăseseră spre el de la început. Cât îl plăcuse pe acest bărbat, dar cum se înșelase în privința caracterului lui!

El continuă să se lamenteze până ce Andra, plictisită, îi spuse:

– Nu mă mai cicăli, Trevor, culcă-te odată.

– Nici nu-ți pasă dacă mor sau trăiesc, continuă el.

O, Doamne, se gândi Andra, sper că nu începe să plângă acum, altfel o să ies din cabină să mă arunc peste bord!

Dar cu smiorcăielile lui, Trevor o făcu să ajungă exact acolo unde nu-și dorise; să stea pe marginea patului lui să-l consoleze, să încerce să vadă viitorul numai în culori frumoase.

– Trevor, știi că mă voi îngriji de tine. Mai știi că Flack mi-a telegrafiat să mă întorc foarte urgent pentru că a semnat deja un contract în numele meu... știi că voi câștiga bani destui așa că poți juca pocher cu ce ți-a mai rămas, numai ...

Andra reuși să nu termine fraza. Știi că-ți sunt devotată, continuă ea, că te voi îngriji, numai că nu suport să fiu legată de tine minut de minut. Lasă-mi puțină libertate.

– Am crezut că preferi să fii mereu lângă mine, se bosumflă el din nou.

Auzind acestea, Andra stinse lumina fără alte comentarii.

Bineînțeles, Trevor își ceru scuze.

– Iartă-mă, Andra, știu că sunt cam insistent, dar te rog să mă înțelegi, n-aș putea trăi fără tine. Știi că-ți sunt recunoscător pentru tot ce faci, Andra.

– Știi că o fac din suflet. Noapte bună, Trevor.

– Noapte bună, draga mea, și amintește-ți că nu pot trăi fără tine.

Andra rămase cu ochii deschiși în întuneric, întrebându-se câte nopți va mai trebui să suporte văicăreala lui Trevor. Se gândi la iubitul ei, Frey, care, singur în cabina lui, se gândea desigur la ea și la soarta ei nefericită. Doamne, nu mă face să regret că m-am măritat cu Trevor și iartă-mă că mă întâlnesc din când în când cu Frey, atât cât voi putea...

# *Capitolul 9*

Cele două săptămâni rămaseră de neuitat în amintirea Andrei. Când vasul ajunse la Las Palmas, se obișnuise deja cu problemele pe care le întâmpina zilnic împărțindu-și timpul între soțul ei și Frey.

Se împăcase cu această situație și din punct de vedere moral. Orele pe care le fura lui Trevor pentru a fi cu Frey erau minunate. Emoțiile erau atât de puternice încât uneori le simțea aproape dureros. Se ducea spre cabina lui Frey emoționată ca o tânără la prima întâlnire. Când pleca de al el își simțea inima grea ca de plumb. Dar merita să facă orice sacrificiu pentru a fi cu Frey.

Nu se temea decât de momentul în care va trebui să se despartă de el. Cele paisprezece zile și nopți treceau prea repede și înainte să-și dea seama făcuseră și ultima escală din drumul lor spre Anglia. Marea era tot mai rece și întunecată, iar vremea se înrăutăți brusc.

Trevor deveni tot mai arțăgos și mai pisălog, insistând tot mai mult ca Andra să-i fie tot timpul alături. Magia lunii și a soarelui fierbinte din ultimele zile aprțineau deja trecutului. Dar această magie continua pentru ea în cabina comandantului. După cum îi spunea ea adesea, se simțea ca și cum s-ar fi întors acasă. Cabina lui era locul unde-și găsea pacea, liniștea și fericirea.

Uneori, întâlnirile lor nu erau atât de simple... comandantul unui vapor era de obicei un om foarte ocupat. Andra stătea minute în șir pe punte așteptând un semn de la el. Acesta îi era de obicei transmis de stewardul lui un tânăr discret, pe nume Tiger; acesta era conștient că între comandant și frumoasa doamnă, soția bărbatului imobilizat în acel scaun cu rotile, era ceva...

Spre sfârșitul voiajului, Trevor nu mai primea atenția celorlalți pasageri. Acum nu mai aștepta decât întreaga atenției a soției sale.

Desigur Frey îl cunoscuse pe Trevor și discutase cu acesta. Când cei doi bărbați se cunoscură Andra se simți foarte șocată și emoționată. Frey era un bărbat strălucitor... se deosebea mult de Trevor. Frey avu grijă să fie politicos, discută cu Trevor, fumară împreună. Dar seara când se întâlni cu Andra, Frey îi spuse că soțul ei îi era antipatic.

– Cred că speculează din plin situația în care este...

Andra fu nevoită să admită că așa era. Dar când vorbi cu Trevor, acesta îl critică pe Frey.

– Mi se pare un îngâmfat căpitanul.

– Nu cred că este așa, ci se comportă ca un bărbat cu foarte multe responsabilități, ripostase Andra.

– Oricum ar fi, nu este deloc amuzant.

Andra îi spuse foarte rece:

– Când nu era comandant de navă era cu totul altfel, acum probabil nu mai are timp de glume și amuzament.

– N-ai văzut că nici nu știe să râdă de glumele mele?

– A, te referi la acele glume pe care le spui tuturor, mai ales în prezența mea. Ți-am mai atras atenția că astfel de glume nu se spun în prezența unei doamne.

Andra știa prea bine că așa– zisele glume ale lui Trevor erau cam grosolane și că Frey nu suporta să fie spuse în fața ei, mai ales.

– Nu-i mai lua apărarea Andra, te-am văzut cum îl priveai pe comandant, cred că-ți cam place.

Andra nu putu să nu roșească.

– O, nu te prosti, Trevor !

– Mi-ai putea spune unde te duci când dispari de lângă mine? Te plimbi singură pe punte, flecărești cu lady Comber sau bei gin cu nobilul tău comandant?

Chiar dacă discuția lua o turnură periculoasă, Andra nu lăsă să se vadă. Nu voia să ajungă să-i fie rușine de ceea ce făcea. După un moment, Trevor începu să râdă.

– Nu te supăra, dragă. Eu stau aici ca un lemn și ar trebui să mă aștept ca soția să-mi fie necredincioasă.

Andra se întorse brusc spre el.

– Chiar te aștepți la asta? Așa mă vezi tu pe mine?

– Ei, lasă, nu mă lua în serios.

– Aș vrea să știu, zise Andra, ce crezi tu despre fidelitate. Oare o soție ar trebui să nu cunoască niciodată adevărata pasiune, sau nu are voie s-o facă în afara căminului?

Trevor se încruntă.

– Ce să înțeleg, Andra? Că vrei să-ți cauți un iubit?

– Nu am spus asta, dar aș vrea să știu ce crezi în această privință.

Se aflau la bar. Era în seara în care ajungeau la Southampton. Trevor băuse deja două pahare și-și mai comandă un al treilea chiar dacă Andra îi repeta că medicul îi interzisese băutura.

– Ei bine, dacă tot mi-ai pus întrebarea asta la modul serios o să-ți răspund. Nu vei avea niciodată permisiunea să-mi fii necredincioasă și cred că orice femeie cu un soț ca mine ar fi o ticăloasă să-l înșele.

Andra îi evită privirea. Își mușcă buzele până la sânge. Mâinile începură să-i tremure. Nu mai voia să continue această discuție periculoasă, așa că urcă pe punte.

Așadar, Trevor chiar în situația în care se afla în egoismul său nu avea nici un fel de înțelegere. Își cerea drepturile desigur. Voia fidelitate; iar ea îi jurase fidelitate. Cu toate acestea nu putea să nu se gândească la un bărbat adevărat care ajuns în situația lui i-ar fi permis soției sale să aibă o legătură extraconjugală.

Se aplecă peste balustradă și lăsă lacrimile să-i curgă în voie. Oare era o ticăloasă așa cum spusese Trevor? Nu voia să se simtă astfel. Soarta o forțase să ajungă în situația asta.

Se gândi că totuși nu făcuse dragoste cu Frey. Decența o împiedicase s-o facă. Nici Frey nu-i ceruse asta. Era un lucru minunat pe care trebuia să-l aprecieze la el.

– Dacă voi face dragoste cu tine, nu te voi lăsa să te întorci la soțul tău, îi spusese el.

Iar acum când se gândi la Trevor, se întrebă dacă nu cumva era mai bine să devină așa cum o considera el.

Desigur, când se îmbrăcară pentru cină, Trevor își ceru scuze pentru vorbele aruncate fără a gândi; îi mai spuse că era sigur de fidelitatea ei, încercă din nou să fie atent cu ea, tandru și calm.

Cu toate că i se împotrivea cu fiecare fibră a trupului ei, Andra îi zâmbi și-i spuse să dea totul uitării.

– Te vei simți mai bine când vei începe să-ți reiei rolul de actriță, iubito, îi spuse Trevor calm. Mai citește-mi telegrama lui Flack o dată.

Andra scoase telegrama lui Flack din poșetă și-i citi:

„Rose te așteaptă la Southampton cu o ambulanță pentru soțul tău. Ți-am găsit un apartament la parter în Queen Gate cu facilități pentru un invalid.

Flack."

– Parcă mă simt mai bine de când ai primit-o, o informă Trevor. Este bine să te știi așteptat de cineva. S-a comportat neașteptat de bine individul ăsta.

– Este cel despre care ai vorbit atât de urât și pe care nu voiai să-l primești în casa de la Cape Town, îi aminti Andra.

După ce rosti aceste vorbe fu chiar ea șocată de duritatea lor. Nu trebuia să lase supărarea s-o trasnforme într-o scorpie, se gândi ea.

Dar la gândul că avea un apartament unde trebuia să locuiască împreună cu Trevor inima îi făcu probleme. Parcă nu mai simțea nici măcar satisfacția că-și făcea datoria față de el.

A doua zi își lua rămas-bun de la Frey, și de la fericire. Îl părăsea pentru a doua oară. Dar de data asta era mai rău. Ajunsese să se obișnuiască mult cu el; deveniseră o ființă. Frey reușea după ce trecea de etapa amărăciunii lor să fie un companion foarte plăcut. Râdeau la aceleași glume, își anticipau dorințele.

Câteodată, seara când erau împreună, Frey îi punea acele simfonii care îi plăceau atât de mult. Frey îi împrumuta cărțile lui, pe care ea le citea noaptea pentru ca a doua zi să le discute împreună. Simțind-o uneori sfâșiată între dragoste și datorie Frey o ținea în brațele sale puternice alungându-i melancolia durerea tristețea.

Dar toate astea se terminaseră; era ultima lor seară împreună.

Probabil că greșiseră văzându-se atât de des, dar o făcuseră cu multă discreție iar Trevor nu aflase nimic.

În ultima seară se organiza o petrecere pe vas. Urma să se danseze, desigur. Trebuia să se ducă la petrecere cu soțul ei, desigur. Nu luă parte la veselia generală, ci rămase lângă scaunul lui Trevor, știind că și lui i-ar fi plăcut mult să poată dansa.

Dar veni și clipa în care comandantul navei, îmbrăcat în costumul albastru închis de gală venise s-o invite la dans. O făcu pentru că dansase cu majoritatea femeilor de la bord.

Trevor o îndemnă să accepte invitația lui Frey, dar ea știa că mai apoi urma să-i reproșeze asta.

Orchestra interpreta un vals. Frey o ținea la distanță, toți ochii erau ațintiți asupra lor.

– O, iubita mea murmură el ești atât de frumoasă și te iubesc atât de mult...

Ea îi răspunse:

– Și eu te iubesc, Frey.

Frey o privi de parcă o vedea pentru ultima oară. Purta o rochie albastră de satin, care o făcea să arate incredibil de frumos. Avea talia atât de subțire încât Frey se temea că la o mișcare mai bruscă s-ar frânge.

– Ești atât de frumoasă și delicată, iubito, încât nu știu cum voi continua să trăiesc fără tine, murmură el.

– Continuă cu munca și cu viața ta de până acum, așa cum voi face și eu, fu răspunsul ei.

Muzica se opri și Andra simți privirea lui Trevor ațintită asupra ei. Numai Dumnezeu știa ce gânduri murdare avea în clipa aceea. Îi spuse lui Frey:

– Te rog, trebuie să mă întorc imediat la Trevor.

– Dar vii mai târziu în cabina mea?

– Da.

– Când?

– Cât mai rămâi la petrecere?

– Voi pleca înainte de unsprezece.

– În acest caz, voi face ceea ce n-am mai făcut niciodată; voi aștepta ca Trevor să adoarmă și voi veni la tine. El ia de obicei un somnifer și doarme buștean în prima parte a nopții. Voi îmbrăca un pulovăr peste capot și voi veni la tine. Sper să nu fie probleme.

– Eu voi aranja cu stewardul...

– În acest caz îți spun la revedere deocamdată, Frey.

– Jură-mi că vei veni, Andra.

– N-aș putea să nu vin, știi asta prea bine!

Frey o duse la soțul ei, căruia îi dori noapte bună și plecă în căutarea altei doamne cu care să danseze.

Trevor începu să mormăie:

– Nu era prea bine dispus comandantul tău!

– De ce spui asta?

– V-am urmărit atent în timpul dansului, vă sorbeați din priviri.

Andra nu răspunse nimic, gândindu-se că prețul fericirii smulse în mod ilicit trebuia plătit într-un fel.

– Încep să cred că a fost ceva între voi, poate când erați pe celălalt vapor. Nu-mi place asta, Andra. Ți se pare normal în starea în care mă aflu?

Și o ținu tot așa până când nervii ei erau întinși la maximum. Andra se ridică în picioare, cu tot trupul scuturat de convulsii.

– Mă duc la culcare dacă asta este tot ce poți spune. Horne te va aduce mai târziu, probabil.

– Vin și eu zise Trevor, apoi retractă; nu, rămân aici pentru că văd pe cineva care ar putea fi interesată într-o discuție cu mine.

Era una dintre australiencele care-și pierduse vremea cu el în prima parte a voiajului. Era destul de frumoasă, cu părul lung, blond. Purta tocuri foarte înalte, dar se cam clătina pe ele din cauza șampaniei băute în exces. Ea se așeză lângă Trevor îi luă mâna în palmele sale, apoi ridică privirea spre Andra.

– Bietul de el, nu poate dansa! Vreți să stau aici cu el, să-l fac să se simtă bine?

Fă-o te rog din toată inima se gândi Andra.

– Ești foarte bună cu mine, dragă, interveni Trevor. Nevasta mea tocmai mi-a făcut o figură.

Andra plecă palidă ca o coală de hârtie. Se duse în cabină și se așeză pe pat, tremurând de frig și de nervi, la gândul că de a doua zi rămânea doar cu Trevor și cicăleala lui, iar pe Frey probabil nu-l va mai vedea niciodată.

Cât mai dura oare până ce Horne îl aducea în cabină, până când își lua somniferul? Dacă nu va putea să se ducă la Frey?

Începu să lovească disperată cu pumnii în pernă și dădu frâu liber lacrimilor. Era în culmea disperării când Horne îl aduse pe Trevor. Andra știuse că voiajul va fi foarte dificil pentru că nu aveau cabine separate pe acest vas. Trevor o deranja întotdeauna pentru că venea la culcare după ea.

Reuși să se controleze și-i spuse:

– Vrei să-ți dau somniferul?

Trevor care băuse cam mult, era roșu la față și gălăgios.

– La naiba cu somniferele tale! Numai tu vrei să mă vezi adormit! Fata asta frumoasă voia să fiu treaz! Trevor începu să se amuze foarte zgomotos.

– S-ar putea să rămâi și fără această soție dacă nu te comporți corespunzător, îi spuse Andra tensionată.

El făcu o grimasă.

– Nu crezi că exagerezi puțin?

– Este trecut de miezul nopții și sunt foarte obosită.

– Din ce cauză? Doar nu faci nimic toată ziua!

Andra închise ochii ca să nu-l mai vadă.

– Uite ce este, Trevor, dacă continui tot așa o să ies pe punte să stau acolo.

El începu să râdă.

– Bine du-te în iad, sau unde vrei; dă-mi pastila să adorm.

– Am deschis porțile iadului când m-am măritat cu tine, îi spuse ea nervoasă.

Trevor o privi uluit, căci nu se așteptase la o astfel de reacție din partea ei. Era prima oară că afla cum îl vedea ea. Avusese până în acest moment convingerea că farmecului lui era de ajuns pentru a o păstra.

– Nu cumva ești geloasă pe blondă, Andra? Nu trebuie, draga mea, pierdeam și eu timpul cu cineva dispus să mă tolereze. Tu nu mă amuzi deloc.

Andra își înfipse unghiile în palme.

– Nu fii geloasă, iubito, chiar nu ai de ce să fii! insistă Trevor, în timp ce ea se gândea foarte serios să-l trimită singur la adresa menționată de Flack în telegramă unde Rose să aibă grijă de el. Vino încoace, iubito și spune-mi că nu ești supărată c-am stat prea mult și că am cam băut. Cred că realizezi că am și eu nevoie de puțină distracție deși știu că nu sunt soțul pe care ți l-ai dorit...

– Nu pentru mine îți pare ție rău, îl îngână Andra.

– De ce mi-ar părea rău pentru tine? o întrebă el, dintr-o dată foarte treaz. Este adevărat că nu pot fi un soț în adevăratul sens al cuvântului dacă nu găsesc un doctor care să mă facă bine. Tu ai tot ce-ți trebuie, poți munci, și atunci de ce să-mi pară rău pentru tine?

– Da, ai dreptate, murmură Andra.

– Dacă a început să-ți pară rău că te-ai măritat cu mine, pot să te înțeleg... nu mai sunt bărbatul de care te-ai îndrăgostit...

Cu aceste vorbe, Trevor apelă la ceea ce avea ea mai bun. Andra cedă și se îndreptă spre el luându-i mâna în palmele sale.

– Sper că nu regreți că te-ai măritat cu mine, Andra. Am fost din nou urâcios cu tine, iartă-mă, iubito, nu se va repeta, îți promit...

– Bine, Trevor să nu ne mai certăm. Ia pastila pentru somn, este foarte târziu.

– Dar dormi aici cu mine? o întrebă el.

Andra se culcă alături, iar Trevor o cuprinse în brațe. Curând somnul îl birui, iar ea se ridică repede și fugi în brațele lui Frey, care o aștepta îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat, iubita mea? Credeam că nu poți pleca...

– Nimic deosebit numai că Trevor a fost mai neliniștit ca de obicei și a durat mai mult până să adoarmă. Iar de mâine nu ne vom mai vedea...

– Sunt atât de îndurerat că viața ne desparte din nou, Andra!

– Este vina mea, n-ar fi trebuit să mă mărit cu Trevor.

– Lasă-l pe Trevor, trebuie să discutăm ce facem în continuare cu dragostea noastră. De ce să nu ne mai întâlnim când ajung eu la Londra?

– Pentru că n-ar fi bine, Frey. Mi-ai face viața și mai grea decât este. Nu vreau să fiu tentată să scap de Trevor.

– Dar ce vei face? Cum vei trăi? Îmi fac griji pentru tine.

Andra oftă.

– Mă voi dedica muncii mele care îmi va ocupa tot timpul. De asta vreau să ne despărțim pentru totdeauna Frey. Nu voi avea timp, sau mai bine zis nu vreau să am timp să mă gândesc la tine.

– Ce perspectivă întunecată!

– O, Frey, te iubesc mai mult decât propria-mi viață!

– Ceea ce ți-am spus la început, că mă poți contacta prin intermediul companiei, rămâne valabil, iubita mea. La o vorbă de a ta, voi veni imediat.

– Este minunat să știu asta, dar nu voi trimite după tine, Frey.

El o prinse în brațe și se minună cât de ușoară era. O așeză pe pat răsfirându-i părul lung și roșcat pe pernă.

– Vreau să mi te amintesc astfel, iubito, murmură el. Cu părul răsfirat pe perna mea.

Andra simți cum lacrimile îi scaldă obrajii.

– Nu vreau să te fac să suferi Frey, nu vreau să fii nefericit din cauza mea.

– Chiar și nefericirea alături de tine a meritat, iubita mea.

– Întinde-te alături de mine, suspină ea.

Frey stinse lumina și se întinse alături de ea. Stătură astfel în întuneric unul în brațele celuilalt; pentru ea fu o oră de liniște de pace, de fericire.

Cu toate că era conștientă că greșea, nu mai simțea că păcătuiește. I se părea normal să se afle cu omul iubit.

În cele din urmă, adormi în brațele lui Frey.

El nu închise ochii toată noaptea. Revăzu cu ochii minții tot ce simțise de când se îndrăgostise de femeia din brațele sale. Voia să-și amintească de acum înainte fiecare trăsătură a feței ei, parfumul ei.

Deodată, Frey auzi că se schimbă ofițerii de cart și realiză că în curând se vor ivi zorii. Nu putea s-o mai lase să doarmă în brațele lui deși ar fi ținut-o așa toată viața.

– Îmi pare teribil de rău, iubito, dar trebuie să pleci până nu se luminează.

Andra se agăță disperată de gâtul lui. Se sărutară pentru ultima oară. Fu un sărut disperat de despărțire al unor oameni care nu credeau că se vor mai vedea vreodată. Apoi el aprinse lumina.

Andra observă că Frey era epuizat că nu dormise nici o clipă.

– Ești foarte obosit, iubitule...

– Am toată viața să mă odihnesc, n-am vrut să mai treacă vreo secundă fără să fiu cu tine.

– Nu vreau să ne luăm rămas-bun, iubitule; lasă-mă să plec fără un cuvânt.

– Fii binecuvântată, iubirea mea, zise el.

– Dumnezeu să te aibă în pază, iubitule, zise ea ieșind din cabină.

Stelele străluceau încă pe cer nemiloase și reci, așa i se păru ei. Peste două ore acostau în Anglia.

Îl lăsase în cabina sa pe căpitan, singur. Întotdeauna va fi singur, așa îi spusese.

Andra ajunse în cabina sa, unde Trevor dormea zgomotos, și se culcă.

# *Capitolul 10*

Într-o după amiază rece cu vânt puternic, care lua cu el ultimele frunze ale copacilor, Andra porni spre apartamentul ei. Era îmbrăcată foarte elegant, într-un costum de lână cu blană de zibelină la gât. Ținea de lesă un câine numit Trigger. Era un animal foarte inteligent care devenise singura ei consolare de când se întorsese în Anglia. La o săptămână după sosirea la Londra o doamnă apăruse la adresa ei aducându-l pe Trigger. Purta la gât un medalion pe care sta scris: mă numesc Trigger, vreau să fiu iubit și te voi iubi la rândul meu.

Nimeni nu știa cine-l trimisese. Rose Penham negă orice implicare. Nu-și aminti decât de doamna care venise cu câinele într-o dimineață și spusese că aduce un dar Andrei Lee.

Trevor sugerase că nu puteau ține animalul în casă și că trebuia să se descotorească imediat de el, dar Andra îl strânsese la piept, privise în ochii lui mari și simțise de unde venise acest dar neașteptat.

În ultimele două luni, Trigger fusese singura consolare a Andrei. Era singura la care venea imediat în brațe privind-o cu ochii lui mari, așteptând mângâierile ei. Trigger ajunsese s-o însoțească peste tot chiar și la studio.

Flack, bunul ei prieten, o pusese la treabă imediat ce sosise în Anglia. Andra interpreta rolul unei adolescente atrasă de un bărbat care avea de două ori vârsta ei. Filmul se numea „Focul inimii". Era povestea unui bărbat matur, care se străduia să aprindă focul inimii unei tinere, mult prea tinere pentru el. Odată aprins, urma s-o părăsească.

Frey nu m-ar părăsi niciodată, se gândi Andra. Focul lor ar arde până când l-ar stinge doar moartea.

Prima lună petrecută la Londra fusese un coșmar. Aflase din ziare că vasul lui Frey plecase spre Durham. Îl și vedea stând singur în cabina sa, gândindu-se la ea. Dar timpul, nici el bietul nu putea vindeca toate rănile. Probabil că acum se apropia de Cape Town.

Când ajunse în elegantul apartament de la parter pe care-l închiriase bunul ei prieten Flack pentru ei, îl găsi pe Trevor plictisit de televizor și de statul toată ziua în casă. Simțea lipsa prietenilor din Africa de Sud. Cu Flack și Rose Penham care încercau să fie amabili cu el de dragul Andrei, fusese cam brutal și grosolan, așa că nici aceștia nu veneau să-i țină companie. Singura prietenă și admiratoare a lui era o cunoștință a Andrei, Elissa Parry, care avusese un rol minor în Focul Inimii.

Elisa Parry fusese căsătorită de două ori și se apropia de patruzeci de ani. Era isteață, sofisticată, elegantă, la fel de egoistă ca Trevor. Era o femeie frumoasă, cu ochi verzi

minunați, dar care nu aveau profunzimile ochilor Andrei, și o gură senzuală. Vorbea foarte mult; era înnebunită după toți bărbații, fără excepție așa că și Trevor intră în vizorul ei.

Elissa venea să stea de vorbă ore întregi și să bea cu el, să-i povestească istorioare picante.

Trevor se folosi de ea pentru a o face geloasă pe Andra, dar descoperi că era cam greu, pentru că Andra nu reacționă.

Elissa mai aduse cu ea un alt actor, cunoștință a Andrei, care obișnuia să bea și să fumeze exagerat.

Andra încercă să-i atragă atenția Elissei că băutura îi dăunează lui Trevor, dar aceasta ripostă imediat:

– Draga mea, eu nu-l încurajez să bea. O face, bietul de el, pentru că asta i-a mai rămas de la viață. Chiar crezi că este bine să i se interzică totul?

– Elissa, eu ți-am spus ce i-au interzis medicii; în rest este problema lui, dacă se conformează sau nu.

Andra se simțea tot mai singură și mai dezolată. Se apropia Crăciunul, dar nu se putea gândi cu bucurie la această sărbătoare. Trevor nu se simțea nici el prea bine. Bronzul i se dusese, era palid și nici nu mai era bărbatul frumos de altădată.

– Am vreun mesaj, Rose? o întrebă ea imediat ce intră.

– A sosit mama ta, Andra, îi răspunse Rose Penham.

De multe ori, Andra o observase pe Rose privind-o lung cu tristețe în priviri. Rose nu-și putea alunga supărarea că n-o mai regăsea pe Andra de odinioară, care plecase entuziasmată în Africa de Sud și se întorsese tristă, dezamăgită și îndurereată.

– A venit și tata?

– Andra, au venit pentru că tatăl tău nu se simte bine. Dar să mergem la ea, este în camera de zi, cu domnul Goodwin.

Mama Andrei era o femeie simplă religioasă, plicitisitoare pentru Trevor.

– Ce diferență între bărbatul cu care urma să te căsătorești și acesta! murmură doamna Lee văzându-și fiica. Nu mai este acel bărbat civilizat!

– Așa este, mamă, răspunse Andra, bărbații se schimbă după căsătorie.

– Nu cred că ești fericită cu el, Andra, continuase Dorothy Lee.

– Sigur că accidentul lui ne-a schimbat viețile. Nu mai poate fi romantic în situația în care este.

Privindu-și tatăl, Andra observă că acesta suferea mult din cauza nefericirii ei; poate acesta era motivul pentru care inima îi făcea probleme.

Privind-o pe mama Andrei, Trevor se întreba cum putuse o astfel de femeie ștearsă să dea naștere unei femei ca Andra. Dar nu asta îl preocupa acum pe el. El și Elissa gândeau la fel, voiau să se bucure din plin de viață... ce rost are să trăiești dacă-ți sunt interzise atât de multe lucruri? Andra era tot mai plictisitoare. Bănuia oricum că nici ea nu mai era îndrăgostită de el. Iar el... realiză că se îndrăgostise de Elissa. Era femeia cu care ar fi vrut să fie căsătorit. Era imorală dar teribil de amuzantă.

Doamna Lee izbucni în lacrimi când rămase singură cu fiica sa.

– Nu-ți face probleme pentru viața mea cu Trevor, mamă, începu Andra.

– Cred că ai făcut o mare greșeală, draga mea, iar eu te-am împins în brațele acestui munte de egoism. Dar imediat ce voi avea rezultatele tatălui tău vom pleca, nu mai pot sta sub același acoperiș cu acest individ al cărui nume îl porți, din nefericire.

Rose Penham care intră tocmai atunci o anunță pe Andra că Elissa venea să asculte cu Trevor un nou disc al lui Harry Belafonte și-și aducea și fratele. Acesta era ofițer de marină.

Trevor trimise după Andra, pentru că avea ceva important să-i comunice.

– Ai terminat problemele cu taică-tu? o interpelă el.

– Da, va fi operat mâine și sunt speranțe mari.

– Eu n-am norocul ăsta! exclamă el.

– Îmi pare rău, Trevor, dar am făcut tot ce se poate și pentru tine.

– Nu chiar totul. Elissa spune că la Viena sunt specialiștii cei mai buni, ce zici? S-a oferit să mă însoțească.

Andra nu răspunse.

– Dar spune ceva! De ce taci? De ce ești nesuferită?

– Nu prea îți mai sunt dragă, Trevor, așa este?

Trevor aruncă furios țigara în focul șemineului, dar nimeri alături, așa că ea trebui să se ridice să o ia.

– Nici nu vrei să te faci agreabilă, Andra.

– Uite ce este, Trevor, vin obosită de la filmări, iar tu în timpul ăsta mori de plictiseală. N-am chef de discuții cu nimeni. Poate de asta nu mă mai suporți. Sau din cauză că muncesc pentru amândoi?

– Știu doar că abia aștept să nu te mai văd pe acasă, recunoscu el, cinic.

– Mi se pare normal, doar eu nu mă compar cu Elissa, dar trebuie să-ți amintesc că nu ea este soția ta, iar când cheltuiești banii mei cu ea ar trebui să ai mai multă reținere. Cred că de la tine erau cerceii pe care i-a primit de ziua ei... ziua mea de naștere ți-o mai amintești?

Trevor vru să pară încurcat.

– Dacă-mi amintești...

– Vezi cum stau lucrurile între noi, Trevor... căsătoria noastră nu merge deloc. Nici nu realizezi ce mare dezamăgire este pentru mine! M-am măritat cu tine doar pentru că am crezut că ai nevoie de mine și că ai fi fost nefericit fără mine.

– Sfântă Andra, nu dramatiza, chiar dacă ești actriță. Nu te minți singură! Ai venit la Cape Town să te măriți cu mine pentru că mă iubeai! I-am arătat Elissei telegramele pe care mi le trimiteai pe atunci și nu i-a venit să creadă că te-ai schimbat atât de mult!

De ce naiba nu plec să i-l las Elissei? se gândi Andra. Dar știa răspunsul. Se învinuia prea tare că se îndrăgostise de alt bărbat chiar înaintea căsătoriei cu Trevor, încât considerase că trebuie să-și ispășească vina. Și ea se schimbase, era adevărat. Nu mai era acea fată dulce și bună acea stea de cinema pe care o cunoscuse el. Devenise o femeie dură și cinică.

– Ce rost are să continuăm așa, Trevor? Nu facem altceva decât să ne chinuim reciproc.

El ridică abia atunci privirea spre tânăra aceea obosită din fața sa, care fusese cândva angelică și bună cu el.

– Ei bine poți scăpa de acest biet paralitic, draga mea, dar nu cred c-o poți face definitiv. Nu voi divorța nici măcar de

dragul Elissei. Uite, o să încerc să fiu mai prietenos cu tine, dacă vrei. Poți lipsi cât vrei de acasă. A, am uitat vine Elissa la cină cu fratele ei.

– Fii atent cum te porți cu mama, Trevor, altfel te las Elissei în întregime! îl preveni ea.

Trevor făcu o grimasă. Era foarte atras de Elissa dar ea nu avea bani, nu era o stea ca Andra.

***

Seara petrecută în compania Elissei și a fratelui acesteia se termină rău pentru Andra.

Elissa veni foarte elegantă ca de obicei, frumos machiată.

Andra ajunse cu amărăciune la concluzia că se bucura că Trevor era atras de Elissa. Cei doi flirtau chiar în fața ei.

Atmosfera se mai schimbă când sosi și fratele Elissei. Acesta se numea Ruben Blatt și i se spunea pe scurt Roo.

Andra îl plăcu imediat, pentru că era ofițer de marină, ca Frey. Acesta, spre deosebire de sora lui era i o persoană foarte plăcută și politicoasă. De cum o văzu pe Andra, îi spuse că regreta soarta ei. Roo se întorsese din Africa de Sud unde efectuase o cursă. Îi amintea atât de mult de Frey!

– Cunoști personalul de pe Outspan Star?

– Da, sigur că i-am întâlnit pe băieții de pe nava aceea, deși nu le-am reținut numele tuturor. Am participat la o nuntă împreună.

Andra simți că inima începe să-i bată foarte tare.

– Era a unui marinar de pe Outspan Star?

– Nu chiar a căpitanului!

Andra simți că nu mai are aer și nu reuși să vorbească imediat.

– Te referi la căpitanul Rowand?

– Da, este un tip foarte chipeș.

– Rowland, sigur el este?

– Cred că așa îl chema, zise Roo.

Andrei începură să-i tremure mâinile, păli și încercă să stingă țigara. Nu putea fi adevărat! Nu! Frey nu se putea căsători atât de curând! Dar nici nu-l putea învinui dacă făcuse acest pas. Cu toate astea nu putea să nu gândească că se consolase prea repede. Iar el îi spusese că în viața lui nu va mai exista altă femeie.

– Povestește-mi cum a fost nunta, zise ea cu jumătate de glas.

– Căpitanul arăta extraordinar în alb, iar mireasa era o frumusețe! Este fiica directorului pentru Africa de sud al Outspan Shipping Company. Cress, așa o chema pe tânără, îl cunoscuse în timpul unui voiaj pe viitorul ei soț. Acum cuplul se stabilea în Africa de Sud.

Da, era o partidă bună pentru Frey o astfel de fată. Nu mai trebuia să-și facă probleme de viitor.

– De ce te interesează atât nunta ata, Andra? întrebă Trevor deodată. A, am uitat, Andra a avut un iubit pe Outspan Star, iar acum nu suportă gândul că omul s-a însurat.

– Te rog să nu crezi prostiile lui Trevor, Roo, zise Andra.

– Andra, tu crezi că n-am văzut cum te sorbea căpitanul in priviri? Sau dansul din ultima seară? Nu mai face pe sfânta, Andra, că nu te prinde!

Andra se ridică și fugi în bucătărie. Voia să fie singură câteva clipe să scape de grosolănia lui Trevor. Ar fi putut să mă anunțe că se însoară se gândi ea, cu lacrimile curându-i pe obraji.

Fratele Elissei veni după ea.

– Andra, chiar este adevărat...

– Nu începe cu aceleași prostii ca Trevor, te rog, Roo.

– Dar ești foarte supărată de când am început să povestesc. N-aș fi spus nimic dacă știam cum stau lucrurile. Se pare că vestea mea te-a afectat. Cred că acel bărbat a însemnat ceva pentru tine.

– Nu este adevărat, Roo. Te rog, acum lasă-mă singură, du-te la ceilalți.

El o privi cu tristețe, afectat de durerea ei.

– Nu suport lacrimile în ochii unei femei frumoase, Andra. Îmi cer iertare dacă am spus ce nu trebuia. Dacă aș fi știut cât te va afecta vestea asta, n-aș fi spus nimic despre nuntă. Sunt convins că soțul tău are dreptate; acel căpitan a însemnat ceva pentru tine.

– Chiar dacă ar fi fost așa, totul s-a terminat acum și nu le spune celorlalți că m-ai găsit în starea asta.

Andra oftă; simțea că inima i se frânge dar se opri din plâns. Își dori să termine cu viața pe care o ducea pentru că fără amintirea lui Frey viața nu însemna nimic pentru ea. Suferise destul, iar acum gândul că Frey se afla în luna de miere cu altă femeie o împingea spre gesturi disperate.

– Acum, după ce ai intuit adevărul, sper că nu-ți mai învinuiești sora sau pe soțul meu.

– Poate că nu, zise Roo, dar tu ești o soție bună, care îl suportă așa cum este. Asta îmi spune că ești o femeie deosebită. De la sora mea, știu că Trevor nu va mai merge vreodată.

– Este adevărat.

– Așadar o femeie frumoasă ca tine este legată tot restul vieții de un invalid...

– Exact.

– Ești o eroină, Andra!

Ea scutură din cap. Evita să-l privească pe Roo, dorindu-și ca acesta să plece și s-o lase cu tristețea ei. Era foarte aproape de limita rezistenței și simțea că va ceda curând. Ce importanță mai avea acum că făcuse sacrificii pentru Trevor? El nu-i fusese fidel nici măcar trei luni...

Deodată, se întoarse spre Roo.

– Spune-mi, el părea fericit? Era îndrăgostit de soția sa?

– Așa cred.

– Bine, Roo, să încheiem acest subiect. Ajută-mă să mai pregătesc sandvișuri și să mai ducem o sticlă de șampanie. Poate vei întâlni cuplul de căsătoriți. Dacă va fi așa transmite-le toată dragostea mea și cele mai bune urări.

Andra se simți strânsă la piept de marinarul din fața ei.

– Biată copilă!

Dar auziră imediat vocea Elissei care cerea sandvișuri și mai ales șampanie pentru Trevor.

După aceea, Andra încercă să pară veselă bău fumă și începu chiar să și râdă la glumele proaste ale soțului ei.

Elissa îi șopti lui Trevor:

– Cred că nevestei tale îi cam place fratele meu, s-a înveselit brusc...

Trevor mormăi.

– Nici vorbă, nu te lăsa înșelată de aparențe, Andra este artistă!

După plecarea invitaților Trevor începu s-o chestioneze:

– Ce-a fost cu tine în seara asta, Andra? Jeleai că ți s-a însurat căpitanul sau chiar te interesează fratele Elissei?

Spre uimirea lui, Andra izbucni:

– Trevor dacă mai scoți o vorbă te părăsesc!

– Bine... dacă o iei așa...

Andra se întoarse să părăsească încăperea, dar un zgomot o făcu să se întoarcă. Trevor făcea gesturi bruște, de parcă nu avea aer. Era foarte congestionat la față și ochii îi ieșiseră din orbite.

– Andra, ajută-mă!

– Trevor, ce este?

El nu-i mai răspunse. Dusese mâna la inimă. Trase o dată aer puternic în piept apoi gemu, iar Andra realiză că se întâmplase exact ce-i spusese doctorul. Din cauza băuturii, îi cedase inima. Încercă să-l liniștească, dar degeaba.Capul îi căzu pe pernă. Andra se întrebă dacă nu cumva murise. Se năpusti în hol, strigându-și mama.

Doamna Lee urcă în grabă scările.

– Ce este, draga mea?

– Trevor a avut un atac de cord, cred că moare. Adu puțin brandy și telefonul să-l sun pe doctor.

# *Capitolul 11*

Roo Blatt sună la soneria apartamentului familiei Goodwin, cu un buchet enorm de crizanteme în brațe, așteptând cam mult să i se deschidă. Haina uniformei acestui ofițer robust de marină era udă din cauză că nu găsise un loc în care să-și parcheze mașina închiriată pe perioada de concediu și parcase cam departe.

Mai erau două săptămâni până la Crăciun. El ar fi trebuit să se întoarcă de acum la bordul vasului dar se descoperise o fisură la elice la un control de rutină așa că mai rămăseseră în port pentru încă două săptămâni. În acest timp trecuse zilnic pe la Andra aducându-i flori, lăsându-i mesaje de încurajare. Niciodată o femeie nu reușise să-i ocupe gândurile ca această fragilă Andra. Dar n-o mai văzuse din ziua morții lui Trevor.

Sora lui apăruse în apartamentul pe care-l ocupa Roo când venea la Londra cu lacrimi pe obraji:

– Roo, Trevor a murit! A avut un atac de cord chiar după plecarea noastră! M-a sunat secretara Andrei. A considerat că este cazul să-mi spună.

După ce i se mai uscaseră lacrimile Elissa începuse:

– Ea l-a omorât! Prin felul în care se purta cu el!

– Nu fi ridicolă, Elissa! i-o retezase Roo.

– Andra n-a meritat un astfel de bărbat! Era curajos, bun, dulce...

– Mie nu mi-a făcut aceeași impresie! Din contră, era cam necioplit și nu aprecia sacrificiul acestei femei minunate!

– O, Roo, nu-mi spune că te-a captat și pe tine!

În încheierea discuției, Elissa amenințase că la prima ocazie îi va spune Andrei ce crede despre ea.

Roo nu-și putea ierta că fără să vrea o făcuse să sufere pe această ființă lipsită de apărare, căci așa i se păruse Andra. De aceea începuse să-i trimită flori, dorind să obțină iertarea ei. Voia s-o mai vadă o dată înainte de a pleca din nou pe mare.

Iar când în cele din urmă reuși s-o găsească, inima începu să-i bată cu putere și realiză că se îndrăgostise de ea. Andra era palidă și slabă. Purta o rochie gri de jerse iar ca bijuterie doar un lanț de aur.

– Te rog, poftește! îl ivită ea. Ai fost atât de atent cu mine! Mi-ai trimis atât de multe flori, mi-ai transformat casa într-o grădină, domnule Blatt.

– Aș vrea să-mi spui Roo, ca restul lumii, zise el trecându-și mâna prin părul ud.

Andra nu voia și nici nu putea să pozeze într-o văduvă cu inima sfâșiată de durere. Nu suferea decât pentru că Trevor bărbatul pe care-l iubise cândva, ignorase sfaturile medicilor și băuse până când îi cedase inima.

Andra nu fusese niciodată prea apropiată de mama sa dar de la moartea lui Trevor aceasta îi fusese de mare ajutor, iar faptul că tatăl ei își revenise foarte repede după operație o făcea să se simtă mai bine. Oricum, Andra intenționa să-și trimită părinții undeva în sudul Franței pentru câteva săptămâni pentru ca recuperarea tatălui să fie completă.

Andra muncea din greu la „Focul inimii" uitându-și astfel tristețea provocată de moartea lui Trevor. Nu voia decât să uite totul cât mai repede. Iar după Crăciun urma să închirieze altă casă, în care să nu mai aibă nici un fel de amintiri.

Roo o întrebă:

– Ce planuri ai, Andra? Mai rămâi aici?

Ea scuturase din cap, spunându-i care-i erau planurile.

– Ai cumva idee... căpitanul Rowland este în Anglia, acum?

– Nu știu, Andra.

– Ar trebui să fie, zise ea, pentru că Outspan Star a sosit ieri la Londra. Mă întrebam dacă l-ai întâlnit cumva.

De la moartea lui Trevor, începuse să realizeze că era singură pe lume și mai ales... liberă... Numai dacă Frey nu s-ar fi căsătorit! Ce ar gândi oare dacă ar auzi că Trevor a murit? Dacă ar fi auzit sigur i-ar fi trimis o telegramă de consolare.

– Dar să nu mai vorbim despre Frey, zise ea.

– Ce-ar fi să ieșim undeva să cinăm, Andra? îndrăzni Roo.

– Te superi dacă te refuz? Sunt foarte obosită după o zi întreagă de filmare. Poate mâine...

– Mâine s-ar putea să fiu chemat pe vas. Și-mi pare rău să mă despart de tine. M-am gândit mult la tine.

– Să rămânem prieteni, Roo, așa este mai bine.

Rose Penham bătu încet la ușă.

– Andra a venit un domn foarte insistent care vrea să te vadă. Mi-a spus că vei vrea să-l vezi dacă vei afla cine este. Și-a scris numele și mi-a spus că va reveni. Cred că este vreun fan.

Andra luă cartea de vizită și păli citind-o, apoi vru să spună ceva dar se înecă și se îmbujoră.

– Mi-ai spus că...

– Ce ți-am spus, Andra?

– Că Frey Rowland s-a căsătorit.

– Așa este, căpitanul de pe Outspan Star.

– Acest bilet și cartea de vizită sunt de la Frey Rowland. Ascultă ce-mi scrie!

„Am auzit de moartea lui Trevor. Îmi pare rău pentru că știu cum te simți. Voi reveni peste o oră și sper că atunci vei vrea să mă vezi. Te iubesc la fel ca întotdeauna, dacă nu chiar mai mult. Al tău și numai al tău,

Frey „

– Vezi! Nu s-a însurat!

Andra se năpusti după Rose Penham.

– Dacă se mai întoarce acel bărbat, nu-l mai lăsa să plece! Aș vrea foarte mult să-l văd! Nici nu-ți imaginezi cât de mult!

Rose o privi uimită.

– A spus că revine într-o oră. I-am spus că este medicul la tine.

– Așteaptă o clipă, Roo! strigă Andra, apoi dispăru undeva de unde reveni cu fotografia unui bărbat îmbrăcat în unifomă de marină.

– El este cel care s-a căsătorit?

Roo privi fotografia lung, apoi îi spuse, fericit:

– Nici vorbă! Căpitanul era la fel de înalt, dar mai solid și cu o figură total diferită. Cine este acesta?

– Frey Rowland, căpitanul navei Outspan Star.

Andra se așeză pe sofaua din încăpere pentru că de bucurie nici nu se mai putea ține pe picioare. Era și vina ei că luase drept bună informația acestui Roo Blatt, fără a face investigații. Se mulțumise să sufere de pe urma informației oferite de acesta.

– Vreau să-mi dai mai multe informații, Roo, zise ea.

Roo Blatt o privi uluit de frumusețea acelor ochi frumoși și realiză că din păcate Andra era teribil de îndrăgostită de acel bărbat. Întrebările ei începură să curgă: cine-l invitase pe el la nuntă? Părinții miresei, desigur. Primise o invitație scrisă? Nu, nici unul din colegii săi nu primise așa ceva. De unde știa că Frey Rowland era căpitanul vasului Outspan Star? Ei bine, nu-și aduce bine aminte dacă-l chema Frey, dar Rowland, îl chema sigur.

– Ai băut la nuntă, Roo? îl întrebă Andra.

Roo nu se supără de întrebare.

– Cum naiba să fiu treaz la o nuntă, Andra? Nu mi s-a întâmplat asta niciodată! Nici unul dintre noi nu era treaz.

– Erai atât de beat încât n-ai știut cine era ginerele!

Roo încercă să facă un efort să-și amintească mai multe despre nuntă, dar din nefericire nu-și amintea decât corsajul rochiei miresei pentru că aceasta era foarte bine făcută și-l atrăsese ca un magnet. Cât despre ginere, parcă era solid, înalt, cu trăsături mari, fața cam lată și nu semăna deloc cu acest Frey Rowland.

– Care era prenumele căpitanului?

– Nu-l știu, Andra, știu doar că-l cheamă Rolland.

– O, Dumnezeule, Roo, ai țesut o întreagă poveste pe fond de băutură și de fapt nu-ți amintești mare lucru. Iar pe mine m-ai distrus!

Roo privi în ochii fascinanți ai Andrei, rușinat de ce făcuse, dar continua să se amuze. N-ar fi crezut că făptura aceasta firavă din fața sa se putea transforma în dinamită, dacă era cazul!

– Ascultă, Andra, oricât de beat aș fi fost, pe ginere îl chema Rowland.

– Poate că acela era prenumele lui! Poate că nici nu era comandantul de pe Outspan Star! Cred c-ai încurcat lucrurile!

– Se poate, zise Roo, încurcat.

– Atunci, fă ceva!

– Dacă te-am făcut să suferi degeaba mă voi împușca, decise el.

– La ce bun, răul a fost produs deja! Mai bine ai suna la Outspan Shipping, trebuie să fie cineva de serviciu. Întreabă cum îl cheamă pe căpitanul de pe Outspan Star care abia s-a căsătorit. Dacă este într-adevăr vorba de Frey atunci voi rupe în bucăți acest bilet.

Roo își scoase pipa din gură și se duse docil să telefoneze. Andra nu îndrăzni să-l însoțească. Se așeză pe un scaun și-și îngropă fața în palme, așteptând răspunsul lui Roo de care depindea viața ei.

Roo se întoarse după o vreme îndelungată după cum i se păru ei și merse încet de parcă n-ar fi vrut s-o deranjeze. Andra își ridică lividă fața spre el.

– Ei bine, ce ți-au spus?

– N-o să mai beau în viața mea îți promit, începu Roo.

Ea sări în picioare.

– Ce ți-au spus? insistă ea.

Nu căpitanul Frey Rowland se căsătorise, ci căpitanul Rolland.

– O, încetează, îl opri Andra, nu vreau să-mi explici nimic!

– Ba trebuie să termin ce am de spus, este vorba despre căpitanul Dick Rolland cel care s-a căsătorit cu o tânără pe nume Cressida.

Andra îl privea cu ochi strălucitori, cu obrajii aprinși de bucuria veștii aflate.

– Mă vei ierta, Andra? N-am vrut să te supăr!

Andra se gândea: Frey nu s-a căsătorit. Nu mi-a înșelat așteptările nu și-a încălcat promisiunea. Am trecut printr-un coșmar dar acum s-a terminat! Iar cu Trevor am reușit să fac tot ce trebuia...

– Nu mai spui nimic, Andra? îl auzi pe Roo.

Spre uimirea lui, Roo se trezi prins de gât de Andra care-l sărută pe amândoi obrajii.

– O, Roo chiar mi-ai frânt inima cu vestea ta, dar acum mi-am revenit. Nici nu știi cât sunt de fericită!

– Ești cea mai frumoasă și mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată, Andra, după cum i-am spus Elissei, și mă bucur că iubitul tău se întoarce la tine. Fiți fericiți!

***

Andra nu-și amintea să mai fi fost într-o asemenea stare de emoție și de bucurie ca acum, când îl aștepta pe Frey.

Poate că mai simțise ceva asemănător când era doar o copilă – nu avea mai mult de șase ani– și se trezise în noaptea de Crăciun pentru a-l vedea pe Moș Crăciun strecurându-se

pe lângă patul ei. Pe atunci, credea încă în prezența moșului, nicidecum că acesta ar fi fost tatăl ei. Cu ochii pe jumătate deschiși, îl urmărise cum umpluse cizmulițele pe care le lăsase la capul patului. După ce figura cu barbă dispăruse, coborîse din pat și prinsese în brațe toate darurile cu inima bătându-i ca o pasăre prinsă și ținută între palme. Nu-i venea încă să creadă că primise toate aceste daruri. Dar nu avea voie să le deschidă, pentru că așa îi promisese mamei.

O binecuvântatul Crăciun și toate bucuriiile pe care le simte un copil!

Amintirea acelei nopți o duse pe Andra înapoi la copilărie, după care revăzu adolescența și anii care urmaseră. Nu crezuse că un lucru atât de minunat se va repeta în viața ei, și cu toate acestea... după șaptesprezece ani într-o noapte rece, tot înainte de Crăciun...

Un Crăciun care ar fi trebuit să fie disperat și deprimant. Se îndreptă spre ceas să vadă dacă trecuse acea oră după care Frey promisese că va reveni.

Oare va mai veni? Dacă nu se mai întorcea? Dacă se trezea și descoperea că totul fusese doar rodul imaginației sale? Oare era adevărat că Frey trăia doar pentru ea? Oare era adevărat că era acum liberă, că se desprinsese de tot ce o legase de Trevor?

Rose Penham plecase acasă. Andra schimbă rochia de lână gri cu care venise îmbrăcată cu alta, în care Flack îi spunea că arată ca o zeiță. Era din catifea, cu mânecile lungi și strâmte, cu un cordon asortat care o făcea să pară și mai subțire. Rochia avea o garnitură de blană. Nu purta nici o bijuterie și pentru prima oară după mult timp nu mai fu nevoită să se machieze în obraji; ochii îi străluceau de bucurie, iar obrajii îi ardeau.

Andra era o femeie îndrăgostită care-și aștepta iubitul. Era seducătoare, vibrând de bucuria revederii, era tot ce-și poate dori un bărbat.

După ce trecu o oră și Frey nu veni, începu să se roage ca acest lucru să se întâmple. Își aminti deodată de Trevor și-și ceru iertare în gând că nu reușise să-l iubească, așa cum ar fi trebuit.

Începu să străbată încăperea cu pași mari, oprindu-se din când în când în fața oglinzii să mai vadă cum arată, să-și mai aranjeze o buclă.

Era liniște acea liniște care precede întotdeauna Crăciunul și realiză că-l așteaptă pe Frey cu același entuziasm cu care copil fiind îl așteptase pe Moș Crăciun.

Își aminti rolul ei din „Focul Inimii". Și-l aminti pe producătorul ei, Robert Carey, care cu o zi în urmă o oprise tocmai când se presupunea că ajunsese la ultima scenă, fata care nu iubise niciodată și care, simțea în sfârșit flacăra dragostei. Robert o văzuse plângând, iar ea îi mărturisise:

– Nu știu dacă-mi va reuși scena asta Robert, nu mai pot simți flacăra iubirii, mă simt goală pe dinăuntru.

Robert o consolase:

– Încearcă, Andra, te descurci destul de bine. Insistă, nu renunța.

Acum, se gândi ea, aș putea juca perfect rolul, iar Robert Carey ar fi mulțumit de mine. O, Doamne, dacă Frey nu mai vine? Nu știu dacă aș suporta...

Își simți degetele atât de reci, încât nu putu să-și aprindă țigara.

Deodată, se auzi un taxi oprind în fața casei. Îl văzu pe Frey. Inima începu să-i bată cu disperare.

Frey era îmbrăcat în haine civile, iar pălăria o ținea sub braț. Cât de drag îi era părul acela care începuse să încărunțească!

Îi auzi vocea:

– Este cineva acasă?

Ea își duse mâinile la obraji și murmură:

– Da, Frey, intră, te rog.

El intră și o privi, de parcă ar fi vrut să se bucure de privilegiul acesta.

Trigger, nici nu-l lătrase, simțind că este un prieten drag al Andrei.

Nici unul nu rosti o vorbă, nici unul nu făcu pasul spre celălalt, continuând să se privească. Apoi, cu un gest brusc, Frey își scoase mantaua și o aruncă la podea, se îndreptă spre acea femeie frumoasă și o prinse în brațe. Nu mai avea nevoie s-o întrebe dacă-l iubește, era prea evident. Pentru Andra, lumea începea abia acum. Nu existase o altă lume sau o altă viață. Oftă, închise ochii, iar el continuă s-o țină la pieptul său, pentru a nu-i mai da niciodată drumul.

*Sfârșit*